

1939
ΕΤΟΣ
4^{ON}

ΑΡΙΘΜΟΣ
ΦΥΛΛΟΥ 12

Η ΝΕΟΓΑΪΑ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ
1939-ΕΤΟΣ Δ'

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ: Μία επιτυχής φωτο - σύνθεση του καλλιτεχνικού συνεργάτου μας συμβολίζουσα την Έλληνικήν νικαίαν, ή όποια επί τη άνατολή του Νέου Έτους άτενίζει με έμπιστοσύνην τό μέλλον.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ: Ή φωτογραφία ένός μικρού θαλαγγίτου σε μία χαρακτηριστική στάσι χαιρετισμού.

«Η Νεολαία»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Αυτὰς τὰς ἡμέρας, συγκεκριμένως εἰς τὰς 31 Δεκεμβρίου ἀκριβῶς, κλείει ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκαμε τὴν πρώτην τοῦ δημοσίαν ἐμφάνισιν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον συντεταγμένο τμήμα τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας. Ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ὀρκωμοσίας τῆς πρώτης χιλιάδος τῶν φαλαγγιτῶν, ποὺ ἔγινεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων. Πρὸ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν οὔτε μία διμοιρία, οὔτε μία ἐνωμοτία, οὔτε ἕνας Φαλαγγίτης. Ὑπῆρχον μόνον μερικὰ ἰδιωτύπως συγκροτημένα τμήματα εἰς ὠρισμένας ἐπαρχιακὰς πόλεις, ὅπως λ. χ. εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὴν Φλώριναν, εἰς τὴν Κοζάνην καὶ ἄλλου, αὐτοτελῇ ἐντελῶς, χωρὶς δηλαδὴ καμμίαν σύνδεσιν ἀναμεταξύ των, χωρὶς καμμίαν ἐνότητα μορφῆς καὶ ὀργανώσεως, χωρὶς σαφῶς καθωρισμένους σκοποὺς.

Τὸ σκόρπιο αὐτὸ καὶ τὸ ἀσύνδετο τὸ διέκρινε κανεῖς καθαρὰ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τῶν τοπικῶν αὐτῶν σχηματισμῶν. Εἰς τὴν ἱεραρχικὴν συγκρότησιν, εἰς τοὺς διοικητικούς ὀργανισμούς, εἰς τὰς στολάς. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀναφέρομε βέβαια σήμερον οὔτε διὰ νὰ ἐπικρίνωμε κανένα, οὔτε, πολὺ ὀλιγώτερον, διὰ νὰ μειώσωμε τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας ποὺ προηγήθη ἀπὸ

μεμονωμένα δυναμικὰ ἄτομα, πρὶν τὸ Κράτος ἀναλάβῃ αὐτὸ ὑπευθύνως τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐλληνικῆς νεότητος. Ἀπ' ἐναντίας, κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ὥραν χαίρομεν διότι μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπαινέσωμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὁρμή, ποὺ καρπὸς τῆς ἦτο ἐκείνη ἡ κίνησις, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει καὶ κάτι ἄλλο, ὄχι ἀσήμαντον. Ἀποδεικνύει ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ ρωμαλέον κίνημα τῆς ἐλληνικῆς νεότητος, πολὺ πρὶν τὸ υἱοθετήσῃ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ πρὶν ἀποφασίσῃ τὴν πλαισίωσιν τοῦ μέσα εἰς τὴν ἀναγεννητικὴν τοῦ προσπάθειαν, ἐξεδηλώθη μόνον τοῦ, αὐθορμήτως, ὡς αἶτημα τῶν πλέον ζωντανῶν στοιχείων τῆς ἐλληνικῆς νεότητος, ὡς ὑγιῆς ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς παρακμῆς.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ ἀπολογισμοῦ ἡμποροῦμε ἀληθινὰ νὰ ὁμιλοῦμε μὲ ὑπερήφανον ἐγκάυχισιν δι' ὅλα ὅσα ἔχουν πραγματοποιηθῇ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους. Ἀπὸ τὰς μικρὰς νησίδας τῶν δέκα συντεταγμένων καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τμημάτων, μὲ τὰς 19.000 τῶν Φαλαγγιτῶν, ποὺ παρέλαθε πρὸ ἐνὸς ἔτους ἡ Ὁργάνωσις, ἐφθάσεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ν' ἀριθμῇ 500.000 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῶν δύο φύλων εἰς τὰς 40 Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῶν ἀρρένων καὶ τὰς 39 τῶν θηλέων. Εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος

τεύχους οι ἀναγνῶσται θά εὕρουν ἀναλυτικώτερον, εἰς καταπλήσσοντας ἀριθμούς, τὴν πραγματικὰ γιγαντιαίαν ὀργανωτικὴν προσπάθειαν ποὺ ἔγινε μέσα σ' ἓνα χρόνο, καὶ θά θαυμάσουν περισσότερο ἀπὸ τὰς ὑλικὰς εἰσφορὰς ἰδιωτῶν καὶ δημοσίων ὀργανισμῶν, τὴν κολοσσιαίαν ἐργασίαν ποὺ ἔγινε καὶ ποῦ, κατὰ τὸ μέγιστον αὐτῆς μέρος, κατεβλήθη ἀπὸ νέους καὶ ἀπὸ παιδιά. Θά ἐκτιμήσουν τὸν ὄγκον αὐτῆς τῆς ἐργασίας εἰς τ' ἀποτελέσματά της, εἰς τὴν εὐρείαν ποικιλίαν τῶν τομέων της, εἰς τὸν μορφωτικόν, εἰς τὸν ἀθλητικόν, εἰς τὸν γυμναστικόν, εἰς τὰ κοινωφελῆ ἔργα, εἰς τὴν ἀνεμοπορίαν, εἰς τὴν ἀντιαεροπορικὴν ἀμυναν.

Ἀπὸ τὸν ἄδρὸν αὐτὸν ἀπολογισμὸν τοῦ πρώτου ἔτους θά δυνηθοῦν, χωρὶς πολλὴν φαντασίαν, ν' ἀναμετρήσουν καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὰς ἀπεριορίστους δυνατότητας κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς χρησίμων ἔργων, ποὺ ἐγκλείει ἡ Ε.Ο.Ν. ὡς κίνημα τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἔρχεται νὰ προσφέρῃ συντεταγμένην καὶ στοργικὰ καθωδηγημένην τὴν ὀρμητικὴν καὶ πλουσίαν συμβολὴν της εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνόρθωσιν. Δὲν πρόκειται αὐτὴν τὴν στιγμήν ν' ἀναπολήσωμεν τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσίαζε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη χρόνου ἡ ἑλληνικὴ νεότης, παραμελημένη, ἀσύντακτος, χωρὶς ἀνοικτοὺς δρόμους, χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς ἰδεώδη, ἐγκαταλελειμμένη εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκτροπὰς. Εἶναι τόσον ἐφιαλτικὴ αὐτὴ ἡ εἰκὼν. Ἄλλως τε τὴν ἔχομε περιγράψει ἀρκετά. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἰδικὴν μας περιγραφὴν, ἡ μελαγχολικὴ τῆς ἀνάμνησις εἶναι ἀρκετὰ ζωντανὴ εἰς ὅλα τὰ μάτια, ποὺ δὲν τὰ ἐτύφλωσε τὸ πάθος, εἰς ὅλας τὰς συνειδήσεις, ποὺ ἡ φαυλότης τοῦ καταλυθέντος παρελθόντος δὲν τὰς ἐπώρωσεν. Ἀλλ' ὅσον πεπωρωμένη καὶ ὅσον τυφλὴ καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν θλιθεράν μοῖραν της ἡ ἀντίδρασις, καὶ αὐτὴ ἀκόμη δὲν θά ἐνθυμῆται χωρὶς κάποιο ὑπόλειμμα ἐντροπῆς οὔτε τοὺς ἀπεργοῦντας γυμνασιόπαιδας, οὔτε τὰ παιδιά τῶν δημοτικῶν σχολείων μὲ τοὺς σφιγμένους γρόνθους εἰς τοὺς δρόμους, οὔτε τοὺς ξεμαλλιασμένους ὄχλους τῶν φοιτητῶν, ποὺ ἐξεχύνοντο εἰς τὰ πεζοδρόμια διὰ νὰ διαμαρτύρῳνται κατὰ τῶν ἐργαστηριακῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν φροντιστηριακῶν μαθημάτων καὶ ν' ἀπαιτοῦν, περίπου, νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ διπλώματα χωρὶς νὰ μελετοῦν.

Ἄς τὴν ἐνθυμοῦνται αὐτὴν τὴν εἰκόνα ποὺ καίει, δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ καίῃ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πλέον ἀδιάντροπα καὶ τὰ πλέον πεπωρωμένα ἢ ἀνάμνησίς της. Ἄς τὴν ἀναπολήσουν ὀλίγον, διὰ μίαν ἔστω στιγμήν, καὶ ἄς τολμήσουν ἔπειτα, ἂν ἔμπορουν, νὰ τὴν συγκρίνουν

μὲ τὸ σημερινόν θέαμα τῆς στρατιᾶς τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν τῆς Ἑλλάδος, ποὺ τὸ σεμνόν, εὐτακτὸν καὶ πειθαρχημένον πέρασμά των εἰς τὰς συγκεντρώσεις καὶ τὰς πλατείας τῶν χωρίων καὶ τῶν πόλεων ὑποβάλλει μόνον τοῦ τὴν ἱστορικὴν μεταβολὴν ποὺ συνετελέσθη εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Ἄς ἀναπολήσουν καὶ ἄς συγκρίνουν τὰς δύο εἰκόνας καὶ ἂν τολμοῦν ἔπειτα ἄς πλησιάσουν τὸν περαστικὸν πολίτην, διὰ νὰ ψιθυρίσουν εἰς τὸ αὐτί του τὰς μωρὰς διαδόσεις καὶ τὰς μωροτέρας συκοφαντίας των. Θά ἔλθῃ ὥρα, καὶ ἦλθεν ἤδη, ὅτε δὲν θά ὑπάρχουν πλέον τοιοῦτοι τολμηταὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν θά ὑπάρχουν διότι, ἀπλούστατα, δὲν θά εἶναι τὸ τόλμημά των ἀκίνδυνον.

Ἐνὸς χρόνου προσπάθεια — καὶ τί μικρὸς εἶναι ὁ ὄγκος ἐνὸς χρόνου εἰς τὴν ζωὴν ἐνὸς λαοῦ! — ἐνὸς χρόνου ἐργασία καὶ ἡ παλαιὰ στάχτη ποὺ εἶχε σκεπάσει τὴν ἐγκαταλελειμμένην νεότητά της Ἑλλάδος, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ μέλλον της, φουσημένη ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἔφυγε διὰ ν' ἀποκαλύψῃ ὅλην τὴν δυνατὴν της φλόγα, ὅλην τὴν ἐνθουσιαστικὴν της ὁρμήν. Ἄς εἶναι εὐλογημένη αὐτὴ ἡ πνοή. Μᾶς ἔδωσε πάλιν ἀκεραίαν τὴν βεβαιότητα τῆς αὐριον, ἔδωσεν εἰς τὴν γενεάν ποὺ παρέρχεται τὴν βεβαιότητα τῆς συνεχείας καὶ εἰς τὴν γενεάν ποὺ ἔρχεται τὸ θάρρος, τὴν αὐτοπεποιθήσιν, τὴν ὁρμήν τῆς δημιουργικῆς ζωῆς. Ἄν αὐτὸ καὶ μόνον, καὶ χωρὶς ὅλα τ' ἄλλα, τὰ ἄπειρα, καὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι σκοπὸς τῶν γραμμῶν αὐτῶν ἡ ἀπαρίθμησις, δὲν εἶναι ἔργον ἄξιον νὰ δικαιώσῃ τὴν αὐγουστιανὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἱστορίας, τότε κριτήριον τῆς ἱστορίας θά ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ πλέον στυγνὸς μηδενισμός. Δὲν εἶναι ὅμως, δὲν ἦτο ποτέ, οὔτε θά εἶναι. Αὐτὸ τὸ αἰσθάνεται καλύτερα, εἰς πείσμα τοῦ γηρασμένου σκεπτικισμοῦ τῆς ἐποχῆς καὶ εἰς πείσμα τῶν γηρασμένων ἰδικῶν μας σκεπτικιστῶν, ἡ νεότης τοῦ Ἔθνους καὶ τὸ ἐκδηλώνει καὶ τὸ διαλαλεῖ κάθε φορὰν ποὺ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Ἀρχηγόν. Καὶ εἶναι ὁ ἰδικὸς της θερμὸς ἐνθουσιασμός καὶ ἡ λυτρωτικὴ χαρὰ ἡ ἰδικὴ της ἐμπνευσις καὶ παρόρμησις δι' ἐκεῖνον εἰς τὸν βαρὺν καὶ ἀδιάκοπον μόχθον του. Εἶναι πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν κάθε τόσον ἀνανεώνει τὸ θάρρος του διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον. Τὸ ἔργον ποὺ αὐτὸς ἤρχισε καὶ ποῦ, ἂν δὲν φθάνῃ μίαν μόνην ζωὴν διὰ νὰ τὸ τελειώσῃ, ὑπάρχει πλέον ἢ βεβαιότης ὅτι ἡ συνέχεια καὶ ἡ ὁλοκλήρωσις του εἶναι ἡγγυημένη καὶ ἀσφαλής, ἀφοῦ γύρω ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτὸ συνεχιστὰι πάντολμοι συνετάχθησαν καὶ συντάσσονται αἱ νέαι γενεαὶ τῶν Ἑλλήνων.

Κδς

“ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!..

(ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ 27-12-38 ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΞΕΦΩΝΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΤΩΘΙ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΝ ΛΟΓΟΝ).

ΗΛΘΑ με μεγάλη μου ευχαρίστησι να εορτάσω απόψε την εορτή των Χριστουγέννων μαζί σας, μαζί με την νεότητά του Έλληνικού Έθνους.

Ο Χριστός, του οποίου την γέννησιν εορτάζουμεν, υπήρξεν ο Θεός της υπομονής και της ταπεινώσεως. Υπήρξεν όμως συγχρόνως και ο Θεός του αγώνος και της μάχης, ο οποίος εἶπεν, όταν ἄνθρωποι μικροὶ τὸν ἐπίεσαν καὶ προσεπάθησαν νὰ τοῦ ἀνακόψουν τὸ ἔργον: «Ὁὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν», μάχαιραν δηλαδὴ μεταξύ σάπιου καὶ ὑγιούς, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, κακοῦ καὶ καλοῦ. Ἀπόψε διπλᾶ εορτάζετε τὸν Χριστόν, ὡς Θεὸν μας, ὡς Θεὸν τῆς Ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ὡς Σύμβολον γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ εἰσθε προσωρισμένοι σεῖς, ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης.

Ὅταν ἔκαμα τὴν 4ην Αὐγούστου μαζί με τὸν Βασιλέα μας, σκέφθηκα ἀμέσως ποῖοι θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔπαιρναν στὰ χέρια τους τὴ λαμπάδα ποὺ ἀνάψαμε ἐμεῖς γιὰ νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ τὴν παραδίδῃ κάθε γενεὰ εἰς τὴν ἐπερχομένην. Βέβαια θὰ ἦτο ἡ Νεότης, αὐτὴ τὴν ὁποίαν εἶχον δηλητηριάσει ἡ νεότης ἡ ὁποία ἀγωνιοῦσε, ἡ νεότης ὅμως ποὺ οὐδέποτε εἶχε παύσει νὰ πιστεύῃ μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της σὲ ἰδανικά, ἰδανικά ἔστω οἰαδήποτε. Καὶ ὅταν ἠθέλησα νὰ πραγματοποιήσω τὴν σκέψιν μου αὐτήν, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀνήγγειλα στὸν Ἑλληνικὸ Λαό, ἐνθυμείσθε, στὴν Πλατεία τοῦ Συντάγματος, ἀντελήφθηκα ἀντίδρασιν, δισταγμούς, σκεπτικισμό, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἤρχοντο πρῶτοι εἰς τὴν σειρά γιὰ νὰ με βοηθήσουν. Τότε ἔκαμα ὅτι καὶ ὁ Ἀρχοντας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκάλεσα τοὺς παρακατατινοὺς καὶ ὅταν καὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἤλθαν μερικοὶ, ἐκάλεσα τοὺς πῶδο παρακατατινοὺς, καὶ ἔτσι ἐμπήκε ὁλος ὁ Λαός, ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Λαοῦ, ὅλη ἡ Νεότης ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Λαοῦ μας, μέσα στὴν Ὀργάνωσί μας. Αὐτὸ υπῆρξεν ἐπανάστασις; Ἐ! βέβαια. Ἐὰν γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ μία ἰδέα πρέπει νὰ γίνῃ ἐπανάστασις, τότε αὐτὸ ποὺ ἐκάμαμε ἦτο ἐπανάστασις. Καὶ ἐνῷ ἡ φάλαγγ ἐσηματίζετο ραγδαίως καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει πρὸς τὴν νίκην αἱ ἀντιδράσεις ὑπουλα εὐνεχίζοντο.

Ἐνας Θεός τὸ ἔχει πόση σκέψι, πόσον πόνο καὶ φροντίδα καὶ πόσες νύχτες ἀπνίας ἐκόστισε σὲ μάς ποὺ διευθύνουμε ἡ ὑπόθεσις αὐτή. Μὰς εἶπανε λούστρους καὶ λέτσους καὶ σὰς, τὰ κορίτσια μας, σὰς εἶπαν πρόστυχες καὶ ἀλήτισσες. Βέβαια αὐτὰ δὲν σὰς τὰ λέγω γιὰ νὰ ἔχετε μέσα σας κακία. Τώρα, παιδιὰ μου, ἐκτακτήσαμε τὴ θέσι μας, ἐνικήσαμε. Οἱ νικηταὶ δὲν ἔχουν κακία μέσα τους, εἶναι μεγαλόψυχοι καὶ γενναῖοι. Σὰς τὰ λέω ὅμως αὐτὰ γιὰ νὰ καταλάβετε καὶ νὰ ἐνθυμῆσθε πάντοτε τὴν ἀγῶνα ἐκάμαμε μαζί, γιὰ νὰ νικήσουμε. Καὶ ἐνικήσαμε Ὁ Διάδοχος ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἦταν μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσί μας, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Ὀργάνωσεως. Ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη καὶ ἡ Πριγκίπισσα Εἰρήνη ἔλαβαν τὰ πρῶτα ἀξιώματα εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Θελέων τῆς Ε. Ο. Ν. Πολλὲς φορὲς ἐσκέρθηκα γιὰ αὐτὴ ἡ ἀντίδρασις; Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου υπῆρχαν χιλίαι δυὸ Ὀργάνωσις Νέων, με σκοποὺς ἡλιθίους καὶ πολλὰς φορὲς ἐπιζημίους. Καὶ ὅμως τότε κανένας ἀπὸ τὴν Κοινωνία δὲν σηκώθηκε νὰ ἀντιδράσῃ, κανένας δὲν ἐνωχλήθηκε. Καὶ ὅταν ἐδημιουργήθη μία Ὀργάνωσις ποὺ συμβολίζει πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα, πίστιν εἰς τὴν Πατρίδα, πίστιν εἰς τὰ ἰδανικά τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς

Θρησκείας, πίστιν εἰς ὅτι ὄρατο καὶ μεγάλο ἔχει ὁ Ἑλληνισμός μας, τότε γεννήθη ἀντίδρασις. Γιὰτὶ ἀργέ; Δύο λόγους εὗρηκα, τοὺς ὁποίους πρέπει καὶ σεῖς νὰ ξέρετε. Ὁ πρῶτος ἦταν γιὰτὶ μέσα στοὺς πρωταρχικοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἰδανικά τῆς Ὀργάνωσεώς μας εἶναι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου, με ὅλα ὅσα σημαίνει καὶ συμβολίζει αὐτή, ἡ 4η Αὐγούστου τὴν ὁποίαν ἄνθρωποι μωροὶ καὶ ἀνόητοι ἐνόμισαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τὴν πνίσουν μέσα στὰ στήθη καὶ στὰ πλήθη τῆς Νεότητος. Ὁ δεύτερος ἦτο ἕνας ἀβάσιτος φόβος τῶν γονέων, καταλλήλως καλλιεργηθεῖς, ὅτι μέσα στὴν Ὀργάνωσι θὰ ἔχαναν τὰ παιδιὰ ὀρισμένης τάξεως τὸ ἀβροδιαίτον καὶ τὴν ἀπαλότητά των, γιὰτὶ βέβαια ἡ Ὀργάνωσίς μας δὲν εἶναι Ὀργάνωσις παιδιῶν κοιμωμένων, δὲν εἶναι Ὀργάνωσις παιδιῶν ἀβούλων, ἀλλὰ παιδιῶν ἀγωνιστικῶν, με τὸ ἦθος τοῦ ἀγωνιστοῦ, αἰσθανομένων καὶ ἐχόντων συνειδησιν τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς Νίκης. Τώρα ὅμως τοὺς συνεπέραμεν ὅλους. Ἐσεῖς τὰ παιδιὰ συνεπέρατε τοὺς γονεῖς σας, ὅσοι ἐδίσταζαν, ἀλλὰ ποὺ δὲν διστάζουν πλέον καὶ ἔχουν πεποίθησιν. Καὶ ἐμεῖς οἱ διευθύνοντες τὸ Ἔθνος συνεπέραμε τὴν Κοινωνίαν ὁλόκληρον. Καὶ τώρα ἡ μαβιά στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου καὶ τῆς Φαλαγγίτισσας με τὴν ἄσπρη γραβάτα καὶ τὸν διπλοπέλεκτο στολίζει ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα πέρα καὶ πέρα καὶ οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες πληθαίνουν σὰν μαβιά μανιτάρια. Ἀλλὰ δὲν φθάνει ὁ ἐνθουσιασμός, δὲν φθάνει ἡ νίκη. Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ αὐτὴ καὶ γιὰ νὰ σταθῇτε στὸ ὕψος τῆς μεγάλης σας ἀποστολῆς πρέπει νὰ αὐτοπειθαρχήτε, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσετε ὅλους καὶ ὅλες. Ἀποτενόμενος σὲ σὰς, τοὺς Φαλαγγίτας—Φοιτητὰς καὶ Φαλαγγίτισσας—Φοιτητρίδας τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ποὺ μέσα στὴν Ὀργάνωσι ἀποτελεῖτε τὸ πῶδο μορφωμένο στοιχεῖο καὶ οἱ ὅποιοι θὰ ἀντικαταστήσετε τοὺς σημερινούς διανοουμενίους, ἐσὰς ποὺ μὴ μὲρ θὰ γίνετε οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ Ἐθνους, θέλω νὰ σὰς δώσω μερικὲς συμβουλὲς γιὰ νὰ ἀποτελέσετε μίαν ἡμέραν μίαν ἀξίαν τοῦ ρόλου τῆς, πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐθνους.

Θέλω νὰ εἰσθε πάντες χαρούμενοι, χαρούμενοι ἀκόμα καὶ μέσα στὴ δυστυχία, γιὰτὶ ἄνθρωποι ἀπαισιόδοξοι δὲν εἶναι ἀγωνισταί. Νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμό, φανατισμό καὶ πάθος, γιὰτὶ νεότης χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς φανατισμό, χωρὶς πάθος, χωρὶς καὶ τρέλλα ἀκόμα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἰδέα, δὲν εἶναι νεότης, εἶναι γῆρας, καὶ μάλιστα γῆρας χωρὶς πείρα, δηλαδὴ τὸ χειρότερο γῆρας. Θέλω ὅμως ὁ ἐνθουσιασμός σας καὶ τὸ πάθος σας νὰ εἶναι συνειδητὸ καὶ πειθαρχημένο στὸν ἕνα μεγάλο σκοπὸ ποὺ περιέχεται ὁλόκληρος μέσα σὲ δυὸ μόνο λέξεις: Στὸ σκοπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, σκοπὸ ποὺ περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἰδανικά μας. Ἐνθουσιασμός ναι, φανατισμός ναι καὶ τρέλλα ἀκόμα ναι, ἀλλὰ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ.

Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ὀρμητικὸς ποταμὸς ποὺ ὀνομάζεται «Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος», ὠθοῦμενος ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη ὥθησι τῆς ἱστορίας μας καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ μεγάλα μας ἰδανικά θὰ τραβήξῃ με ὀρμὴ πρὸς τὸ μέλλον γιὰ τὴν κατάνκτησι ὅλων τῶν ἀντικειμενικῶν μας σκοπῶν, ἐκφράζω τὴν πεποίθησί μου ὅτι θὰ καταγάγῃ συνεχῶς ὠραίας νίκας. Μὲ ἐνθουσιασμό, φανατισμό καὶ αὐτοπειθαρχία θὰ τραβήξετε, παιδιὰ μου, μπροστά. — Τὸ λέει καὶ τὸ ὁμῶρο τραγοῦδισας: «Ἐμπρός, γιὰ μὴ Ἑλλάδα νέα.... Ἐμπρός παιδιὰ».

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

Ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Ἑλλάδος φθάνουν τηλεγραφήματα πολιτῶν, συλλόγων, συνεταιρισμῶν, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεπετιέται ὅλη ἡ Ἐθνικὴ ἀγανάκτησις ἐναντίον τῶν προδοτῶν τῆς Πατρίδος. Πρόκειται ἀκριβῶς περὶ ἐκείνων, πού λησμονοῦντες πὼς εἶναι Ἕλληνες, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ πάθος τους, καὶ ἀπὸ τὴν πικρία ὅτι εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχασαν τὰ ἄνομα κέρδη των, κτυποῦν τὴν Ἑλλάδα κατὰστηθα, ἕτοιμοι νὰ τὴν δολοφονήσουν! Καὶ ὁ μὲν Ἀρχηγὸς ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του. Μὲ τὰς τελευταίας του δηλώσεις καὶ τὸν Ἕλληνικὸν Λαὸν κατετόπισεν ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν διαδόσεων καὶ τοὺς λογαριασμοὺς του ἐξεκαθάρισεν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ σκληρὰ μέτρα πού θὰ λάβῃ ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν βιομηχάνων τῶν ἀνησυχαστικῶν φημῶν καὶ τῶν ἀνοήτων πού τὰς ἐπαναλαμβάνουν. Ἀλλὰ ἐδῶ τελειώνει τὸ καθήκον τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀρχίζουν αἱ ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν. Κανεῖς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀδιαφορῇ. Οἱ κακοὶ πολῖται τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ τεθοῦν εἰς τὸ περιθώριον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ νὰ διακοπῇ ἡ ἐπικοινωνία αὐτῶν μετὰ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ δεχώμεθα στὸ σπίτι μας τοὺς κακοὺς αὐτοὺς πολίτας, πού ὀνειρεύονται τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐξουθένωσιν. Πρέπει νὰ τοὺς δηλώσωμεν καθαρά καὶ ξάστερα ὅτι οἱ προδότες δὲν ἔχουν οὔτε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν θέσιν οὔτε εἰς τοὺς συγγενικοὺς μας δεσμοὺς δικαιώματα. Πρέπει ταυτοχρόνως νὰ τοὺς παραδίδωμεν εἰς τὸ πρῶτον ἀστυνομικὸν ὄργανον καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν. Καὶ εἶναι καθήκον μας αὐτό. Δὲν ἀρκοῦν τὰ μέτρα τοῦ Κράτους.

Χρειάζεται ἡ ἀντίδρασις τῆς Κοινωνίας κατὰ τῶν ἐγκλημάτων πού διαπράττονται εἰς βάρος της. Οἱ παραστρατημένοι αὐτοὶ Ἕλληνες πρέπει νὰ ὑποστοῦν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των. Ἄν ἡ Κοινωνία δὲν ἀντιδράσῃ, τότε θὰ εἶναι ἀξία... ἀλλὰ ἄς μὴ τὸ εἰπωμεν.

Τὰ τηλεγραφήματα πού καταφθάνουν τὸ μαρτυροῦν: Ἡ Κοινωνία ἐπιτελεῖ τὸ καθήκον της. Ἐρχεται γεμάτη πατριωτικοὺς παλμοὺς νὰ γίνῃ ἐπίκουρος τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Δημιουργοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀφελόμενος τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. Διαδόχου Παύλου καὶ Πρίγκηπος Γεωργίου.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ὑπεδέχθη μὲ αἰσθήματα ἀφοσιώσεως καὶ χαρᾶς τὸν ἐπανακάμψαντα Βασιλέα του. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς περατώνσας τὸ ταξιδιὸν Του εἰς Εὐρώπην εὗρίσκειται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν μέσῳ τοῦ Λαοῦ Του, ὁ ὁποῖος τρέφει διὰ τὸν Ἀνακτὰ του πίστιν ἀπεριόριστον καὶ ἀγάπην ἀπέραντον.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗΝ

Ὅπως ἰδιαιτέρως ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν ἔρανον ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου τῶν διαφόρων ἐργατικῶν Ταμιείων καὶ τῶν ἐργατικῶν ὁργανώσεων γενικῶς. Ἡ ἔθνικὴ νεότης, μέσα εἰς τὰς ὀργανωμένας φάλαγγας τῆς ὁποίας σβύνει καὶ ἐξαφανίζεται κάθε συμβατικὴ, κληρονομημένη ἐκ τοῦ παρελθόντος κοινωνικὴ διάκρισις, καὶ ἀποκαθίσταται ἓνα μόνον καὶ μοναδικὸν κριτήριον διαβαθμίσεως, τὸ ποσοστὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς, πού φέρει μαζί του καθεὶ νέος, εἶναι ἰδιαιτέρως εὐγνώμων πρὸς τοὺς ἔθνικοὺς ἐργατικοὺς ὁργανισμοὺς καὶ πρὸς τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν, διότι ἐδείξαν, κατὰ τὸν πλέον περιφανῆ τρόπον, ὅτι δὲν ὀδεύουν ἀπὸ καμμίαν ἄλλην κατηγορίαν τοῦ ἔθνικοῦ συνόλου εἰς προθυμίαν, προκειμένου νὰ προσφέρουν θυσίας ὑπὲρ ἔθνικῶν σκοπῶν.

Καὶ μόνον διότι ἔγινεν ἀφορμὴ ὁ ἔρανος διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου νὰ καταδείχθῃ πόσον ὑψηλὸν ὑπάρχει τὸ αἶσθημα τῆς εἰς θυσίας ἀμίλλης τοῦ ἐργατικοῦ μας κόσμου, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν εἶχε πιστευθῇ ὅτι εἶχον ἀνεπανορθώτως κατακυριεύσει αἱ βάρβαροι ὀλιστικαὶ θεωρίαι, ἀποτελεῖ ἔθνικὴν νίκην. Νίκην ἀξίαν νὰ γεμίσῃ ἀπὸ χαρὰν τὰς ψυχὰς τῶν Πανελλήνων.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα αἱ Ἀθῆναι ἔζησαν στιγμὰς τρόμου καὶ αγωνίας. Ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν...μίαν ὀρισμένην περιοχὴν τῆς πόλεως μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον καὶ τὸν τραυματισμὸν ἀρκετῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν κατάρρευσιν μερικῶν κτιρίων. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν ὥς ἄνω ἀσκήσιν - διότι πρόκειται περὶ τῆς ἀσκήσεως τῆς προπαραλθούσης Δευτέρας διὰ τὴν Παθητικὴν Ἀεράμουν τῆς Πρωτευούσης - ἡ Ἐθνικὴ Ὄργ. τῆς Νικολαΐδας πού ἐμφανίζεται ἱκανοποιητικώτατα οἱ καθεὶ κίνησι καὶ οἱ καθεὶ προσπάθεια δὲν μποροῦσι νὰ παραμείνῃ ἀδρανῆς. 200 φαλαγγίται ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευομένους εἰς τὰ εἰδικὰ σχολεῖα ἱλαβον μέρος εἰς τὴν ἐν λόγω ἀσκήσιν, προσφέροντες ἱκανὰς ὑπηρεσίας, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀπίσπασαν συγχαρητήρια τῆς Ἀνωτ. Δ/σεως τῆς Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς χώρας.

ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ

Το πηδάλιον του 'Ελληνικού 'Αθλητισμού εδρίσκεται από προχθές εις χείρας του 'Αρχηγού.

«Ο 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως τίθεται επί κεφαλής του 'Αθλητισμού και αναλαμβάνει προσωπικώς την δλην κατεύθυνσιν. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν ἱστορικώτατον σταθμὸν τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Αθλητισμοῦ.....».

«Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ "Ἔθνους ὁ 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ διὰ πρώτην φοράν ὁ 'Ελληνικὸς ἀθλητισμὸς θὰ ἔχη ἡγήτορά του τὸν 'Αρχηγὸν της Κυβερνήσεως».

Οἱ τόσοι χαρακτηριστικοὶ αὐτοὶ λόγοι ἀνήκουν εἰς τὸν Ὑπουργὸν της Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιάν, ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦδε ἡγεῖτο τοῦ ἀθλητισμοῦ μας καὶ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μόνος ἀρμόδιος νὰ ἐξάρῃ τὴν ἀξίαν της ἀποφάσεως τοῦ 'Αρχηγοῦ νὰ ἡγηθῇ προσωπικῶς καὶ εἰς μίαν τόσοι 'Εθνικὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ 'Ελληνικὸς Λαὸς γνωρίζει πόσον ἡ αὐτοπρόσωπος ὑπὸ τοῦ 'Αρχηγοῦ ἀνάληψις της εὐθύνης σὲ κάθε κρατικὴ γραμμὴ ἐπιταχύνει καὶ καλλιτερεῖ πάντοτε τὴν λύσιν της. Ἡ προσωπικότης του, τὸ ἀγνὸν καὶ θερμὸν ἐνδιαφέρον του γαλθανίζει ὅλας τὰς δραστηριότητας ποὺ τίθενται κάτω ἀπὸ τὰς διαταγὰς του. Ἴδου διατὶ οἱ "Ἕλληνες ἀθληταὶ χαιρετοῦν τὸν Νέον Ἡγέτην των μὲ τὴν πίστιν ὅτι ἀνατέλλει νέα αὐγὴ διὰ τὸν ἀθλητισμὸν μας καὶ τὸ μέχρι τοῦδε συντελεσθὲν ἔργον θὰ ὁλοκληρωθῇ καὶ θὰ ἐνταθῇ ἀποδίδον τὸ ἀνώτατον ὄριον τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ὁλόκληρον τὸ "Ἔθνος ἀναμένει, πιστεύοντες ὅτι θὰ δρέψουν ταχέως δάφνας καὶ πέραν τῶν Βαλκανικῶν πρωτευουσῶν, ὅπου ἀναμφισβητήτως πρωτεύουν καὶ ὅτι τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα θὰ τονωθῇ περισσότερον εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν, εἰς τοὺς ἀθλητικὸς στίβους της ὁποίας θὰ ἀναθάλλῃ ἡ ἀρχαία δόξα.

Ἐπικειμένων δὲ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων εἰς τὴν Φινλανδικὴν πρωτεύουσιν μετὰ διετίαν, εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὴν 'Ελληνικὴν συμμετοχὴν εἰς τούτους θὰ προπαρασκευάσῃ Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ κάθε 'Ελληνικὸν ἐγγυᾶται μόνον ἐπιτυχίας.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

Ἡ Α. Μ. ὁ Βάσιλεὺς ἐπιθεωρῶν τμήμα τοῦ Προτύπου Τάγματος Εὐζώνων ὁλίγων μετὰ τὴν ἀφίξιν του.

Σὲ ἀπερωτέρω

ΑΙ ΕΥΧΑΙ

Μὲ εὐλαβὴ συγκίνησιν ἡ 'Ελληνικὴ Νεότης ἀποδέχεται τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ τὰ ὕψηλά παραγγέλματα ποὺ τὴς ἀπηύθυνεν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, ὁ νέος 'Αρχηγός της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος. Μὲ δλην τὴν φλόγα της ψυχῆς της ὀρκίζεται νὰ μὴ ἀποστῇ ἀπὸ τὸν ἀσάλευτον πύργον της 'Εκκλησίας της καὶ της πατρώας πίστεως καὶ ν' ἀναδειχθῇ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ εὐκληματοῦσα, καὶ νὰ δοξάσῃ, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα της, τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν 'Ελληνικὴν Πατρίδα.

ΠΝΕΥΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Ἡ ζωηρὰ προθυμία καὶ ἡ γενναίότης μὲ τὴν ὁποῖαν δλη ἡ 'Ελληνικὴ Κοινωνία ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀρχηγοῦ της Κυβερνήσεως διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου μᾶς συγκινεῖ ἐξαιρετικᾶ. Εἶναι φανερόν ὅτι τὸ πνεῦμα της ἀλληγγύης ποὺ μὲ τόσην πίστιν καὶ ἐπιμονὴν ἐκαλλιέργησε τὸ τὸν Κράτος καὶ ἡ χαρὰ της θυσίας, παλαιὰ ἑλληνικὴ ἀρετὴ, τὴν ὁποῖαν ἀτυχῇ ἐθνικὰ συμβάντα ἐφαίνετο ὅτι τὴν εἶχαν ἀτονήσει, ξαναζοῦν μέσα εἰς τὰς ἀνωρθωμένας μὲ τὴν πνοὴν της νέας μεγάλης ἐθνικῆς προσπαθείας ἑλληνικὰς ψυχὰς. Ἡ ἀξία της ἀποδόσεως τοῦ δημοσίου ἐράνου ὑπὲρ τῶν στολῶν τῶν Φαλαγγιτῶν μᾶς μεγάλη καθ' ἑαυτὴν καὶ διατὶ νὰ μὴ τὸ εἰπώμεν, ὑπερβαίνουσα κάθε προσδοκίαν, αὐξάνει ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ ἔρανος ἔγινε χωρὶς καμμίαν προπαρασκευήν, ἐντὸς χρόνιου διαστήματος βραχυτάτου καὶ εἰς στιγμὰς ποὺ ἄλλοι ἐξ ἴσου σημαντικοὶ τομεῖς κοινωνικῆς ἀνάγκης, ὅπως ἡ ἀνεργία, ἡ μαθητικὴ ἱματιοθήκη, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ πλῆθος τῶν πολυειδῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, εἰλκυσον, ὅχι ὀλιγώτερον πλουσίας, τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν ἰδιωτῶν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 8 Ἰανουαρίου ὁλοῦς τοῦς Ὑποτομεῖς της Περιφ. Δ/σεως Πρωτευούσης θὰ λάβῃ χώραν μία ὁραία, σιμνὴ καὶ συγκινητικὴ τελετή.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς θὰ συγκεντρωθῶν εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς των, ἐρῶσον οἱτοὶ διαθέτουν ἐπαρκὴ χώρον, εἴτε εἰς τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν ἑδραν των σχολεῖον καὶ θὰ κλέβουν τὴν πρωτοχρονιάτικὴν βασιλοπῆττα.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ^η ΉΡΓΑΣΙΑΣ 1938 - 1939

Καθώς τὸ πάροιμο τῆς Τροίας, ἀνάβοντας, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, τῇ χαροποῖῳ φωτιά, ἔφτασε στὶς ὁλόχρυσες Μυκῆνες, ἔτσι τὸ μήνυμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τὴν 4^{ην} Αὐγούστου πρὸς τοὺς Ἑλληνας Νέους, ποὺ τοὺς κάλεσε στὸ πλευρό του γιὰ νὰ βαδίσουν ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Νέα Ἑλλάδα, ἦταν ἡ νέα χαροποῖος φωτιά, ποὺ ἀναψε τὴν Θείαν Ἐθνικὴν φλόγα. Καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ ναρκωμένα καὶ κοιμισμένα νεῦρα τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος ἔφτασε στὴν καρδιά της καὶ τὴν ἐθέρμανε καὶ τὴν ἐφλόγισε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ σταθῇ στὸ πλευρό του γεμάτη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ καὶ ὄρεξι, νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ Μεγάλον Σκοπὸ, δίνοντας τὸ ἀνώτατον ὄριο τῆς δυνάμεως τῆς ἐνθουσιώδους ψυχῆς της. Καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, τὸ ἀποδεικνύει ἡ παρακάτω στατιστικὴ, ὡχρὴ εἰκόνα τῆς πλούσιας σὲ ἀποτελέσματα δράσεως τῆς Ε. Ο. Ν. στὸ παρελθὸν ἔτος, ποὺ προυαντεῦει μιὰ πλουσιώτερη συγκομιδὴ γιὰ τὸ ἀρχόμενον Νέον Ἔτος.

Ἡ Ε. Ο. Ν.	ἕως 1938	ἕως 1939
Συνολικὴ δύναμις.	19.000	500.000
Στολαὶ	2.000	110.000
Περιφερ. Διοικήσεις Ἀρρένων . .	10	40
» » Θηλέων	1	39
Ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες	2	938
Οἰκήματα Πρωτεύουσας.	7	120
Γυμναστήρια	—	42
Στρατόπεδα	—	10
Κέντρα Ἐκπαιδεύσεως	—	79
Οὐλαμοὶ »	—	2.400
Νυκτερινὰ Σχολαὶ	—	7
Ἐκδόσεις	—	25
Κοινωφελῆ ἔργα εἰς ἀξίαν . . .	—	22.000.000

Η ὅλη τεραστία αὐτὴ δύναμις τῶν πεντακοσίων χιλιάδων νέων, εὐρισκομένων ἐν συνεχεῖ κινήσει καὶ δράσει, διοικεῖται καὶ ἐν γένει ὑπηρετεῖται ἀπὸ ἐθελοντικὴν ἐργασίαν. Ὁλόκληρος ἡ ἱεραρχία τῆς Ε. Ο. Ν., ὅλοι οἱ ἐν αὐτῇ νυχθημερόν καὶ μέχρις ἀνταπαρνήσεως μοχθοῦντες, ἐργάζονται ἐθελοντικῶς, ἱκανοποιούμενοι μόνον μετὰ τὴν πίστιν ὅτι ἔτσι ὑπηρετοῦν τὴν Ἑλλάδα τῆς 4^{ης} Αὐγούστου, τὸν Ἀρχηγόν καὶ τὰ ἰδανικά ποὺ αὐτὸς ἐνσαρκώνει.

Μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς καθ' ὅλην τὴν Χώραν, δηλαδὴ σ' αὐτὲς τίς 500.000 Φαλαγγιτῶν, ὑπάρχουν ΜΟΝΟΝ ΕΚΑΤΟΝ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΕΙΣ θέσεις ἐμμίσθων. Αἱ θέσεις αὗται εἶναι θέσεις δακτυλογράφων, κλητῶν καὶ ὁδηγῶν.

Τὸ ὅτι ἐργάζονται ἐθελοντικῶς γιὰ τὴν Ε. Ο. Ν. γὰρ τὴν παραμικρὴ αὐοιστὴ δεκάδες χιλιάδων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων εἶναι κι' αὐτὸ μία ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας κατακτήσεις τῆς 4^{ης} Αὐγούστου.

Τὰ γενόμενα κοινωφελῆ ἔργα συνολικῆς ἀξίας 22.000.000 δραχμῶν εἶναι τὰ ἑξῆς:

Δενδροφυτεύσεις, ἐμβολιασμοὶ ἀγρίων δένδρων, ὁδοποιΐα, ὑποδειγματικαὶ καλλιέργειαι, ἀποστραγγίσεις, κατασκευὴ γηπέδων, ἀγροτικαὶ ἐργασίαι ἐν γένει κλπ.

Ἀντιλαμβάνεται, λοιπόν, ὁ καθείς τὴν σημασίαν τοῦ προγράμματος τῆς Ἑθνικῆς ἐκπαιδεύσεως ποῦ πρέπει ἐντὸς τοῦ ἀρχομένου Νέου Ἑτους τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν τοῦ ἀπόδοσιν.

Ο Ξερανος διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίου μέχρι σήμερον καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπέφερε περί τὰ ἑπτάμυρια ἑκατομύρια δραχμῶν (7.500.000). Εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Πρωτεύουσας μόνον ὁ Ξερανος ἀπέφερε πέντε ἑκατομύρια δραχμῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ 1939

‘Η Ε. Ο. Ν. κατά τὸ διάστημα τοῦ 1938 ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν μελῶν τῆς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς δράσεως, οὕτως ὥστε ἐντὸς τοῦ 1939 νὰ συμπληρωθοῦν ἀρτίως κατηρτισμένα καὶ ἰσχυρὰ τμήματα τῶν εἰδικότητων ποὺ ἀναφέρονται κατωτέρω :

• **Αεροπορία**

Ξέναι γλώσσαι

Τοπογραφία

Ἑλληνική

Ὁπλομαχητική

Ἀσκήσεις πρώτων βοηθειών

Σκοποβολή

Ἐπαγγ. προσανατολισμός

Πυροσβεστική

Ἑθνικὴ διαφώτισις

Γεωργική ἐκπαίδευσις

Οἰκοκυρικὴ

Χειροτεχνία

Βρεφοκομία

Μουσική

Ὁδηγῶν

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ: Ἐθελονταὶ ἐργασίας, Πρώτων βοη-
θειῶν, Ἀεροχημικῆς Ἀμόνης, Μηχανοκινήτων πυρο-
σβεστῶν, Ἀνεμοπορίας, Χορωδίας.

Αἱ τρεῖς μεγάλοι κινητοποιήσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώ-
σεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1938:

25 Μαρτίου Δύναμις κινητοποιηθέντων. 20.000

4 Αυγούστου	»	»	35.000
-------------	---	---	-----------	--------

11 Δεκεμβρίου (παράδοσις Σημαιῶν ὑπὸ Α. Β. Υ.

Διαδόχου Παύλου και Α. Β. Υ. Πριγκ. Φρειδερίκης) 58.000

Εἰς τὰς δύο πρώτας συμμετεῖχον ἰσχυρὰ τμήματα ἀντιπροσωπεύοντα τοὺς σχηματισμοὺς τῶν Ἐπαρχιῶν. Εἰς τὴν τελευταίαν ἅπασα ἡ δύναμις ἀπετελεῖτο ἐκ τμημάτων τῆς Πρωτευούσης ἀποκλειστικῶς.

Κατὰ τὸ 1938 ἐγένοντο ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας μεγά-
λαι κινητοποιήσεις κατὰ τὴν περιοδείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βα-
σιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.
Δὲν ἀπέμεινε γωνία τῆς ἐλληνικῆς γῆς εἰς τὴν ὁποίαν νὰ
μὴν ἠκούσθῃ ἡ θριαμβευτικὴ ἰαχὴ τῶν φαλαγγιτῶν διὰ τὸ
ἔργον τῆς 4^{ης} Αὐγούστου. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς μὲ πρωτο-
πόρον τὴν Νεολαίαν τῆς βαδίζει τὸν δρόμον πρὸς ἐχάραξεν
εἰς αὐτὴν ὁ μέγας τῆς Ἀρχηγός.

Μορφωτικά ζητήματα

ΗΓΕΤΗΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΣ, Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΙΠΛΗ είναι η ζωή του παιδιού μέχρι μιας ώρισμμένης ηλικίας: η σχολική και εξωσχολική. Ξέρουμε πώς στην παιδική ηλικία όλα χαράσσονται στη νεαρή ψυχή ανεξίτηλα. "Αν οι δύο αυτές ζωές δεν συμφωνούν και δεν

υποβοηθούν ή μία την άλλη, ο τρόφιμος καταστρέφεται από απόψεως ψυχής και χαρακτήρος. Σχολική ζωή ως τώρα υπήρχε με την μετάγγισι μόνον γνώσεων, εξωσχολική ζωή δεν υπήρχε, γιατί ο δάσκαλος βγαίνοντας από την τάξι κρεμούσε την αποστολή του στο καρφί και ο γονιός άνικανος για διαπαιδαγώγησι είχε αναθέσει όλα στο δάσκαλο. "Η Ε. Ο. Ν. έρχεται να εκπληρώση ένα μεγάλο καθήκον, να αναλάβη μίαν ύψιστη αποστολή απέναντι της νεότητος και επομένως της μελλούσης "Ελλάδος.

Το σχολείο είναι η μόρφωσι της μιάς διαστάσεως, μπορούμε να πούμε. "Η Ε.Ο.Ν. των τριών διαστάσεων. Το σχολείο μορφώνει με γνώσεις κατά ύψος, ή Ε. Ο. Ν. μορφώνει ψυχικό κόσμο και χαρακτήρα κατά μήκος, ύψος και βάθος. Το σχολείο φτιάκει ανθρώπους γραμματισμένους, ή Ε.Ο.Ν. δίνει ανθρώπους Ικανούς για τη ζωή, για την πράξι, για το σύνολο, για το "Έθνος. Το σχολείο είναι η πηγή της μαθήσεως, ή Ε.Ο.Ν. πηγή δυναμικότητος, δράσεως, ζωής. Στο σχολείο διδάσκει το σώμα των διδασκάλων, στην Ε.Ο.Ν. η ένθουσιασμένη ήγεσία των νεαρών. Ξέρουμε πώς το κύρος του δασκάλου μέσα στο σχολείο πρέπει να στέκη ψηλά, μά πρέπει να διαπιστώσουμε πώς το κύρος του "Αρχηγού της Ε. Ο. Ν. πρέπει να είναι το ύψιστον και το ανώτατον κύρος. "Όταν έννοηθι καλά αυτή η αλήθεια, τότε θα λειψι κάθε προστριθή, που είναι τρομερά βλαθερή σ' ένα τέτοιο έργο. Γιατί η μόρφωσι της Νεολαίας είναι σύνολο ένιαίο, στο οποίο πρέπει όλοι να προσαρμοσθούν.

Φυσικά μέσα στην ήγεσία της οργανώσεως υπάρχουν και διδάσκαλοι, χωρίς όμως αυτό να δίνη περισσότερα δικαιώματα σ' αυτούς από τόν άγρότη ή τόν έργατη ήγέτην.

Είναι σφαλερό να νομίζη κανείς πώς ένας δάσκαλος είναι απόλυτα ένδεδειγμένος για ήγέτης της νεολαίας. Οι ήγέτες της νεολαίας αναδεικνύονται από όλα τα επαγγέλματα και τις τάξεις.

Διδασκαλία σχολική και ήγεσία νεολαίας είναι δύο πράγματα τελείως διαφορετικά. Μπορεί ένας Ικανός δάσκαλος να αποδειχθι όλωσδιόλου άνικανος στην ήγεσία μιάς ομάδος και πάλιν ένας επιδέξις ήγέτης να μην μπορη να δώση ένα στοιχειώδες μάθημα κατάλληλο για σχολείο.

"Ο δάσκαλος έχει τις προϋποθέσεις από μίαν ώρισμένη προγραμματική μόρφωσι, που την έποπτεύει το Κράτος. Μά και ο ήγέτης πρέπει να έχη επίσης ώρισμένη μόρφωσι, προ πάντων πάνω στην πρακτική δράσι μέσα στην οργάνωσι. Το σπουδαιότερο όμως και το πιο ύψηλο είναι να έχη Ικανότητα ήγετική, που ούτε διδασκαλικά φροντιστήρια, ούτε παιδαγωγικές "Ακαδημίες, ούτε Πανεπιστήμια και ύπουργεία Παιδείας μπορούν να του δώσουν. Γιατι ο ήγέτης γεννάται, δεν γίνεται. "Οποιος έχει αυτήν την Ικανότητα, αδιάφορα δάσκαλος, άγρότης ή έργατης,

είναι κατάλληλος και χρήσιμος για την εργασία μέσα στην οργάνωσι της Νεολαίας.

"Όστε ο δάσκαλος δεν πρέπει να νομίζη πώς μόνον αυτός ή αυτός καλύτερα από κάθε άλλον είναι ώρισμένος να ήγηθι. Δυστυχώς νομίζει πώς με το άπολυτήριο που πήρε κατά τάς εξετάσεις του από το Κράτος πήρε σύγχρονα και το δικαίωμα να ήγηται της Νεολαίας. Τουτό είναι φοθερή πλάνη! Μόνον ένας άνίδεος μπορεί να το πιστέψη. Γιατι ένας δάσκαλος χωρίς ήγετική Ικανότητα, μ' όσες γνώσεις και άν έχη, θολώνει την έννοια της οργανώσεως και την νομίζει συνέχεια της σχολικής του παραδόσεως και διδασκαλίας. Μιά πορεία της νεολαίας, μία στρατοπέδευσι, ένα ταξίδι μεταβάλλεται σε σχολαστική σχολική έκδρομη.

"Επειδή ο δάσκαλος έχει να κάνη συνήθως με παιδιά, που σάν άγραφο χαρτί περιμένουν από την αποθήκη των δικών του γνώσεων και που δεν μπορούν να του άντείνουν ποτέ πάνω στο επίπεδο αυτό, είναι εύκολο να πλανηθι στην εκτίμησι του έαυτού του και της αξίας του. "Ανακατεύει το κύρος, που του χάρισε ή πολιτεία ως δασκάλου, με το εκ φύσεως ήγετικόν κύρος. Το συμπέρασμα είναι πάντοτε ή απογοήτευσι του δασκάλου και της νεολαίας. "Ο δάσκαλος χάνει σιγά-σιγά την πίστι στον ίδιο τον έαυτό του και ή νεολαία χάνει την πίστι προς την "Ιδέα.

Πάνω στο επίπεδο της ήγεσίας της νεολαίας πρέπει να μη γίνωνται λάθη, γιατί δύσκολα μπορούν να διορθωθούν.

Γι' αυτό η διορατικότητα του μεγάλου "Αρχηγού της και η άκατάπαυστη προσπάθεια του άξιου της "Επιτρόπου φροντίζουν να βουλλώνουν τις πηγές αιδές των σφαλμάτων με επίκαιρη επέμβασι. "Η έναρμόνισι του ύπουργείου Παιδείας, επομένως του διδασκαλικού κόσμου, με το έργο της "Οργανώσεως της Νεολαίας δείχνει Ικανότητα, δύναμι και θέλησι για το μπάσιμο του σπουδαίου αυτού ζητήματος, από το όποιον έξαρτάται η εύτυχία της μελλοντικής "Ελλάδος, στον δρόμο που πρέπει.

"Η κοινωνική όψη της Ε. Ο. Ν., εις την οποίαν καταλέγεται και η εργατική νεότης, έμποδίζει τόν διδάσκαλον να αναδειχθι συνήθως καλός και τέλειος ήγέτης πάντοτε, επειδή ως εκ της σχολικής του εργασίας στέκει σ' έναν άλλον κύκλον ζωής.

Οι μορφωτικές προϋποθέσεις, πάνω στις οποίες χάρις στις γνώσεις του και στη σχολική του ύπηρεσία μπορούσε να στηριχθι η εργασία του στις τάξεις της νεολαίας, παύουν μόλις πλάι στον μαθητή του βρεθι το εργατόπαιδο. "Αν νομίζη πώς έχει να κάνη με μία τάξι σχολείου μόνο ομοιόμορφα ντυμένη θα πεισθι γλήγορα ότι η Ε.Ο.Ν. και στο πιο μικρό της κύταρο παρουσιάζει όλόκληρο το λαό στην ποικίλη του μορφή.

"Όστε η εργασία του δασκάλου είναι διαφορετική από την εργασία του ήγέτου.

"Η συνεργασία όμως δασκάλου και ήγέτου είναι απαραίτητη. Πρέπει να είναι γεμάτη έμπιστοσύνη και

άλληλέγγυος. "Όσο πιο συχνά συνεννοούνται διδάσκαλοι και ηγέτες για τους νέους, που τους έμπιστεύθηκαν, τόσο καλύτερα θα είναι τα αποτελέσματα για το σχολείο και για την οργάνωσή.

"Ένας άμελης και όκηρδός μαθητής μπορεί να κινηθί καλύτερα από τόν ηγέτη του παρά από τó μάλλωμα του δασκάλου ή από τήν προσβολή.

"Έδω πρέπει να τονίσουμε τó έξης: Συμβαίνει στις τάξεις ένός σχολείου να βρίσκονται και ηγέτες τής Ε. Ο. Ν. Γι' αυτούς χρειάζεται ó δάσκαλος έναν ιδιαιτέρo τόνο συμπεριφοράς. Ναί, είναι κι' αυτοί μαθηταί όπως όλοι, όμως έχουν τó αξίωμα να οδηγούν μια ακολουθία, μια ομάδα κι' έχουν κάτι περισσότερο από τούς άπλους μαθητάς. Έδω πρέπει ó δάσκαλος να μήν υποβιβάξη και έξευτελίξη τόν ηγέτην αυτόν χωρίς λόγο πρό τών συντρόφων, ίσως και μελών τής ακολουθίας του, που φοιτούν στην ίδια τάξη.

Μπορεί να τού πη ιδιαιτέρως τί πρέπει να κάνει πρός όφελος τής σχολικής του μορφώσεως. Κί' όταν δέν μπορή να τó καταφέρη μόνος του, πρέπει να έλθη σέ έπαφή με τόν άνωτέρόν του ηγέτην.

"Άλλοιώς τó μάλλωμα προστά σέ όλους θα έχη τó ψυχολογικό έπακολούθημα ή να θάψη τó κύρος του ηγέτου ή να έρεθισή τούς μαθητάς έναντίον του δασκάλου. Και όταν μέσα στη σύγχυση και ταραχή ξεφύγη ένας λόγος κάπως προσβλητικός για τήν οργάνωση, τότε τα παιδιά με τó άλάνθαστο ένστικτό τους θεωρούν τó δάσκαλο έχθρο τής οργάνωσέως των και έπομένως έχθρο τής ζωής, που πάλλει.

"Όσο όμως πιο πολύ προσπαθεί ó δάσκαλος να προσαρμοστή πρός τó πνεύμα και τó νόμο τής Ε.Ο.Ν. τόσο περισσότερη έπιτυχία θάχη και στο έπάγγελμά του. Θάτανε μάλιστα καλό ó δάσκαλος να παίρνη μέρος σέ διάφορες τελετές, συναθροίσεις κλπ. τής Ε.Ο.Ν. για να δείξη πώς ένδιαφέρεται και για τήν έξωσχολική ζωή του παιδιού, που του έμπιστεύθηκε ή Πολιτεία.

Μόνον έτσι θα δημιουργηθί ó ψυχικός σύνδεσμος μεταξύ διδάσκοντος και μαθητού. Πόσοι όμως έκαναν τó βασικό λάθος να παραγνωρίσουν τήν σπουδαία σημασία τής Ε.Ο.Ν.!

Ξεχνούν πώς ή Νεολαία σέ άνωτερη έννοια έχει πάντα δίκη, έπειδή είναι φορεύς τής νέας ζωής. Η έπίμονη προσήλωσή τους στην παλιά έποχή, τούς σπρώχνει μόνον στο περιθώριο τής νέας έποχής και δέν έχουν πιά καμμία σχέση με τή νεολαία και έπομένως με τή ζωή. Αυτόι δέν μπορούν να είναι πιά ούτε καλοί διδάσκαλοι.

Και σήμερα ó δάσκαλος, με τήν κυρία σημασία τής λέξεως, είναι πολύ άναγκαίος. Έχει πολλά καθήκοντα να εκτελέση άπέναντι τής νεότητος. Σήμερα δέν πρέπει με τó τέλος του μαθήματος να κλείση τó βιβλίο του, σφαλίζοντας μέσα στις σελίδες του και τήν ύψηλή του άποστολή.

Είναι φυσικό ή νεότης να μη σέβεται τις γνώσεις τόσο, όσο τή δυναμικότητα και τή ζωντάνια. "Όποιος δάσκαλος όμως κατορθώση να έχη αυτά τα δύο μπορεί από τή μouxλιασμένη τής σχολικής παραδόσεως αίθουσα να φτιάξη τή χαρά, τή δύναμη και τή ζωή. "Όποιος δέν έχει αυτά τα δύο, καμμία γνώση δέν μπορεί να τόν βοηθήση. Είναι για πάντα χαμένος!

"Η έποχή που ó δάσκαλος νόμιζε τή θέσι του άγκυ-

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

«Διατηρείτε μέσα σας άκμαία τή δύναμη, να καταβάλλετε τó κόπο με μικρές καθημερινές άσκήσεις», λέει ó σοφός James.

"Η άσκησι αυτή μοιάζει με τα ασφάλιστρα, που πληρώνει κανείς για να έξασφαλίση τó σπίτι του ή τα υπάρχοντά του. Η πληρωμή αυτή δέν είναι βέβαια ευχάριστος και μπορεί ποτέ να μη μας χρησιμεύση, αν δέν παρουσιασθή κίνδυνος. "Αν όμως συμβή μια πυρκαιά, ή δαπάνη των μικρών ασφαλίστρων θα μας σώση από τήν καταστροφή.

"Ένα μέσον, με τó όποιον κεντρίζομε τή θέλησι, είναι ή άνάγνωσι και μάλιστα μεγαλοφώνως βιβλίων ισχυρών, που στη διήγησι πρωταγωνιστεί ή θέλησι. (Τέτοια βιβλία είναι οι αυτοβιογραφίες του Άλφιέρ και του Φραγκλίνου, τα άπομνημονεύματα του Στουάρτ Μίλλ, τó Θέλω και Δύναμαι του Λεοσόν κλπ.).

«Στή γαλήνη και στη μόνωσι, λέει ó Ραγιό, ή συγχρώτισι αυτή με ισχυρές ψυχές ένισχύει θαυμάσια τή θέλησι».

"Ο ίδιος συγγραφέας ισχυρίζεται, σ' αυτό όμως δέν συμφωνούμε — ότι ή άνάγνωσι πολλών έφημερίδων άποβαίνει βλαπτικά στη θέλησι, γιατί ή άνάγνωσις αυτή διαίρει τή σκέψι και διασκορπίζει τας δυνάμεις του σώματος έπειδή τó έρεθίζει χωρίς να τó ίκανοποιή.

"Ένα φάρμακο, που συνιστάται για τή συνθισμένη άβουλία, είναι τó να γράφη κανείς, με μολύβι, φάρμακα προστά στο γραφείο του λόγους ή άποφθέγματα συγγραφών ή ποιητών παρορμητικά.

"Ο Ρωμαιοός Σενέκας έγραφε σέ κάποιο φίλο του: «Πρέπει να διαλέγωμεν ένα άνδρα ένάρετον και να έχωμε προστά μας τήν εικόνα του, ώστε να ζώμε πάντα κάτω από τó βλέμμα του και να φερώμαστε σαν να μας έβλεπε διαρκώς». Μά και ó Πλούταρχος ó δικός μας έγραφε ότι είναι συντελεστικό στην εύδοκίμησί μας στη ζωή να έχωμε ως υπόδειγμα στις πράξεις μας ένα «μέγαν άνδρα», που να τόν συμπαθή ή ψυχή μας και ó όποιος να βρέθηκε σε ίσους ή άναλόγους όρους σέ κάποια περίστασι της ζωής του με τούς δικούς μας.

Νά και ένα άλλο μέσον, με τó όποιον μπορούμε να ένισχύομε τή θέλησί μας: Λέμε π. χ. από μέσα μας: «"Αν κάμω αυτό, θα εύχαριστηθούν οι γονείς μου». Δέν φτάνει όμως αυτό ή θέλησι μπορεί να έξατμισθί. Πρέπει να ένισχύομεν τήν θέλησί μας με τή φαντασία μας. Φανταζόμεθα αίφνης τις έκδηλώσεις τής χαράς που θα έχη ó πατέρας μας για κάθε έπιτυχία μας. Τόν φανταζόμαστε να δέχεται τα συγχαρητήρια των οίκογενειακών μας φίλων. Άκόμη τήν ύπερηφάνεια και τή χαρά τής μητέρας μας, τήν εύχαριστήσι της, όταν στις διακοπές θα συνοδεύεται στους περιπάτους από τó γυίο της, για τόν όποιον θα ύπερηφανεύεται. Τό ίδιο δι φανταζόμαστε τή άσφα έπίδειξι της μικρής άδελφής μας, που ύπερηφανεύεται για τόν διάσημο άδερφό της.....

ροβόλημα στο λιμάνι τής ήσυχίας και τó παιδί ως δυσάρεστο άντικείμενο τής έργασίας του πέρασε.

Οι σχολαστικοί «δάσκαλοι» με τα γυαλιά και τήν όμπρέλλα, που θεωρούσαν ως άποστολή των τó παραγέμισμα του παιδικού κεφαλιού με γνώσεις, αφήνοντας άγγιχτα τήν ψυχή και τόν χαρακτήρα, εύτυχώς όλο και λιγοστεύουν.

"Ο φρέσκος άγέρας, που από τήν ψυχή του Μεγάλου μας Άρχηγού ξεχύνεται πέρα ως πέρα στη χώρα γεμίζει και τή σχολική αίθουσα διώχνοντας τή μούχλα και τó μόλυσμα.

"Η έποχή μας χρειάζεται δασκάλους που στέκουν με τα δύο πόδια πάνω στη γή, γεροί και άποφασιστικοί, που βαδίζουν τόν ίδιο δρόμο με τήν Ε. Ο. Ν. συντροφικά και άλληλένδετα. Αυτή είναι και ή τελευταία έπιθυμία του Άρχηγού.

Σίτσα Καραϊσκάκη - Νικολάου

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ

ὑπὸ Μ. ΑΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Τὸ 'Ακριτόπουλο

Ὁ Γρηγόρης σηκώθηκε μόλις στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο φάνηκε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν κοντὰ κι' ἀπόμακρα, σὲ ἤχους διάφορους, ἀπὸ τὶς ἑκατὸ ἐκκλησιᾶς τῆς Θεσσαλονίκης. Κι' ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ξεχώριζε μὲ τὸ βαρὺ τῆς ἤχου ἡ μεγάλη καμπάνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ποὺ οἱ τροῦλλοι τοῦ καὶ τὰ καμπαναριὰ ὑψώνονταν πάνω ἀπὸ τὶς δεντροκορφές τοῦ διπλανοῦ κήπου.

Μιά ραγισμένη γέρικη φωνὴ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς κάμαρας, ρώτησε:

— Τί καιρὸ κάνει, Γρηγόρη;

— Ὁ οὐρανὸς εἶναι κατακάθαρος, Ἀθανάσιε.

Κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀκόμα, πρόσθεσε:

— Δίχως κανένα συννεφάκι.

Ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ πόσο σημαντικό θεωροῦσε τὸ γεγονός αὐτό.

Κι' εἶχε δίκιο. Ξημέρωνε ἡ 23 Ὀκτωβρίου τοῦ 958 κι' ἡ Θεσσαλονίκη ἐτοιμαζόταν νὰ γιορτάσῃ τὸν προστάτη τῆς ἁγίου.

— Μεγάλη ἡ χάρι τοῦ, εἶπε ἡ ραγισμένη φωνή, κι' ἄρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ κατάνυξι:

«Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις

Σὲ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη,

Ἄθλοφόρε, τὰ ἔθνη τροποῦμενον...»

Ἡ πόλι κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ. Ἀπὸ τὴν ψηλὴ ἀκρόπολι ὡς κάτω στὸ ἀνοιχτὸ λιμάνι βουὴ σύμμιχτη ἀνέβαινε ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ὑστερα ἀπὸ λίγο τὸ μεγάλο ἔμπορικὸ πανηγύρι θάρχιζε κοντὰ στὴ Χρυσὴ Πύλη 2 καὶ τὸ πλῆθος κατέβαινε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἄλλοι ν' ἀγοράσουν, κατὰ τὴ δύναμι ποὺ εἶχαν καὶ τὶς ἀνάγκες τους, κι' ἄλλοι νὰ χαζέψουν.

Μέρες τώρα ἀπ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, ἀπ' ὅλα τὰ θέματα 3 τῆς ἀπέραντης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, κατέφθαναν οἱ ἔμποροι καὶ οἱ προσκυνητές. Χιλιάδες καμήλες περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς πλατειοὺς δρόμους μὲ ἀργὸ βῆμα, κουνώντας τὸν ἄσκημο καμαρωτὸ λαιμὸ τους, ὅπου ἤχοῦσαν κρεμασμένα κουδούνια... ντρίν... ντρίν... ἀργὰ καὶ ρυθμικά. Χοντρά κάρρα σέρνονταν ἀπὸ ἀργοκίνητα βουβάλια ποὺ περπατοῦσαν παραπατώντας στὸ λιθόστρωτο καὶ προχωροῦσαν δισταχτικά, φοβισμένα ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς μεγάλης πολιτείας. Περνοῦσαν, περνοῦσαν, ἀτέλειωτη οἰοῖται, μὲ κάθε εἶδους πραγματίες. Ἐμποροὶ ἀπὸ τὸ Νοβογροδὸ μὲ μακριὰς γενειάδες καὶ Λουσitanoὶ καὶ Κέλτες ψηλόκορμοι καὶ ξανθοί... Ἀπὸ τὶς χιονισμένες Ἀλπεὶς ὡς τὸν Καύ-

κασο, ἀπὸ τὰ φωτοπλημμυρισμένα νησιά τοῦ Αἰγαίου ὡς τὶς ὀμιχλῶδεις σκοτεινὲς χώρες τοῦ Βορρά.

Κι' ἀνάμεσα στὸν πολυθόρυβο αὐτὸ ἀνθρωποχείμαρρο, ἄσκητὲς λιγνοὶ μὲ καταξοσκισμένα ράσα, μὲ βλέμμα ὅλο φλόγα, μὲ ὅσι ἄγρια ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸ φανατισμὸ, ἔφαλλαν κρατώντας λαμπάδες στὸ χέρι ἢ θυμιατήρια ἀπ' ὅπου ξεχύνονταν ἀρωματικοὶ καπνοί. Τὰ γυμνά τους πόδια ἀφηναι στὶς πλα-

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ποὺ ἀρχίζομε ἀπὸ σήμερα, ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἐνδοξη περίοδο τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, τότε δηλαδὴ ποὺ στρατηγὸς στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἦταν ὁ Νικηφόρος Φωκάς (963 - 969). Πρόσωπα καὶ πράγματα εἶναι παρμένα ἀπὸ ὅσα οἱ σύγχρονοι ἱστορικοὶ γράφουν καὶ μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ ν' ἀνταποκρίνονται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο στὴν πραγματικότητα. Ἐτοὶ οἱ ἀναγνώστες μας θὰ πάρουν μιὰ ἰδέα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μεγάλης Μεσαιωνικῆς αὐτοκρατορίας μας.

Ὁ μικρὸς ἦρωας μας, ὁ Γρηγόρης, δὲν εἶναι βέβαια ἱστορικὸ πρόσωπο, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἀπλῶστα γιατί, μέσα στὶς τότε συνθήκες ποὺ περιγράφονται μὲ ἱστορικὴ ἀκρίβεια, μποροῦσε ὥραιότατα νὰ ὑπάρξῃ καὶ μπορεῖ νὰ ὑπῆρξε καὶ στὴν πραγματικότητα.

Κες τῶν δρόμων ματωμένα ἴχνη, μὰ αὐτοὶ μὲ προσπλῶμένο τὸ βλέμμα ἴσια μπροστά, δὲν αἰσθάνονταν, θαρρεῖς, πόνο, γιατί ἕνα ὄραμα φωτοδόλο τραβοῦσε τὴ σκέψι τους ὁλόκληρη.

Ὁ Γρηγόρης κάθε φορὰ ποὺ τοὺς συναντοῦσε τοὺς κύτταζε μὲ περιέργεια, μὰ καὶ μὲ κάποιο παράξενο φόβο, ποὺ δὲν θάθελε ὡς τόσο μὲ κανένα τρόπο νὰ ὁμολογήσῃ. Κάποτε ρώτησε τὸν Ἀθανάσιο:

— Τί κυττάζουν;

— Τὸν Ἅγιο!... Φορεῖ λευκὴ χλαμύδα καὶ τρέχει καθάλα σ' ἄλογό του ὁλόγυρα στὸ τεῖχος. Ἐχθρὸς δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀγαπημένη του πόλι, οὔτε ἀπὸ ξηρά, οὔτε ἀπὸ θάλασσα. Τὸ πρόσωπό του λάμπει σάν τὸν ἥλιο καὶ καίει σάν τὸν ἥλιο γι' αὐτὸ Ἀθαροὶ καὶ Σλαῦοι καὶ Βούλγαροι καταγκρεμίζονται ἀπάνω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις, κρύβοντας μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια τους. Ἀναταράζει μὲ τὸ δόρυ τὸν τὴ θάλασσα καὶ καταθυβίζονται οἱ ἐχθρικοὶ στόλοι.

— Ἐγὼ δὲ βλέπω τίποτα...

— Δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ δῆς. Αὐτοὶ ὁμως βλέπουν.

— Καὶ γιατί τὰ πόδια τους εἶναι ματωμένα;

— Γιατί ἔρχονται ἀπὸ μακριὰ...πολὺ μακριὰ... Περπάτησαν μέρες καὶ νύχτες... Πέρασαν ἀπὸ κορφὲς χιονισμένες κι' ἀπὸ πεδιάδες χέρσες ὅπου τὸ χῶμα ἔκαιγε σάν πυρωμένο σίδερο.

Κάτω στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου ἀντήχησαν πέταλα ἀλόγων καὶ βαρεῖές φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦσαν σὲ ξένη γλῶσσα.

Ἦταν μιὰ περιπολία ἀπὸ Βαράγγους 4 τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς. Ἐλαμπαν τὰ κράνη, οἱ ἀλυσιδωτοὶ θώρακες καὶ τὰ μακριὰ τους κοντάρια ποὺ τὰ εἶχαν ἴσια κατὰ πάνω ὑψωμένα. Στούς ὤμους τους ἔφεπταν τὰ ξανθὰ σὰ σιτάρια μαλλιά τους χτενισμένα μὲ φροντίδα. Ὑψηλοὶ καὶ ροδοκόκκινοι κάθονταν μὲ τόση ἀνεσι σ' ἄλογα, ποὺ νόμιζες πὼς ἀνθρωπος καὶ ζῖρο ἀποτελοῦσαν ἕνα πλάσμα, δυνατὸ, προνομιόχο.

Κάποιος Βαράγγος εἶδε τὸ Γρηγόρη στὸ παράθυρο νὰ κυττάζῃ μὲ θαυμασμὸ τὴν περιπόλο καὶ κατὰ εἶπε στοὺς συντρόφους του. Ὅλοι σήκωσαν τότε ἀπάνω τὰ ζωηρὰ γαλανὰ μάτια τους καὶ τοῦ χαμογέλασαν.

Ὁ Γρηγόρης μὲ συγκίνησι ἀνταπόδωσε τὸ χαμόγελο.

«Ἀχ! Νὰ μποροῦσα καὶ γώ, σὰ μεγαλώσω, νὰ γίνω ἕνας Βαράγγος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς!» σκέφτηκε.

Κι' ἀμέσως γυρίζοντας στὸν Ἀθανάσιο ποὺ εἶχε σηκωθῇ στὸ μεταξὺ καὶ πλενόταν σὲ μιὰ πῆλινη μεγάλη λεκάνη, ρώτησε:

— Θέλω νὰ γίνω Βαράγγος... Μπορῶ νὰ γίνω;

Ὁ γέρος γέλασε.

«Γιατὶ γελᾷς;» ἀναρωτήθηκε ὁ Γρηγόρης. «Θαρρεῖ λοιπὸν πως εἰμαι πλασμένος γιὰ πραιτευτής;»

Ἐσμιεῖ τὰ φρύδια θυμωμένα κι' ἄθελά του, θαρρεῖς προκλητικά, ἔβαλε τὸ χέρι στὴ μέση του.

Ὁ Ἀθανάσιος ἔκοψε εὐθὺς τὸ γέλιο καὶ κύτταξε μὲ κρυφὸ καμάρι τ' ἀγόρι αὐτὸ ποὺ μόλις εἶχε συμπληρώσει τὰ δεκαπέντε τοῦ χρόνιου κι' ὅμως μποροῦσε, σὰ θεωροῦσε τὴν ἀξιοπρέπεια του προσβλημένη, νὰ παίρνῃ τέτοιο ὕψος ποὺ ταίριαζε σὲ πραγματικὸν ἄρχοντα.

Πολλὲς φορὲς ἄλλως τε στὴ στάσι, στὸ περήφανο ἀνάθλημα, στὸν τρόπο ποὺ μιλοῦσε καὶ περπατοῦσε ἀκόμα, ὁ γέρος Ἀθανάσιος εὗρισκε πὼς ὁ Γρηγόρης ἐμοιαζε στὸν πατέρα του, τὸν γενναῖο ἀκρίτα 5 Ἰωάννη, ποὺ πῆγε μὲ δόλο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Σαρακηνῶν.

Αὐτὸ τὸ δράμα συνέβηκε τώρα καὶ δώδεκα χρόνια σὲ μιὰ στενὴ πεδιάδα τῆς Καππαδοκίας. Σπαράζεται ἡ καρ-

διὰ τοῦ Ἀθανάσιου καὶ μαζί φουσκῶ-
νει ἀπὸ μίσος σάν τὸ θυμάται.

Ἦταν νύχτα... Ἐβρεχε καὶ τὸ πο-
τάμι, ὁ Σάρος, κυλοῦσε βουίζοντας.
Ξάφνου οἱ μικρόσωμοι Σαρακηνοὶ σάν
διασβόλοι χύθηκαν μὲ ἀλαλαγμούς καὶ
τούμπανα, ἀνέβηκαν μὲ σκάλες στὰ
μουράγια τοῦ πύργου καὶ πρὶν κατα-
λάβουν οἱ βίγλες⁶ τί συμβαίνει καὶ
παρουν τὰ δπλα, τὸ κακὸ εἶχε γίνει.
Ὁ Ἀθανάσιος ποῦ ἦταν οἰκονόμος
στὰ κτήματα, τὴν ὥρα τῆς παραζά-
λης, σάν εἶδε πὼς σωτηρία δὲν ὑπάρ-
χει, ἄρπαξε τὸ μικρότερο γιου τοῦ ἀρ-
χοντα, τὸ Γρηγόρη, ποῦ ἔκλαιγε πα-
ρατημένος σὲ μιὰ γωνιά, καὶ κατὰ-
φερε μὲ χίλια βάσανα νὰ ξεφύγῃ. Κα-
νεῖς ἄλλος δὲ σῶθηκε. Οἱ περισσότε-
ροι σφαγῆκανε στὰ πέτρινα πεζούλια
τοῦ πύργου. Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης
βρέθηκε σκοτωμένος μ' ἓνα κοντάρ-
πηγνυμένο στὸ στήθος του. Ἡ γυναίκα
του κι' ὁ μεγαλύτερος γιός του, ὁ
Πέτρος, πέντε χρονῶν τότε, ἔξαφανί-
στηκαν. Κανεῖς δὲν ἄκουσε πιά τίποτα
γι' αὐτούς. Τί ἀπόγιναν; Δίχως ἄλλο θὰ
πουλήθηκαν στὸ μεγάλο σκλαβοπά-
ζαρο τοῦ Χάνδακα, κάτω στὴν Κρήτη
ποῦ τὴν κρατοῦσαν οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ
τὸ 823.

Τὶ ἀργὰ ποῦ πέρασαν τὰ χρόνια!
Πόσα βάσανα ὥς που ν' ἀνατραφῇ ὁ
Γρηγόρης. Γιατί ὁ Ἀθανάσιος τὴ φο-
θερὴ ἐκείνη μέρα ἔβαλε τὸ χέρι τὸ
δεξιὸ πάνω στὸ κουφάρι τοῦ ἀφέντη
του καὶ εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

«Ὁρκίζομαι ν' ἀναθρέψω καὶ νὰ με-
γαλώσω τὸ γιου σου ἀκόμα καὶ μὲ
τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου, ἂν παρου-
σιαστῇ ἀνάγκη... Ὁρκίζομαι νὰ τὸν
κάνω ἄντρα γενναῖο καὶ δυνατό, ἄξιο
νὰ σ' ἐκδικηθῇ μιὰ μέρα».

Βγῆκε στὸ λόγο του ὁ Ἀθανάσιος:
Προσπάθησε ὅσο μπορούσε. Οὔτε ἡ
φτώχεια, οὔτε οἱ κόποι, οὔτε ἡ ἀρ-
ρώστεια τῆς καρδιάς του, ποῦ ἀπὸ
καιρὸ τὸν βασάνιζε, τὸν ἔκαμαν μιὰ
στιγμὴ ν' ἀμελήσῃ τὸ ἔργο, ποῦ εἶχε
ἀναλάβει. Καὶ δὲ νόμιζε πὼς ἔκανε

ἔτσι μονάχα τὸ χρέος του σάν πιστὸς
ὑπηρέτης. «Ἡ πατρίδα καὶ ἡ πίστι τοῦ
Χριστοῦ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἄντρες
γενναίους καὶ ἀποφασιστικούς» σκε-
φτότανε. Οἱ ἄπιστοι Σαρακηνοὶ στ'
ἀνατολικὰ σύνορα, σάν ὄρνια ἐπιβου-
λα, σαρκοβόρα, χυμοῦν πάνω ἀπὸ τίς
ψηλές κορφές τῶν βουνῶν τῆς Κιλι-
κίας γιὰ νὰ σπασοῦν τὰ σπλάχνα
τῆς. Ὁ Αὐτοκράτορας εἶναι πολὺ μα-
κριὰ. Πὼς νὰ περάσῃ βουνὰ καὶ θά-
λασσες γιὰ νὰ τρέξῃ γρήγορα νὰ βοη-
θῇ; Μονάχα οἱ Ἀκρίτες ἀπὸ τοὺς
πύργους τῶν, ποῦ στέκουν σὰ φρουροὶ
γιγάντειοι στὶς κορυφογραμμές καὶ τίς
κλεισοῦρες,μποροῦν νὰ τοὺς διώξουν.
Ὁ Γρηγόρης πρέπει νὰ γίνῃ ἓνας Ἀ-
κρίτας, σάν τὸν πατέρα του.

Πρέπει! γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χρι-
στοῦ καὶ τῆς Πατρίδας. Κι' ἂν αὐ-
τὸς ὁ ταπεινὸς ὑπηρέτης καὶ ἀνήμπο-
ρος γέρος τὸ κατορθώσῃ, δίχως ἄλλο
θὰ μπόρῃσῃ αὐριο μ' ἐλαφρὴ συνεί-
δησι νὰ παρουσιαστῇ στὸν Ἀνώτατο
Κριτὴ καὶ νὰ πῇ: «Κύριε, μ' ἔκανες
ταπεινὸ κι' ἀνήμπορο· μὰ δὲ νόμισα
γι' αὐτὸ πὼς ἔπρεπε νὰ σταυρώσω τὰ
χέρια μου. Πάνω στὸ στήθος μου ζέ-
σανα κι' ἀνάθρεψα ἓνα λιονταρόπου-
λο γιὰ νὰ φρουρῇ, περιτρέχοντας γύ-
ρω ἀπὸ τὴ μάντρα, τὰ πρόβατά σου.
Κι' ὁ Κύριος, ὁ πολυεύσπλαχνος κι'
ὁ πολυέλεος, ἴσως πῇ στὸν Ἀρχάγ-
γελο Μιχαήλ, ποῦ θὰ στέκῃ δίπλα,
ἀγριος, μὲ τὴν πύρινη ρομφαία στὰ
χέρια: —Φάνηκε δοῦλος ἀγαθὸς καὶ
πιστός. Πῆγανέ τον σὲ τόπο χλοερό,
σὲ τόπο ἀναπαύσεως».

Ἔτσι εἶναι εὐκολὸ νὰ καταλάβῃ
κανεῖς μὲ τί ἀκοίμητη προσοχὴ ὁ Ἀ-
θανάσιος παρακολοῦθοῦσε τὸν Γρη-
γόρη καὶ μὲ τί χαρὰ τὸν ἔβλεπε κάθε
μέρα ν' ἀντρώνεται καὶ νὰ παίρνῃ τ'
ἀρχοντικά γενναῖα φυσικά τοῦ πατέ-
ρα του.

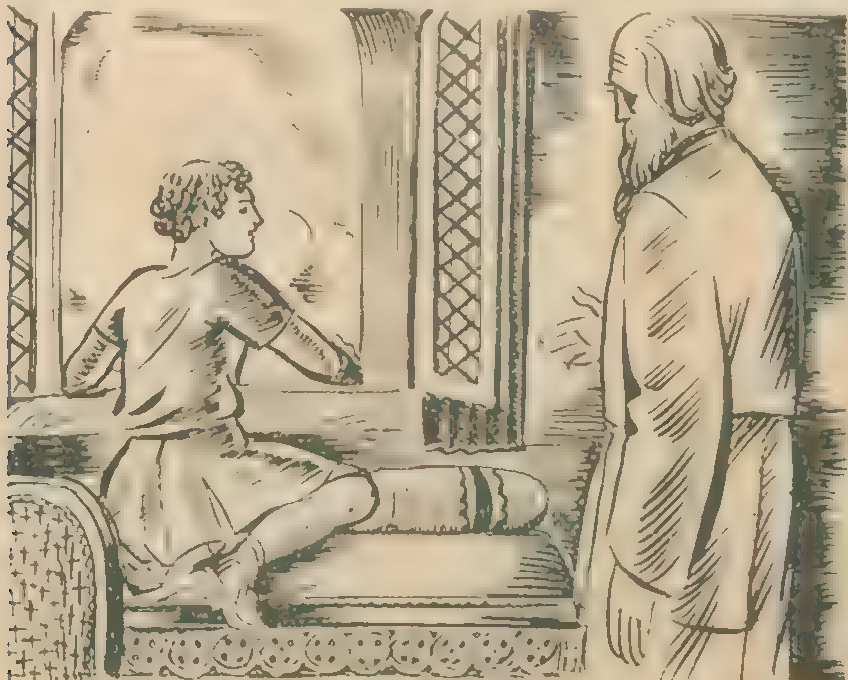
Καὶ νά, ποῦ τώρα ξαφνικά τὸν ρω-
τᾷ: «Μπορῶ νὰ γίνω Βαράγγος;»
Τὸν τραβάει βέβαια ἡ ἁμορφὴ στο-
λή τους⁷ τοὺς θαυμάζει γιατί κάθον-

ται μὲ καμάρι πάνω στὴ σέλλα τοῦ
ἀλόγου καὶ κείθε κυττάζουν ὄλον τὸν
κόσμο μὲ κάποια περιφρόνησι, θαρ-
ρεῖς. Μὰ ὅσο γενναῖα κι' ὅσο πιστά
κι' ἂν ὑπηρετοῦν τὸν Αὐτοκράτορα
ἓνας Ἀκρίτας ἀξίζει δέκα Βαράγ-
γους. Τί λέω; Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης
ἀξίζει ἑκατὸ Βαράγγους.

— Γιατί γελῶ, θέλεις νὰ μάθῃς γιὰ-
τί γελῶ; ἀποκρίθηκε στὸ Γρηγόρη.
Θάρρεψα πὼς ἀστειεύεσαι. Εἶσαι ἀρ-
κετὰ μεγάλος κι' ἔπρεπε νὰ ξέρῃς πὼς
στὸ σῶμα τῶν Βαράγγων κατατάσ-
σονται μόνο βάρβαροι ἀπὸ τὸ Βορ-
ρᾶ...πέρα ἀπὸ τὰ χιονισμένα βουνὰ
τῆς Σκανδιναβίας. Ὑπηρετοῦν τὸν
Αὐτοκράτορα, γιατί τοὺς πληρώνει⁸
κι' ἂν ἓνας ἄλλος τοὺς δώσῃ περισ-
σότερα μποροῦν καὶ νὰ τὸν πολεμή-
σουνε. Γιὰ ἓνα Βυζαντινὸ ἀρχοντόπου-
λο ὑπάρχουν δρόμοι πλατύτεροι ν' ἀ-
κολουθήσῃ.

Κι' ὁ Ἀθανάσιος ἀρχισε νὰ διηγίε-
ται γιὰ τὸν πύργο καὶ τὰ κτήματα τοῦ
ἀρχοντα Ἰωάννη κάτω στὴν Καππα-
δοκία ποῦσαν μείνει ἔρημα κι' ἀπρο-
στάτευτα ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Σαρακη-
νῶν. Μιλοῦσε μὲ τόση ζωηρότητα καὶ
αἰσθημα, ποῦ ὁ Γρηγόρης τὰ βλεπε
μὲ τὴ φαντασία του σάν ν' ἀπλώνον-
ταν ὁλοζώνταννα μπροστὰ του: Λευ-
κες καὶ πλατάνια θεόρατα γύρω ἀπὸ
τίς ὄχτες τοῦ Σάρρου, ποῦ πλημμυρί-
ζει τὴν πεδιάδα καὶ κάνει τὰ χωρά-
φια καρπερά, πιδὸ πολὺ παρὰ σὲ κάθε
ἄλλῃ χώρα. Ποιὸς νὰ τὰ ὀργώσῃ;
Μάταια περιμένουν τοὺς γεωργούς μὲ
τὰ εἰρηνικά βουδάλια. Τὰ φρούτα κρέ-
μονται θαρεὰ ἀπὸ τὰ κλαριά τῶν δέν-
τρων, ποῦ σκύβουν ἴσαμε κάτω στὸ
χῶμα ἀτρύγητα καὶ τὰ πουλιά κατε-
βαίνουν καὶ τὰ ρημάζουν. Ὁ οὐρανὸς
εἶναι κατακάθαρος, ὁ ἀέρας μαλακὸς
χαϊδεῖ τὸ πρόσωπο σὰ χνουδὶ ἀπὸ
βελοῦδο. Κοπάδια ἀπὸ ἄλογα τρέχουν
κατὰ τὸ ποτάμι καὶ χλιμιντροῦν, σάν
νῆες⁹ φρεσκάει καὶ δὲν ἀντίζουν τὴ
γῆ. Καὶ πάνω τὸν ἄστρο ὑψώνεται ὁ
ἐρειπωμένος πύργος, θλιμμένος, ὀρ-
φανὸς καὶ περιμένει...περιμένει. Χρό-
να τώρα περιμένει τὸν ἀφέντη του νὰ
σπλώσῃ παλὰ περὶφανεῖς τὶς γκρεμο-
σκαλὶες τοῦ πύργου, καὶ ν' ἀνέλθῃ
στὴν κορυφή τοῦ τοῦ φτιαγμένο μὲ τὸ
δικέφαλο ἀετὸ. Μιὰ μύθια κραυγὴ
τοῦ ἀνέταν, θαρετῆ, ἀπὸ τὸ νοτι-
σμένο χῶμα τῆς μακρινῆς χώρας τὸν
καλεῖ: «Ἐλα ἔλα, ἔλα! Ἐλα ν'
αρματώσῃς τὰ παλλήκρια, νὰ πιάσῃς
τίς κλεισοῦρες, νὰ βάλῃς βιγλάτορες
στὶς κορφές. Ἐλα νὰ διαφεντέψῃς τὴ
χώρα, νὰ σώσῃς τὰ παιδοπούλα καὶ
τίς γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀτιμὴ σκλαβιά.
Τὸ χρέος τοῦ γιουδὲ εἶναι νὰ ξετελέσῃ
τὸ ἔργο τοῦ πατέρα! Μὴν ξεχνᾷς πὼς
εἶσαι ἓνα ἀκριτόπουλο».

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Γρηγόρης μαθαίνει ἀπὸ τὸν γέροντα Ἀθανάσιο τι εἶναι οἱ Βαράγγοι

¹ Νικηφόρος Φωκάς: Στρατηγὸς
στὴν ἀρχὴ καὶ ὀψέως, ἀπὸ τὸ 963-969, συ-
νέταγμα τοῦ 971.

² Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης ἦταν ὁ ἀδελφὸς
τοῦ ἄρχοντα Ἀθανασίου.

³ Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης ἦταν ὁ ἀδελφὸς
τοῦ ἄρχοντα Ἀθανασίου.

⁴ Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης ἦταν ὁ ἀδελφὸς
τοῦ ἄρχοντα Ἀθανασίου.

⁵ Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης ἦταν ὁ ἀδελφὸς
τοῦ ἄρχοντα Ἀθανασίου.

⁶ Β. γ. λ. α. Σκλαβὸν καὶ φραγκόν.
⁷ Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης ἦταν ὁ ἀδελφὸς
τοῦ ἄρχοντα Ἀθανασίου.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Κανέλλο πού είναι ὁ Γέροντας, ὁ γέρο - Δεληγιάννης;»
— Κεῖνος Πασᾶ μ' εἶν' ἄρρωστος τώρα πέντ' ἔξη μέρες...
Στείλε Κανέλλο φέρε τον, νά 'ρῇ νά προσκυνήσῃ.
— Κεῖνος Πασᾶ δὲν μᾶς ἀκοῦει μόν' κάθεται καὶ λέει:
«— Ἐγὼ Πασᾶ δὲν προσκυνῶ, Βεζύρη δὲν φοβάμαι,
Τί ἔχω στὴν Πόλι δυὸ παιδιὰ καὶ στὰ Λαγγάδια πέντε.
Ἐχω καὶ στὴν Τριπολιτοῦσά αὐτὸν τὸν Θεοδωράκη...»,
Μὰ βαρεφάνη στὸν Πασᾶ καὶ στὸ Σουλτᾶνο γράφει
κι' εὐθύς φερμάνι ἔδγαλε κι' ἔστειλε νά τὸν κόψῃ...
Στοῦ Λάλα σφάζουν πρόβατα. Στοῦ Μπασητῆ κριάρια
Καὶ στὰ Λαγγάδια τὸ χωριό, σφάζουν τὸν Ντεληγιάννη
Ἐξήντα χρόνων γέροντα, σαράντα Μωραγιάννη.

Ἀρχές τοῦ 1821. Ὁ γέρο Νίκος Πανουργιάς, παλῆος ἀρματωλός, πολιορκοῦσε τὸ κάστρο τῶν Σαλῶνων. Οἱ Ἕλληνες γιὰ ν' ἀναγκάσουν τοὺς Τούρκους νά παραδοῦν βάλθηκαν νά τοὺς σκάσουν ἀπὸ τὴ δίψα καὶ κόψαν τὸ νερό. Αὐτοὶ ἀναγκάστηκαν νά κάνουν «σούβαισι» καὶ νά παραδοθοῦν.

— Ποιὸς εἶναι ὁ καπετάνιος; ρώτησαν.

— Ὁ Πανουργιάς.

Μὰ ὁ ἀγᾶς τοῦ κάστρου, ὁ ζαμπίτης ἀπόρησε καὶ θυμωσε πολὺ. Πῶς ἦταν δυνατό νά συζητήσῃ μὲ τὸν Πανουργιά «αὐτὸν τὸν δερδέναγα τοῦ τόπου πού ἦταν τόσο ταπεινὸς στοὺς ἀγάδες τῶν Σαλῶνων;»... Ἐκοψε λοιπὸν τίς διαπραγματεύσεις κι' ὁ πόλεμος ξανάρχισε. Μὰ ἡ πείνα κι' ἡ δίψα θέρισαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ὑπεχρέωσαν νά... χαμηλώσουν τ' αὐτιά. Παρουσιάζεται καὶ πάλι ὁ Πανουργιάς.

— Μ' ἐόένα ἔχουμε νά κάνουμε τὴ «σούβαισι»; ρώτησε ὁ ἀγᾶς.

— Ὅχι μὲ μένα, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν πάτο, εἶπε ὁ Πανουργιάς, δείχνοντας τὸ παλὸ τσαρούχι του.

Μὰ στὴ συνθήκη τῆς ὑποταγῆς οἱ Τούρκοι ζήτησαν ὅπως φεύγοντας πάρουν καὶ τ' ἄρματα τους. Ὁ Πανουργιάς ὅμως ἀγρίεψε:

— Ὡρὲ παληόσκυλα, τοὺς φώναξε, μ' αὐτὰ τὰ παληοσί-δερα θὰ κάνω πόλεμο.

Τόση ἀνάγκη εἶχαν οἱ Ἕλληνες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ δόπλα.

Στὴν πολιορκία τῶν Σαλῶνων, σ' αὐτὴ τὴ χρονιά μέρα τοῦ 1821, σκοτώθηκε ὅμως τοῦ Θεόδωρου Ἰράκα τὸ παιδί. Ὁ πατέρας του κύτταζε τὸ νεκρὸ παιδί του, ἐσφίξε τὴν καρδιά του κι' εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο σὰ παλληκάρια του:

— Γάμος χωρὶς σφαχτὰ δὲν γίνεται...

Ἀπὸ τίς πρώτες μέρες τοῦ 1821, κλέφτες, ἀρματωλοὶ καὶ Σουλιῶτες κᾶναν «Αἱ Βασίλη στὶς μάχες τῆς Ἄρτας κυνηγώντας τοὺς Ἀρβανίτες ὡς στὴ χώρα. Τοὺς βγάzan ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ τοὺς διαπόμπευαν. Ἐκεῖ γνώρισε ὁ Καραϊσκάκης τὸν Μᾶρκο Μπότσαρη. Ἦταν ξαρμάτωτος μὲ ἓνα μαῦρο σκουφάκι σὲ κεφάλι καὶ μ' ἓνα μικρὸ τσεκούρι σὲ σελάχι του. Ὁ Καραϊσκάκης ἀπόρησε πῶς ἦταν ἔτσι ἀρματωμένος αὐτὸς ὁ καπετάνιος. Κι' ἐπειδὴ σὲ «γιουρούσι» πού θὰ ἔκαναν γιὰ νά βγάλουν τοὺς Ἀρβανίτες ἀπὸ ἓνα κτίριο δὲν τοῦ εἶπαν νά λάβῃ μέρος, σκαρφώσε σὲ καμπαναριὸ μιᾶς γειτονικῆς ἐκκλησίας γιὰ νά παρακαλουθήσῃ τί θὰ γίνῃ. Καὶ τότε βλέπει τὸ Μᾶρκο Μπότσαρη νά προχωρῇ ξαρμάτωτος πρῶτος αὐτός, νά σπᾷ τὴν πόρτα μὲ τὸ τσεκούρι του, ἀψηφώντας τὸ γιουφεκίδι καὶ ν' ἀνοίγῃ δρόμο στοὺς Σουλιῶτες γιὰ νά ξεκαθαρίσουν αὐτὴ τὴ φωλιὰ τῆς Ἀρβανιτιᾶς.

Τέλος τοῦ 1820. Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἄρχισε πιά τὴν ἐντατικὴ δρᾶσι τῆς. Τὰ παλληκάρια τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μάνης ζῶσαν τίς πάλες τους καὶ πῆραν τὰ βουνά. Κάθε κλαρί καὶ κλέφτης. Ἡ Πύλη ἀνησυχῆσε. Ὁ Σουλτᾶνος ἀρχίζει νά ἐνοχλῆται ἀπὸ τοὺς «γραικοὺς». Στέλνει μήνυμα στὸν Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' ν' ἀφορίσῃ τοὺς ἀποστάτες χριστιανούς. Κι' ὁ Πατριάρχης ἀναγκάζεται ἀπὸ τίς 24 Δεκεμβρίου 1820 ὡς στίς 4 τοῦ Ἰανουαρίου 1821 νά ὑπογράψῃ τὰ ἐπιτίμια. Εἰδικοί ταχυδρόμοι τὰ παραδίνουν στὰ παλληκάρια τῆς Μάνης καὶ τοῦ Σουλίου. «Ὅλοι οἱ καπεταναῖοι... βάλαν πλῶρη γιὰ τὴν Κόλασι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θ. Κολοκοτρώνη. Μὰ ξέρουν τὴν πίεσι πού ἡ Πύλη ἀσκέι στὸν Πατριάρχη καὶ ξέρουν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀφορισμοὶ εἶναι παληόχαρτα. Τοὺς τὸ γράφει ἀκόμη κι' ὁ πρίγκηψ Ὑψηλάντης.

Τὴ μέρα ὅμως τῆς Πρωτοχρονιάς στὰ Πατριαρχεῖα παρατηρεῖται ἀσυνήθης κίνησις. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ἐθνομάρτυρος πᾶνε νά τοῦ φιλήσουν μ' εὐλάβεια τὸ χέρι. Ἡ εἰδησιὶ ὅτι ἐτοιμάζεται πόλεμος στίς χώρες τοῦ Βορρᾶ κατὰ τῶν ἀπίστων, τοὺς ἔχει δώσει θάρρος, φοβοῦνται ὅμως γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Πατριάρχου. Τὸν συμβουλεύουν νά παραιτηθῇ. Μὰ ὁ Γρηγόριος Ε' τοὺς εὐλογεῖ καὶ τοὺς δηλώνει μ' ἡμερία:

«Καὶ πρότερον ἦσαν πόλεμοι καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν ἐκινδύνευσεν. Ἄν δὲ τοῦτο μοὶ συμβῇ γεννηθῶ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ὁ μισθωτὸς καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν φεύγει. Ὁ δὲ ποιμὴν ὁ καλός, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθῃσιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Κι' ὅστερα τοὺς καλεῖ σὲ πλούσιο τραπέζι. Θέλει νά ἐξορτάσουν μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια τὸν νέο χρόνο πού φέρνει στοὺς Ἕλληνες τὴ λευτεριά.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Θεοδωράκης Δεληγιάννης βρίσκεται αἰλουσοδεμένος στίς φυλακὲς τῆς Τριπολιτοῦσας. Ὅλοι φοβοῦνται ὅτι τ' ἄλλα ἀδέλφια του δὲν θὰ λάβουν μέρος στὴν Ἐπανάστασι ἀπὸ φόβο μήπως οἱ Τούρκοι σφάζουν τὸν Δεληγιάννη. Μὰ ὅταν τ' ἀκούσε ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης δὲν δίστασε νά δηλώσῃ:

— Οἱ Δεληγιανναῖοι εἶναι τόσοι πολλοὶ πού ὅσους κι' ἂν σκοτώσουν πάλι θὰ μείνουν ἄρκετοὶ γιὰ νά πολεμήσουν.

Ἀλλῶστε οἱ Δεληγιανναῖοι ζητοῦσαν νά πάρουν πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα τους. Νὰ κι' ἓνα δημοτικὸ τραγοῦδι πού μιλάει γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία:

«Πᾶνε οἱ γερόντοι στὸν Πασᾶ, πᾶνε νά προσκυνήσουν, πᾶν' τὰ Δεληγιαννόπουλα κι' ἀτὸς του ὁ κύρ - Κανέλλος κι' ἀπὸ μακριὰ τὸν χαιρετᾷ κι' ἀπὸ κοντὰ τοῦ λέει:

«— Καλημεροῦδία σου Πασᾶ...», «— Καλῶς τον τὸν Κανέλλο.

Κανέλλο τί ἄργησες νά ἐρθῇς; Τόσον καιρὸ πού λείπεις;

ήθοποιους της, ο Καρδούλης κι' ο Κάπης, δέν μιλούσαν, κι' ο τρίτος, δηλαδή εγώ, ήταν δλωρ διόλου άνικανος νά πη δυό λόγια στή σειρά.

Ο Βιτάλης όμως, γιά νά καταλαβαίνονται πιδ εδ-
κολα τά καμώματα τών ήθοποιών, Ελεγε αυτός κάπου-
κάπου μερικά λόγια εξηγητικά.

Έτσι, παίζοντας σιγά-σιγά μέ τδ βιολί του ένα θού-
ριο, είπε πώς αυτός πού έβγαίνει τώρα στή σκηνή, ήταν
ο κ. Καρδούλης, Άγγλος στρατηγός, πού άπόκτησε τδ
γαλόνια του καί τήν περιουσία του στούς πολέμους τών
Ίνδιών. Κι' έξηγησε πώς, ένω είχε ως σήμερα ύπνρέτη τδν
καλό σκύλο Κάπη, άποφάσισε νά πάρη άνθρωπο, γιατί
τά μέσα του τού συγχωρούσαν τώρα αυτή τήν πολυτέλεια
καί γιατί ήταν καιρός πιά εν' αλλάξουν τά πράγματα». ΟΙ
άνθρωποι δηλαδή, πού ήταν πάντα κύριοι τών ζώων,
έπρεπε τώρα νά γίνουν καί δούλοι τους.

Όπου νάλθη δ' καινούργιος αυτός ύπνρέτης, δ' κ.
Καρδούλης σουλατσάριζε σ' όλη τή σκηνή κι' έκάπιζε τδ
πούρο του. ΆΑ, νά τδν βλέπατε μέ τί πονηρία φυσούσε τδν
καπνδ μέσα στά μούτρα τών θεατών!...

Άλλά δ' ύπνρέτης άργούσε κι' δ' στρατηγός άρχισε
ν' άνυπομονή, νά θυμώνη. Τώρα βηματίζε πιδ νευρικά,
στριφογύριζε τά μάτια του, δάγκανε τδ χεΐλι του καί κτυ-
πούσε τδ πόδι του χάμω!.

Στδ τρίτο ποδοκτύπημα, έ-
πρεπε νά βγώ στή σκηνή μέ
τδν Κάπη. Άν ξεγνούσα τδ
ρόλο μου, θά μού τδν θύ-
μιζε δ' σκύλος. Καί νά, τήν ώ-
ρισμένη στιγμή, δ' συνάδελφός
μου μούδωσε τδ πόδι του καί
μ' έμπασε στήν κάμαρα, νά
πούμε, τού στρατηγού.

Αυτός, μόλις μέ είδε, σήκα-
σε καί τά δυό χέρια ψηλά.
Πώς! τέτοιος ήταν δ' ύπνρέτης
πού τού έφεραν; Τί χάλια!
Ήλθε κοντά καί μέ κύτταξε
στο πρόσωπο, κάτω άπό τή μύ-
τη, κι' έπειτα άρχισε νά μέ
τριγουρίζη, σηκώνοντας τούς
ώμους μέ άπορία κι' άπογοή-
τευσι. Τδ μούτρο του έγινε τό-
σο κωμικό, πού όλος δ' κό-
σμος έσπασε στά γέλια. Κα-
τάλαθα άμέσως πώς μ' εύρι-
σκε τέλειο βλάκα κι' αυτή ή-
ταν κι' ή έντύπωσι τών θεατών.

Ή παντομίμα, έννοείται, ή-
ταν καμωμένη έπίτηδες γιά νά
δείξη τή βλακεία μου άπ' ό-
λες τίς μεριές. Σέ κάθε σκη-
νή, εγώ έπρεπε νά κάνω μιά
καινούργια άνοησία, ένω άπε-
ναντίας δ' Καρδούλης έπρεπε
νά βρίσκη εύκαιρία γιά νά δεί-
χνη τή δική του έξυπνάδα κι'
έπιτηδειότητα.

Άφού μέ κύτταξε πολλή ώρα, δ' στρατηγός, σά νά μέ
λυπήθηκε, μ' έβαλε νά καθήσω καί νά φάω.

Κι' δ' Βιτάλης έξηγησε στόν κόσμο:

— Ό στρατηγός νομίζει πώς άμα χορτάση αυτό τδ
παιδί, θά είναι ίσως λιγώτερο ζωο. Θά ίδούμε!

Έκάθησα λοιπόν μπροστά σ' ένα τραπεζάκι, όπου
ήταν ένα πιάτο καί, μέσ' στο πιάτο, μιά πετσέτα.

Τί νά τήν κάνω τώρ' αυτή;

Ό Κάπης μούγγεφε νά τή μεταχειρισθώ. Μά πώς;

Σκέφθηκα, σκέφθηκα, καί στο τέλος τήν πήρα, τήν ξε-
δίπλωσα καί...ακούπιασα τή μύτη μου.

Ό στρατηγός σπαρτάρησε άπ' τά γέλια κι' δ' Κάπης
ξαπλώθηκε άνάσκελα, σά νά τδν άναποδογύρισε ή με-
γάλη κουταμάρα μου.

Τότε μού ήλθε άλλη ιδέα: έστριψα τήν πετσέτα καί
τή φόρεσα λαιμοδέτη!

Καινούργιο σπαρτάρημα τού στρατηγού, καινούργιο
άναποδογύρισμα τού Κάπη.

Καί τδ πράγμα εξακολούθησ' έτσι, ως τή στιγμή πού
βαρέθηκε πιά δ' στρατηγός, μ' έπείταξε άπό τήν κάμαρα,
κάθησε στή θέσι μου αυτός κι' έφαγε τδ φαί πού ήταν
γιά μένα.

ΆΑ, ήξερε πώς μεταχειρίζονται τήν πετσέτα δ' στρα-
τηγός! Μέ πόση χάρι τήν πέρασε άπό μιά κομπότρυπα
τής στολής του καί τήν άπλωσε στά γόνατά του! Μέ πόση
κουφήτητα έκοψε τδ ψωμί του κι' άδειασε τδ ποτήρι του!

Μά τά γέλια τού κόσμου κορυφώθηκαν, όταν, στο τέ-
λος τού γεύματος, δ' στρατηγός πήρε ένα ξυλαράκι καί,
γρήγορα-γρήγορα, καθάρισε μ' αυτό τά δόντια του!
Μαζί μέ τά γέλια, βροντήσανε τότε άπό παντού τά παλα-
μάκια κι' ή παράστασι τελείωσε μ' ένα θρίαμβο.

Τί έξυπνο πού ήταν τδ ζωο! Καί τί ζωο δ' ύπνρέ-
της του!

Αυτό μού είπε δ' Βιτάλης, όταν γυρίσαμε στο ξενο-
δοχείο' κι' ήμουν πιά τόσο πολύ θεατρίνος, ώστε εύχα-
σιστήθηκα άπό τδ κομπλιμέντο καί περιφανεύθηκα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μαθαίνω γράμματα.

Ήταν βέβαια μεγάλης άξίας ήθοποιοί αυτοί πού άπο-
τελούσαν τδ θίασο τού σινιόρ Βιτάλη, —οί σκύλοι, έννοώ,
κι' δ' πίθηκος—μά τδ ταλέντο τους δέν είχε άρκετή ποι-
κιλία. Σέ τρεις-τέσσερες δηλαδή παραστάσεις τελείωνε
όλο τους τδ «δραματολόγιο» κι' έπρεπε νά ξαναπαίζουν

τά ίδια. Γι' αυτό δέν μπορού-
σαν νά μένουν πολύν καιρό
στήν ίδια πόλι.

Έτσι, άφού μέιναμε τρεις
μόνο μέρες στο Ούσσέλ, άναγ-
κασθήκαμε νά ξεσηκωθούμε.
Γιά πού; Είχα πιά άρκετό
θάρρος μέ τδν κύριό μου, γιά
νά τού κάμω τόση δά έρώ-
τησι.

Μέ κύτταξε καί μού είπε:

— Γνωρίζεις τδν τόπο;

— Όχι.

— Τότε γιατί μέ ρωτάς πού
θά πάμε;

— Γιά νά μάθω.

— Νά μάθης τί;

Δέ βρήκα λέξι ν' άπαντήσω
καί σώπασα, κυττάζοντας τδν
άσπρο δρόμο, πού μάκραине
άπέραντος μπροστά μας, στο
βάθος μιάς πράσινης δασωμέ-
νης κοιλάδας.

— Άν σουάλεγα, εξακολου-
θησε δ' Βιτάλης, πώς πηγαί-
νουμε στ' Ωρελάκ, γιά νά πά-
με όστερα στο Μπροντιό κι'
άπό κει ν' άναιבוύμε στά Πυ-
ρηναία, τί θά καταλάβανες;

— Μά σεις δέν ξέρετε τδν
τόπο, ρωτάει.

— Όχι, δέν ήλθα ποτέ μου
έδω.

— Κι' όμως ξέρετε πού πάμε
τώρα.

Μέ κύτταξε πάλι, καί καί μέ ρώτησε: — Δεί, έρε-
γναμάντα ε;

— Όχι.

— Πες τί θά πη βιάσαι;

— Εγώ είδα βιάσει τήν Γ' αλυσίδα Παύλο, τδ φέ-
νο, άπό τδ στήν του στήν άποστολή καί διαδή-
λωση τδν παρσι γης.

— Ωραία! Καταλάβαινε λοιπόν πώς άπο σ' ένα β-
δίο άποκεί καίκα νά βιαιή περνούχης;

— Ναι.

— Έ, μπορεί νά βάλη κι' άλλα πράματα. Όταν λές
τήν προσευχή σου, λές τά λόγια πού ή μητέρα σου σουδά-
λε σ' αυτή καί πού άπό ταυτί σου μαζεύθηκαν στο μυαλό
σου, γιά νά κατεβαίνουν άπό κει στήν άγνη τήν έπί-
σας σου καί στά χεΐλη σου, όταν θέλεις νά πησ' ό λόγος.
Λοιπόν, εκείνοι πού λένε τήν προσευχή τδν άπό έδω, δέν
παίρνουν τά λόγια άπό τδ μυαλό τδν άπό τδ κατήν
τους, όπως εσύ, αλλά τά παίρνουν απ' τά κατ' άπό τδ
βδίο πού τάχ' έμεις, δειλάτδ διαβήκαμε.

— Είδα ανθρώπους νά διαβάζουν! Έφ' όσον ή καί-
ρι, σάν άνθρωπος πού καταλαβαίνει σ' ό τδν τόπο.

(Ή συνέχεια στο έπόμενο)

Μπροστά τηγανι δ' Βιτάλης λαλώντας τ' φλογίρα

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Τὸν ἔβλεπε Μουντζουρίδη. Ἀλλὰ ἡ τὰς ἀδύνατον τὸν βεβαίως λόγος, ἐπὶ δὲ τὸν φωνάζει Ροκολιό! «Ὡ- τανὲν τὸ παρατσούκλι ποὺ τοῦ εἶχε κολ- λήσει ἓνας ἄλλος συνάδελφος, ὁ Νικο- λετόπουλος, καὶ ποὺ τόσο τὸ εἶχε συ- νηθίσει, ὥστε ἂν τὸν φώναζε Μουν- τζουρίδη, μπορούσε νὰ μὴν ἀπαντήσῃ! Μόλις δὴμος ἀκούγε Ροκολιός, τινάζο- ταν φωνάζοντας: Παρρρών!

Καλόβολο παιδί ὅσο δὲν ἔπαιρνε! Σ' ὅλες τὲς ἀγγαρεῖες, ὁ Ροκολιός ἦ- τανὲν μέσα, χωρὶς ποτὲ νὰ στραβοξυ- λιᾶσθῃ, νὰ παραπονεθῇ ἢ νὰ διαμαρτυ- ρηθῇ. Ὁ Ροκολιός στὸ μανιεῖο νὰ καθαρίσῃ πατάτες, στὴν «Καλλιόπη» δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, στὴ διανομὴ τοῦ συσσιτίου τῆς φρουρᾶς, στὸ σκούπι- σμα τοῦ προαυλίου, παντοῦ!

Ἀλλὰ ὅσο καλὸ καὶ βολικὸ παιδί ἦταν τόσο ἀσχημὸ καὶ ἀποκρουστικὸ ἦταν στὴ θέα! Κοντός, ἀδύνατος, μ' ἓνα κεφάλι σὰν κακοφτιαγμένο πεπόνι, μὲ μαλλιά κόκκινα, μὲ μύτη γαυψή χονδρὴ, ἀνταρμὴ ποὺ λὲς καὶ τοῦ ἔ- κλεινε τὰ μάτια, ποὺ κι' αὐτὰ, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν ἀσχημιὰ του, ἦταν παρὰ τέρρα—τὸ ἓνα ἀνοιχτὸ γαλανό, καὶ τὸ ἄλλο... κοασάτο—μὲ κάτι γε- ροῦκλες δυσανάλογες πρὸς τὸ σῶμά του, καὶ μ' αὐτιά μεγάλα τεττανὰ κόκ- κινα καὶ διαφανή! Σωστὸ τέρας. Τὸ πηλίκιο τοῦ κατέβαινε ἴσα μὲ τ' αὐτιά καὶ τὰ φρύδια, τὸ ἀμπέχωτο ἔκλαιγε ἐπάνω του ἀπαρηγόρητα, καὶ τὸ παν- τελόνι του ἔμοιαζε μὲ στραπατσари- σμένη φουσαμάνικα!

Ἄν ὁ Θεὸς συγάρθηκε ποτὲ τὰ πλά- σματά του, τὰ συγάρθηκε ἀσφαλῶς βλέ- ποντας τὸν Μουντζουρίδη.

— Ρὲ Ροκολιό, τὸν πείραζαν οἱ συ- νάδελφοί του, ἔχει ἄλλο παιδί ἢ μάννα σου σὰν καὶ σένα;...

— Εἶχε ἄλλο ἓνα, ἀπαντοῦσε ὁ Ρο- κολιός, καλόβολο καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα! Τὸ ἄλλο δὴμος τὸ πήρανε κατ' Ἐγγλέζοι στὴν Ἀφρική γιὰ σότι!...

— Ἀλήθεια ρὲ Θανάσι;

— Ἄμ τι ψέματα; Μόλις ἀπολυθῶ, θά πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ, γιὰ τὴν ῥάτσα μας εἶναι σπάνια!

— Νὰ τοῦρχειται!... φώναζε κάποιος. Καὶ ἡ θάλασσα ἔπεφτε σὰν ραγδαία βροχὴ ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ροκολιοῦ, ποὺ τὲς ἔτρωγε δὴ μόνον ἀδιαμαρτυρητῶς, ἀλλὰ καὶ γελώντας! Δυστυχῶς— Θεὸς σχωρέστον—δὲν πρόφθασε νὰ ἀ- πολυθῇ, καὶ ἔτσι χάσαμε δὴ μόνον ἑ- μεῖς ἓνα καλὸ καὶ ἀγαθὸ συνάδελφο, ἀλλὰ καὶ ἡ... Ἀφρική ἓνα τέτοιο καλ- λιεργητὴ σπανίας ἀνθρωπίνης ρά- τας!

Ἄς εἶναι!... Αἰωνία του μνήμη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ 1913, εἴχαμε κα- ταλιθῆ ὅστερα ἀπὸ συνεχὴ πορεία πέντε ὥρων στὰ χιόνια, μέσα σ' ἓνα παλὸ Τούρκικο χάνι πάνω στὴ δημο- σία ὁδὸ Φιλιππιάδος—Ἰωαννίνων. Φά- γαμε μὲ δρεβὶ πεινασμένου λύκου τὸ συσσίτιό μας—ρέγγες καὶ ἐλῆες—σὰν νὰ τρώγαμε φασιανούς καὶ μαῦρο χα-

βιάρι, καὶ μετὰ τὸ προσκλητήριο, στα- θήκαμε εἰς προσοχὴν γιὰ τὴν ἑσπερινὴν προσευχή.

Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα! Ὅχι πορεία νὰ κάναμε, δὴ νὰ εἴμαστε πεθαιμένοι ἀπ' τὴν κούρασι, ὁ ἐπιλονίας μας τότε, ὁ μακαρίτης Ἀχιλλέας Βουρτσάκης ποὺ σκοτώθηκε λοχαγὸς στὴν Μ. Ἀσία, ἐν- νοοῦσε νὰ κάνουμε προσευχή.

— Λόχος! Προσοχή!

Τσιμουδιά ὁ λόγος. Ὅτε ἡ ἀναπνοὴ μας δὲν ἀκουγότανε. Κεῖ ὁ Περλέκης, ἓνας καθαρὸφωτος συνάδελφος ποὺ θὰ ἦταν πρὸς ἡμεῖς σπείρα ἂν ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ραδιοφωνικοὶ σταθ- μοί, ἀρχίζε τὴν προσευχή.

Εἶχε θάσσει στὸ τέλος, ἐκεῖ ποὺ ἔ- λεγε: «ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ τὴν Πα- τρίδα, τὸν Βασιλέα, τὸν Στρατὸ καὶ— ἡ συνέχεια ἦτο—νὰ ναρῖζῃ νίκας εἰς τὰ Ἑλληνικά ὅπλα, ὅταν ὁ Σατα- νῆς μὲ ἔβαλε νὰ φωνάξω σνεδὸν μέσα σὲ κείνη τὴν ἀπόλυτο σιωπὴ:

«Καὶ τὸν καὶ μόνον τὸν Ροκολιό!»...

Ὅλος ὁ λόγος ἔσκαψε σὲ ἀκράτητα γέλια μὴδὲ τοῦ ἐπιλοχίου ἐξαιρουμέ- νου.

— Ἐλα δῶ, ἄντρε, μοῦ φώναξε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ κάποιον τό- πο σοβαρότητας στὴ φωνή του. Τὲς κου- θέστες καὶ στὸ πειθαρχεῖο! Καὶ θὰ σοὺ δείξω ἐγὼ!... Ἀνευλαθέστατε!...

Καὶ ὁ ἀνευλαθέστατος πῆρε τὲς κου- θέστες καὶ τὸ ἀνέβηκε νραμὴ νὰ τὴ σκηνὴ ἢ ὅποια ἐνοσησίμους νὰ πο- δῶναι πειθαρχεῖο. Τὴν ἀνευλαθείαν ἡ- οῦ τὴν πληρώσα ἀκριβὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μέσα στὴ σκηνή, χωρὶς φωτιά, μὲ κούρ- ἀν πόροσο, καὶ πρὸ παντός χωρὶς τσι- νάρο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιάς, ὁ λοχαγὸς «λόγῳ τῆς ἡμέρας μοῦ τὴν χάρισε». Δὲν τὴν χά- ρισε διὼς ἡ εἴσαρμένη στὸν ἀμοιρο τὸν Ροκολιό! Ὅπως πάντα, πρῶτος καὶ καλλίτερος στὴν πρωτὴ ἀνγαρεία «γιὰ ξύλευσι» ὁ δόλιος ὁ Ροκολιός. Ἡ ἀνγαρεία εἶχε πέσει σὲ ἐγθρική ἐνέ- δρα καὶ ὁ ἀλησιόνητος ἐκείνος συνά- δελφος, ἀλησιόνητος γιὰ τὴν καλω- σύνη του, τὴν ἀφοσίωσίν του στὸ καθή-

κον καὶ τὴν Πατρίδα, ἐπότισε μὲ τὸ αἷμά του τὸ ἐλεύθερο σήμερα Ἡπει- ρωτικὸ ἔδαφος. Μᾶς τὸν ἔφεραν οἱ ἄλλοι συνάδελφοι νεκρό. Γιὰ τὸ Περ- λέκης νὰ μὴν προσευχηθῇ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ καὶ μόνον τοῦ Μουντζου- ρίδη:

Τὸ γεγονός εἶναι τοῦτο. Ὅτι θλι- βρωτέρη Πρωτοχρονιά δὲν θυμᾶμαι στὴ ζωὴ μου. Κανένας φαντάρος δὲν ἀγῆζε συσσίτιο ἀπὸ εἰλικρινὴ θλίψι. Ἡ Πατρίς ἔχασε ἓνα ἀπ' τὰ καλὰ παι- διὰ της καὶ ἐμεῖς ἓνα ἀξέχαστο, καλὸ, βολικὸ, συνάδελφο!

Μήτσος Δελιδνός

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΛΑΤΙΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἀμμιανὸς 330—390 μ. Χ., ἱστορικός. Ἀδλος Γέλλιος 130—175 μ. Χ., σατυ- ρικός. Βιργίλιος 70—19 π. Χ., ποιη- τὴς. Βιτρούβιος 70—16 π. Χ., ἀρχαιο- λόγος. Ἰουβενάλης 60—140 μ. Χ., σατυρικός. Καῖσαρ Ἰούλιος 102—44 π. Χ., ἱστορικός. Κάτων ὁ Πρεσβύτε- ρος 232—147 π. Χ., ρήτωρ. Κάτουλ- λος 87—54 π. Χ., ποιητής. Κικέρων 107—43 π. Χ., ρήτωρ. Κλαυδιανὸς 365—408 μ. Χ., ποιητής. Κοϊντιλιανὸς 35—95 μ. Χ., κριτικός. Λίβιος 59—17 π. Χ., ἱστορικός. Λουκᾶνος 38—65 μ. Χ., ποιητής. Λουκίλιος 180—103 π. Χ., σατυρικός. Λουκρήτιος 96—52 π. Χ., φιλόσοφος. Μαρσιάλος 43—104

μ. Χ., ποιητής. Νέπος 100—30 π. Χ., ἱστορικός. Ὀβιδίου 43—18 π. Χ., ποιη- τὴς. Ὀράτιος 65—8 π. Χ., ποιητής. Πλαῦτος 254—184 π. Χ., δραματικός συγγραφεύς. Πλίνιος 23—79 μ. Χ., φυ- σιοδίφης. Πλίνιος ὁ Νεώτερος 62—113 μ. Χ., φιλόσοφος. Σαλλούστιος 86—34 π. Χ., ἱστορικός. Σελέκος 5 π. Χ.—65 μ. Χ., φιλόσοφος. Σίλιος Στριλίκος 100—25 π. Χ., ποιητής. Στάτος 61—96 μ. Χ., ποιητής. Σουετώνιος 70—150 μ. Χ., βιογράφος. Τάκιτος 55—117 μ. Χ., ἱστορικός. Τερέντιος 185—159 π. Χ., δραματικός συγγραφεύς. Τι- βούλλος 54—18 π. Χ., ποιητής.

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἀγαπητή μου "Νεοαία",
Μὲ παρμόν ἀνπουχίας παρκοζούδνσα
τὴν προκαταρκτικὰ ἐν προναλαρκετικῇ
τῇ γεννήσεώς σου. Τὴν ἐργάσασθαι
σοὺ εἰς τὸν Νέον Κόσμον τῆς Ἑλλάδος
τὴν ἔχαιρέτησα μετὰ χαρὰν. Ἀνακατε-
ύδνηκα εἰς τὰ ἐσωτερικά σου μετὰ
ἐκιδυρίαν καλλιτεχνίας. Ἐὶ
εἶδα τὴν περὶ σφίγγην καὶ ροιτωδὴν
τοῦ εὐχομαι ροιτῶν νὰ τὰ χιρίσῃς.

Μεταξῆς

Ἀγαπητή μου "Νεοαία",

Μὲ παρμόν ἀνπουχίας παρκοζούδνσα
τὰ προκαταρκτικὰ τῆς γεννήσεώς σου. Τὴν ἐρ-
γάνισθαι σοὺ εἰς τὸν Νέον Κόσμον τῆς Ἑλλά-
δος τὴν ἔχαιρέτησα μετὰ χαρὰν. Ἀνακατε-
ύδνηκα εἰς τὰ ἐσωτερικά σου μετὰ ἐκιδυρίαν καλλιτε-
χνίας. Ἐὶ εἶδα τὴν περὶ σφίγγην καὶ ροιτω-
δὴν. Εὐχόμεναι ροιτῶν νὰ τὰ χιρίσῃς.

Ι. ΜΕΤΑΞΗΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ Ε.Θ.Ν. ΚΑΤΑ ΤΟ 1938.

Εν
το
Εργασί
Η πρώτη ημερομ
των της Οργάν

300

1

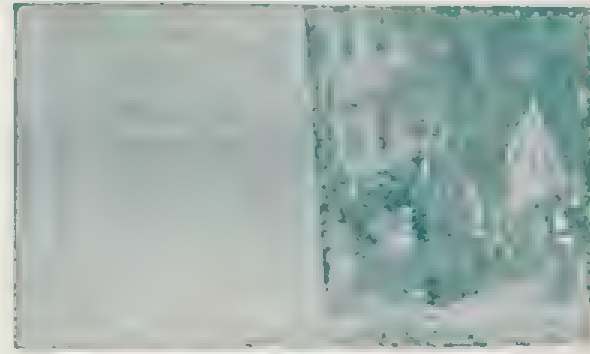

EX-100
F12 10
229
93
11

1132110

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΠΕΡΝΗΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙ-
ΝΗΣΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΣΤΙΣ ΕΠΑΡ-
ΧΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1938

Χίλια δυό σέ μιά σερίδα

Η Έρημος Σαχάρα
προχωρεί προς Νότον

Η μεγάλη Αφρικανική Έρημος Σαχάρα, κατά τās παρατηρήσεις τουλάχιστον του κυρίου Στέμπικ, καθηγητού του Πανεπιστημίου του Έδιμβούργου, προχωρεί διαρκώς και έπικινδύνως προς νότον. Τό φαινόμενο αυτό παρατηρήθη κατά τās τελευταία χρόνια από τούς κατοίκους της Νιγηρίας και του Σουδάν, τών όποιών εξαπλώθηκε αίσθητά ή έκτασις τών χωραιοτών τους πού σκεπάσθηκαν από άμμο και πού δέν μπορούν πιά νά τά καλλιεργήσουν. Για νά προληφθή τό κακό, ό καθηγητής Στέμπικ λέγει ότι ένα μόνο μέσον υπάρχει: νά άπαγορευθή ή καταστροφή τών δασών και έν ανάγκη νά φυτευθοούν κι άλλα δάση και δένδρα σέ βάθος τουλάχιστον 25 χιλιομέτρων και σέ μήκος 2.200 χιλιομέτρων γιατί μόνον τά

πυκνά και έκτεταμένα δάση θά έμποδίσουν τήν άμμο της Σαχάρας νά προχωρήση.

Κί άν είναι «άλαλα»...
τ'άκούμε έν τούτοις!

«Άλαλος ως ίγθύς», λέγουν. Καί όμως. Δέν είναι όλα τά ψάρια άφωνα. Η ένασθρος φωνή βέβαια τούς λείπει. Μπορούν όμως νά βγάλουν ήχους αξιοπαρατήρητους, τρίβοντας δυνατά τά σαγόνια τους τά δόντια. τά λέπια και τά σκληρά κόκκαλα, πού έχουν πολλά άπ'αυτά στη μέση και κάτω από τόν λαιμό. Μερικά είδη ψαριών τών βορείων θαλάσσιων παράγουν κάτι πολύ παρόξενες φωνές - ήχους μέ τή σύσφιγξι πού κάνουν στίς σάοκες της κοιλιās τους. Καί ή θαλάσσιες γελώνες είναι επίσης «ήχητικές». Όταν προστριβούν τό σκληρό τους καθούκι σέ ώοισμένα πετράδια της παραλίας, παράγουν ιδιαίτερους τόνους.

...μουσικούς, πού είναι πολύ γνωστοί στους ψαράδες.

Ακόμη και από τās ζωās της ξηράς υπάρχουν μερικά πού συνήθως τά νομίζουμε για άλαλα, δίχως όμως και νά είναι. Η άσάχνες π. χ. τερετίζουν κι αυτές περίπου όπως ό τζιτζίκας. Τό τερέτισμά τους παράγεται μέ μιά άνεπαίσθητη προστριβή του όδοντωτού κάτω μέρους του σώματός τους επάνω στά στερεά μέρη όπου ύφαινον τή φωνή τους.

Τό μικρότερο βιβλίο
του κόσμου

Η Κίνα είναι γνωστή ως χώρα πού εξέδωσε τό πιδ μεγάλο βιβλίο του κόσμου. Τό βιβλίο αυτό είναι μιά έγκυκλοπαιδεία, έκδοθείσα από τόν πλούσιο μεγαέμπορο Λουπούδε, ύπουργό του Μεγάλου Άνακτος Τσιν.

Πρό όλίνου καιρού, έν τούτοις, ή Κίνα απέκτησε και τήν φήμη της χώρας,

πού έχει τό πιδ μικρό βιβλίο του κόσμου. Τό μικροσκοπικότατο αυτό βιβλίο έχει μήκος τέσσερα χιλιοστόμετρα και 31)3 χιλιοστόμετρα πλάτος. Συγγραφέας του είναι ό Κινέζος Λόχου - Άντζούγκ. Από τό έργο αυτό σώζεται ένα μόνον αντίτυπο σήμερα και συγκαταλέγεται στην περίφημη συλλογή της Δυναστείας Γιούλου (1280 - 1369), στην πόλι των Τατάων Πέιπινγκ. Σέ 27 σελίδες από τό πιδ λεπτεπίλεπτο χαρτί πού μπορεί κανείς νά φαντασθή, πραγματεύεται για τήν βιογραφία και τά κατορθώματα του αυτοκράτορος των Μογγόλων Σομπιλαικάν. Καί στίς 4 τελευταίες σελίδες αναφέρει μιά σειρά από πολύ ένδιαφέροντα ανέκδοτα. Όλο τό έργο έχει τόν σεβαστόν αριθμό των 86.447 γραμμάτων και απέφερε στό συγγραφέα του μιά άποζημίωσι 800 λιάνγκ (περίπου 80.000 δραχμών).

ΤΙ έκανε ένας άνθρωπος 60 χρονών

Είναι γνωστή ή κλασική διακομή του είκοσιτεσσάρου του ανθρώπου: Όκτώ ώρες έργασίας, όκτώ ώρες ύπνου και όκτώ άναπαύσεως.

Ένας άνθρωπος, λοιπόν, έξηντα χρονών, ό όποιος κοιμώταν όκτώ ώρες τήν ήμέρα, έχει έπιτύχει ένα σημαντικό ρεκόρ. Στό διάστημα τών 60 χρόνων της ζωής του κοιμήθηκε είκοσι όλόκληρα χρόνια!

Μέ τόν ίδιο τρόπο, συμπεραίνουμε ότι ό ίδιος άνθρωπος έργασθηκε επίσης είκοσι χρόνια.

Έως εδώ τά πράγματα είναι απλά, γιατί ό προορισμός του ανθρώπου εις τās 2)3 του είκοσιτεσσάρου του, είναι σαφώς γνωστός. Δέν γίνεται όμως τό ίδιο και μέ τό τρίτο όκτάωρο. Καί αυτό, έπειδή εις τόν όρισμόν «άναπαυσις» περιλαμβάνονται χίλιες δυό μικροασχολίες.

Άρχίζουμε άπ'τό φαγητό. Τό παράδειγμά μας δέν άφορά τόν βιαστικό, πού καταβροχθίζει μέσα σέ 10 λεπτά τό γεύμα του' αλλά τόν άνθρωπο πού τρώει μέ τήν ήσυχία του, για ν'άπολαύση τό φαγητό αλλά και

νά μη χαλάση τό στομάχι του. Τό πρωί, τό μεσημέρι, τό άπόγευμα και τό βράδυ ό άνθρωπος μας διέθετε συνολικώς δυό ώρες για φαγητό. Έπομένως στά έξηντα του χρόνια διέθεσε πέντε χρόνια τρώνοντας. Τό 1)12 δηλαδή της ζωής του!

Τό ίδιο χρονικό διάστημα κατηνάλωσε για διάβασμα άν ύποτεθή ότι ήσχολείτο δυό ώρες τήν ήμέρα στη μελέτη.

Κάθε σχεδόν άνθρωπος έχει ως άπαραίτητο σύντροφο τό ρολόι του. Άλλά τό ρολόι θέλει κούρντισμα και, άν ύπολογίσουμε 40 περίπου δευτερόλεπτα ήμερησίως στην άσχολία αυτή, βλέπουμε ότι ό έξηντάρης κύριος έκούρντισε τό ρολόι

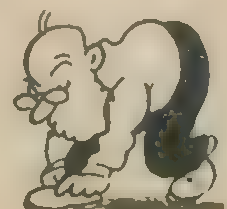
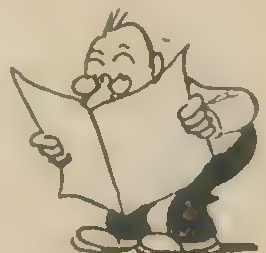
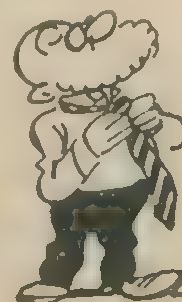
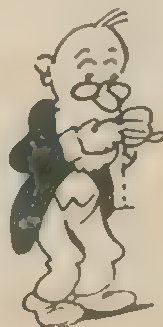
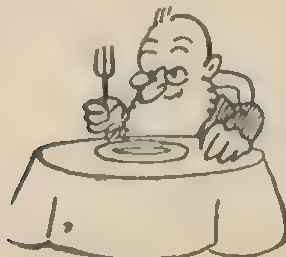
του επί 230 συνεχείς ώρες!

Και συνεχίζουμε τήν κατανόμη του όκταώρου της άναπαύσεως:

Ό άνθρωπος πού έφθασε στά έξηντα του χρόνια, διέθεσε:

Για τό ξύρισμα 100 ήμέρες, για τήν τουαλέττα του 1 χρόνο, για τό βάψιμο τών ύποδημάτων του 300 ώρες και για τό δέσιμο της γραβάτας του 360 ώρες!

Κ. Π.

ΙΟΥΝΙΟΝ ΒΕΡΝ / Γ Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκείνο λοιπόν το πρωί, συνοδευόμενος από τον άετό του Μπλίτς, μπήκε στο καγιάκ. Είχε πάρει μαζί του μερικά τρόφιμα, ένα τσεκούρι, ένα καμάκι, ένα σταλίκι, ένα δίκτυ, ένα τουφέκι, δυο πιστόλια, ένα πέτσινο σάκκο και μια πλόσκα υδρόμελι. Ο άπόγειος άνεμος τόν έσπρωξε γρήγορα πέρα από το άκρωτήρι. Από εκεί, με το ρεύμα, άκολούθησε την άκτμή που έλδξευε λιγάκι προς τα νοτιοδυτικά.

Πίσω από το άκρωτήρι, ύστερ' από ένα τεράστιο σωρό βράχων, — σωρό τρομερά άτακτο, χρωστούμενο βέβαια σε κάποια μεγάλη γεωλογική άναστατάσει,— άνοιγονταν ένας ευρύχωρος όρμος, που από τ' άλλο μέρος έτελειώνε σ' ένα άπόκοιμνο άκρωτήρι. Ο όρμος αυτός έχρησίμευε για καταφύγιο σ' ένα πλήθος θαλασσοπούλια διαφόρων ειδών, που γέμιζαν όλο τόν τόπο με τις φωνές τους.

Και στις άμμουδιές του όρμου όλόγυρα, ροχάλιζαν στον ήλιο πελώρια άμφίβια, θαλασσοόλυκοι, φώκες και άλλα, ένφ στην επιφάνεια τών ησυχων νερών άρμένιζαν άμέτρητοι κομποναυτίλοι.

Ο Φρίτς δέν φοβήθηκε καθόλου τα τρομερά εκείνα μαστοφόρα, που μπορούσαν να έπιτεθούν κατά του μικρού του καγιάκ. Καί, άψηφώντας τόν κίνδυνο, μπήκε στον όρμο κι' έξακολούθησε να πλέη δυτικά.

Άφού πέρασε ένα άλλόκοτο άκρωτήρι, που έμοιαζε με πατσουλή μύτη και γι' αυτό το ώνόμασε Σιμό, ο Φρίτς γώθηκε σε μία άψίδα, που έσχημάτιζαν εκεί οι βράχοι και που το κυματάκι κτυπούσε τις βάσεις τών στύλων της. Έκεί μέσα ήταν μαζεμένα χιλιάδες χελιδόνια, που οι φωνές τους φαινόνταν κολλημένες σε κάθε πτυχή τών τοίχων και του θόλου. Ο Φρίτς ξεκόλλησε μερικές από τις φωνές αυτές, που ήταν πολύ παράξενα κατασκευασμένες, και τις έβαλε στο σάκκο του.

— Οι χελιδονοφωνές αυτές, είπε ο κ. Ζερμάττ κόβοντας τη δ'ήγησι του γυιού του, έχουν μεγάλη αξία στις αγορές της Κίνας.

Βγαίνοντας απ' αυτή την άψίδα, ο Φρίτς βρήκε και δεύτερο όρμο, άνάμεσα σε δυο άκρωτήρια, που το έ' απείχε από τ' άλλο ως μιάμιση λεύγα. Ένωμένα, να πούμε έτοι, με μία σειρά από σκοπέλους, δέν άφιναν άνάμεσα τους παρά ένα στενό πέρασ ια, που δύσκολα θα μπορούσε να περάσει απ' αυτό κι' ένα πλοίο τριακοσίων τόνων.

Πέρα από τόν όρμο, δυο έφθανε το μάτι, άπλωνόνταν πεδιάδες από άμμο, που τις έπότιζαν κρουστάλλινα νερά, δάση, βάλτοι, όλόκληρη σειρά από

ποικιλόμορφα τοπία. Κι' ο όρμος ήταν γεμάτος από μαργαριτοφόρα στρείδια, που θα ήταν εύτυχισμένοι αν τα θρίσκαν οι διάφοροι «άλιείς» της Άσίας, της Άμερικής και της Εύρώπης. Από τόν θησαυρό αυτό, τόν άχρηστο στην έρημιά της Νέας Έλβετίας, ο Φρίτς έφερε μερικά θαυμάσια δείγματα.

Άφού τριγύρισε λίγο τόν όρμο από μέσα κι' άφού πέρασε το στόμιο ένός ποταμού, καταπράσινο από νερόχορτα, το καγιάκ έφθασε στο άκρωτήρι, που έπεφτε άντικου στην άψίδα.

Είχε περάσει ή ώρα κι' ο Φρίτς έκρινε καλό να σταματήσει ως εκεί την έκδρομή του. Πήρε λοιπόν τόν δρόμο να γυρίση στο Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας, όπου έφθασε, πριν άκουσθ ή κανονιά από το ιησάκι του Καρχαρία.

Αυτά διηγήθηκε ο νέος για το ταξίδι του, που έτελειώνει με την άνακαλύψι του όρμου τών Μαργαριτών. Έπειτα, άμα βρέθηκε μόνος με τόν πατέρα του, του έμπιστεύθηκε και το άκόλουθο περιστατικό:

Άνάμεσα στ' άναρίθμητα εκείνα πουλιά, που κλωθογύριζαν επάνω από το άκρωτήρι,— θαλασσοχελιδόνα, γλάροι κι' άλλα θαλασσοπούλια,— ήταν και πολλοί κ λ υ θ ω ν ο μ α ν τ ε ι ς (έτσι λέγονται οι έλ μ πα τ ρ ο ι, τα γνωστά στεγανόποδα πουλιά τών νοτίων θαλασσών.) Έναν απ' αυτούς, ο Φρίτς τόν έκτύπησε με το γάντζο του και τόν έρριξε κάτω.

Άλλά καθώς κρατούσε το πουλί στα γόνατά του, είδε, με μεγάλη του έκπληξι και συγκίνησι, ένα κομμάτι

Ο Φρίτς άναίε τους τόν κίνδυνο προχωρούσε με τη βάρκα στον όρμο.

χοντρόπανο, τυλιγμένο στο πόδι του. Τό ξετύλιξε. Και στο πανί αυτό διάβασε, γραμμένα σε άγγλική γλώσσα κι' άρκετά εύανάγνωστα, τάκόλουθα λόγια:

«Όποιος κι' αν είσαι σύ, που ο Θεός θα σου στείλη το γράμμα μιάς δυστυχισμένης, προσπάθησε να βρής ένα νησί ήφαιστειακό, που θα το γνωρίσης από τη φλόγα που βγάζει ένας από τούς κρατήρες του. Κι' έλα να σώσης την άμοιρη, που βρίσκεται μόνάχη κι' έρημη στον Άναμμένο Βράχο».

Με ποιά συγκίνησι άκουσε αυτή τη διήγησι ο κ. Ζερμάττ από το στόμα του γυιού του!

Ωστε στα παράλια της Νέας Έλβετίας, από πολλά χρόνια ίσως, κάποια δυστυχισμένη, κόρη ή γυναίκα ζούσε σ' ένα νησί, χωρίς να έχη κανέν' από τ' άναγκαία, τ' άπαραίτητα εκείνα πράγματα, που είχε χαρίσει το «Λάνδλορντ» στην οικογένεια τών ναυαγών!...

— Και τί έκαμες; ρώτησε ο κ. Ζερμάττ.

— Τό μόνο που είχα να κάμω, άποκρίθηκε ο Φρίτς, έπροσάθησα ν' άναζωογονήσω τόν άλμπατρο, που ήταν άπλως ζαλισμένος από το κτύπημα. Και τό κατώρθωσα, χύνοντας στο στόμα του λίγο υδρόμελι από την πλόσκα μου.

— Έπειτα;

— Έπειτα, έκοψα ένα κομμάτι από το μαντίλι μου κι' έγραψα άπάνω, άγγλικά, με το αίμα μιάς νερονυφίσσας: «Έχετε την έλπίδα σας στο Θεό. Η βοήθειά του ίσως πλησιάζει». Τό έδεσα στο πόδι του άλμπατρου και τόν άφησα έλεύθερο. Ήμουν βέβαιος πως τό πουλί αυτό, έξημερωμένο, θα ξανάπαιρνε το δρόμο του Άναμμένου Βράχου, όπου θα έφθανε με το γράμμα μου. Και πραγματικώς, μόλις έλευθερώθηκε από τα χέρια μου, ο άλμπατρος έφυγε προς τη δύσι με τόσο γρήγορο πέταγμα, ώστε σε λίγο τόν έχασ' από τα μάτια μου και θα μου ήταν άδύνατο να τόν άκολουθήσω.

Ο κ. Ζερμάττ δέν έκρυβε πιά τη μεγάλη του συγκίνησι. Τί έπρεπε να κάμουν, για να σώσουν τη δυστυχισμένη εκείνη!... Τό νησί της ήταν τάχα κοντά στη Νέα Έλβετία, ή μακριά, εκατοντάδες λεύγες προς τα δυτικά; Οι άλμπατροι, πουλιά δυνατά κι' άκούραστα, διασχίζουν μεγάλες άποστάσεις. Κι' εκείνος που έπιασε ο Φρίτς, δέν μπορούσε να είχε έλθει από πολύ μακρινό μέρος, όπου ή ν α σ α δέν θάταν εύκολο να ρθάση;

Ο κ. Ζερμάττ έπεδοκίμασε τόν Φρίτς, που δέν έφάνέρωσε το μυστικό του παρά μόνο σ' αυτόν. Γιατί θα συγκι-

νούσε ανώφελα την κυρία Ζερμάττ και τὰ παιδιά. Πραγματικῶς, σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε, ἂν τοὺς προξενόυσε τέτοια συγκίνησι, ἂν τοὺς ἔδινε τέτοια λύπη; Ἐπειτα, ἦταν βέβαιος πῶς ἡ γυναῖκα ἢ ἡ κόρη τοῦ Ἀναμμένου Βράχου ζοῦσε ἀκόμα;... Τὸ γράμμα της δὲν εἶχε χρονολογία.... Πολλὰ χρόνια μπορεῖ νὰ πέρασαν ἀφότου δέθηκε στὸ πόδι τοῦ θαλασσοπούλιου ἐκεῖνου.

Τὸ μυστικὸ κρατήθηκε καί, δυστυχῶς, ἦταν πάρα πολὺ φανερό πῶς καμιά ἀπόπειρα δὲν μπορούσε νὰ γίνη, γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ Ἀγγλίδα στὸ νησάκι της!

Ὡστόσο ὁ κ. Ζερμάττ ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία τοῦ θησαυροῦ του.

Ἡ Μπέτση δέχτηκε, ὅχι χωρὶς κάποια στενοχώρια, ἀφοῦ θάμενε μόνη μὲ τὸν Φραγκίσκο στὴν κατοικία του Φελκενχάιμ. Γιατί ὁ Φρίτς, ὁ Ἑρνέστος κι' ὁ Τζάκ θὰ πῆγαιναν μὲ τὸν πατέρα τους.

Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ δύο ἡμέρες, στὶς 11 τοῦ Ἀπρίλη, ἡ μεγάλη βάρκα βγήκε ἀπὸ τὸν ὄρμιό τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν καὶ τράβηξε κατὰ τὰ βορεινά. Οἱ ταξειδιῶτες πῆραν μαζί τους καὶ μερικά κατοικίδια ζῶα· τὸν πίθηκο Κνίψ τὸν Β', τὸ τσακάλι τοῦ Τζάκ, τὴ σκύλα Μπίλλ,—ἂν καὶ ἡ ἡλικία της δὲν τῆς συγχωροῦσε πιά τέτοιου εἶδους ἐκδρομὲς,— καὶ τέλος τὸν Μπράουν καὶ τὸν Φάλμπ, τὰ δύο σκυλιά, ποὺ ἦταν τότε σ' ὅλη τους τὴν ἀκμή.

Ὁ Φρίτς, μὲ τὸ καγιὰκ, πῆγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὸ καΐκι, κι' ἀφοῦ πέρασε τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης· Ἐλπίδας, προχώρησε πρὸς τὰ δυτικά, ἀνάμεσα στοὺς βράχους ἐκεῖνους, ὅπου ἀφθονοῦσαν τ' ἀμφίβια. Ἀλλὰ τὰ περιέργως αὐτὰ ζῶα δὲν ἐτράπηξαν τόσο τὴν προσοχὴ τοῦ Ζερμάττ, ὅσο οἱ αἰετῆροί ἐκεῖνοι ναυτίλοι, ποὺ εἶχε παρατηρήσει κι' ὁ Φρίτς. Ὁλος ὁ ὄρμος ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ κεφαλόποδα, μὲ τὰ πανάκια τους ἀνοικτὰ στὴν αὔρα, ὁλόκληρος στολισμένος ἀπὸ κινούμενα ἄσπρη.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ὡς τρεῖς λεῦγες ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης· Ἐλπίδας, φάνηκε στὴν ἄκρη τοῦ ὄρμου τῶν Ναυτίλων τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἀκρωτήρι ποὺ εἶχε πραγματικῶς τὸ σχῆμα μιᾶς πατσουλῆς μύτης, σάν τῶν Ἀοσπιδῶν. Μιάμιση λεῦγα μακρότερα, ἀτάτησαν τὴν ἀψίδα ἐκείνη τῶν βράχων, ποὺ ἔβγαζε στὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν. Καὶ καθὼς τὴν περνοῦσαν ὁ Ἑρνέστος κι' ὁ Τζάκ ἐμάζεψαν κάμποσες χελιδονοφωλιές, ποὺ τὰ πετροχελιδὸνα ἐκείνα, μὲ τὸ δίκην τους ἐξοντριωμένα, τίς ὑπερασπίζονταν γενναίως.

Ἀμα πέρασε τὸ καΐκι ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο μέρος, ποὺ ἄφιναν ἐλεύθερο οἱ σπαρμένοι ἀκόπελοι, ὁ μέγας ὄρμος παρουσιάσθηκε σ' ὅλην τὴν ἑκτασί. Ἡ περιφέρειά του θὰ ἦταν ἑπτὰ ὡς ὀκτῶ λεῦγες. Τὶ εὐχαριστοῖ νὰ πλῆθαι κανεὶς στὴν κλειστὴ κι' ἡσυχάστη θάλασσα, ποὺ εἶχε μέσα τρία-τέσσερα κατάφυτα νησάκια καὶ τὴν περικύκλωναν πράσινα λειβάδια, πυκνὰ δάση καὶ λόφοι σάν ζωγραφιστοί! Ἡ ἀκρογιαλιά, στὸ δυτικὸ μέρος, ἀνοι-

γε γιὰ νὰ χύνονται στὸν ὄρμο τὰ νερά ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ ἡ κοίτη του χανόταν κατὰ τὰ δένδρα.

Τὸ καΐκι ἄραξε σ' ἓνα κολπίσκο, κοντὰ στὸ στρώμα τῶν μαργαριτοφόρων στρεϊδιῶν. Κι' ἐπειδὴ ἐπλησίαζε νὰ βραδυάσῃ, ὁ κ. Ζερμάττ διωργάνωσε ἓνα καταυλισμὸ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἀναψαν φωτιά κι' ἔψησαν στὴ χόβολη μερικά αὐγά. Ἐδείπνησαν μ' αὐτὰ καὶ μερικά ἄλλα τρόφιμα ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους. Ἐπειτα γύρισε καθένας νὰ πάρῃ τὴ θέσιν του στὸ καΐκι, ἀφίνοντας στὸν Μπράουν καὶ τὸν Φάλμπ τὴ φροντίδα νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν καταυλισμὸ ἐναντὶ τῶν τσακαλιῶν, ποὺ τὰ οὐρλιάσματά τους ἀνηγοῦσαν ἀπὸ τίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τίς 12 ὡς τίς 15 τοῦ Ἀπρίλη, ἔμειναν ἐκεῖ ψαρεύοντες στρεϊδία. Ὅλα εἶχαν ἀπὸ ἓνα μεγάλο πολύτιμο μαργαριτάρι, χωμένο κατὰ τὸ μαργαρινὸ στρώμα ποὺ ἔντυνε ἀπὸ μέσα τὸ δστρακο. Ἀμα ἐβράδυαζε, ὁ Φρίτς, ὁ Τζάκ πῆγαιναν νὰ κυνηγήσουν κάπιες καὶ πέρδικες σ' ἓνα μικρὸ δάσος, στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐπρεπε βέβαια νὰ παίρνουν τὰ μέτρα τους, ἔπρεπε μάλιστα νὰ ποσέχουν καὶ νὰ φυλάγουνται καλά, γιατί κάπροι κι' ἄλλα πιὸ ἐπιφοδὰ θηρία ἐσύχιαζαν στὸ δάσος ἐκεῖνο.

Κι' ἀλήθεια, ἓνα βράδυ παρουσιάσθηκαν ἄξαφνα δύο μεγάλα λεοντάρια, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, ποὺ τὰ στόματά τους κοκκίνιζαν ἀνοικτὰ κι' οἱ οὐρές τους κτυποῦσαν τὰ πλευρά τους μὲ μανία. Τὸ ἀρσενικὸ κτυπήθηκε στὴν καρδιά ἀπὸ μιὰ σφαῖρα τοῦ Φρίτς. Καὶ τὸ θηλυκὸ σκοτώθηκε ὀστερα· πρόσθαε ὅμως νὰ συντρίψῃ μὲ τὸ πόδι του τὸ κρανίον τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γρη῏ς Μπίλλ, ποὺ ὁ θάνατός της προξένησε ζωηρὴ λύπη στὸν Τζάκ.

Ὡστε ὑπῆρχαν καὶ τέτοια θηρία στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Νέας Ἐλβετίας, κατὰ τὰ μεσημβρινὰ καὶ τὰ δυτικά τοῦ ὄρμου τῶν Μαργαριτῶν, ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ἦταν εὐτύχημα ποὺ κανένα ἀπ' αὐτὰ, ὡς τώρα, δὲν εἶχεν ἐκβιάσει τὴν εἰσοδο ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ. Ἀλλὰ ὁ κ. Ζερμάττ λογάριεζε νὰ φράξῃ ἐκεῖνὴ τὴν εἰσοδο καί, σὰ νὰ ποῦμε, νὰ τὴν ὀχυρώσῃ, ὥστε ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας νὰ μείνῃ ἀπόδοιτη κι' ἀπρόσβλητη.

Ὡς πού νὰ γίνῃ αὐτὸ, ὁ κ. Ζερμάττ περιωρίσθηκε νὰ συστήσῃ στοὺς γυιούς του τὴ μεγαλύτερη φρόνησι. Τὸ πάθος ποὺ εἶχαν γιὰ τὸ κυνήγι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς σπρώχνῃ σὲ παράτολμες, μακρινὲς ἐκδρομὲς.

Μιὰ δολάκαιρη ἡμέρα ξυδεύθηκε γιὰ νὰ θοῦν τὰ μαργαριτάρια ἀπὸ τὰ στρεϊδία, ποὺ ἦταν σωριασμένα στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ἐπειδὴ τὸ πλῆθος τῶν ψοφίων ἐκείνων μαλακίων ἄρχισε νὰ βγάξῃ ἀναθυμιάσεις ποὺ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστες κι' οὔτε βέβαια ὑγιεινές, ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ τρεῖς γυιοὶ του ἀποφάσισαν νὰ φύγουν τὴν ἄλλῃ μέρα πρωτὶ-πρωτὶ. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Φελκενχάιμ, γιατί ἡ κυρία Ζερμάττ βέβαια θ' ἀνησχοῦσε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

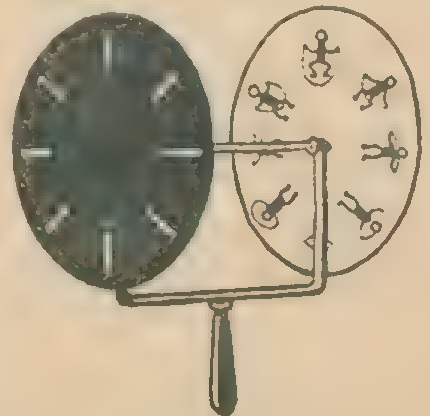
ΤΟ ΦΕΝΑΚΟΣΚΟΠΙΟ

Τὸ φενακοσκόπιο εἶναι τὸ πρῶτο «μηχάνημα» ποὺ κατεσκευάσθη μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν παραγωγὴν κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων καὶ νὰ δίδῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ μπορεῖ νὰ λεγθῇ ὅτι ὑπῆρξε πρόγονος τοῦ κινηματογράφου.

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ ἐπενοήθη τῷ 1832 ἀπὸ τὸν Βέλγον φυσικὸν Ἀντουάν Πλατώ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα παρὰ τοῦ Πλατῶ κατασκευασθέντα φενακοσκόπια ἀπαρτιζόταν ἀπὸ δύο χαρτόνιους δίσκους ποὺ ἦσαν περασμένοι στὸν ἴδιον ἀξονα καὶ περιστρέφονταν ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἴδια κίνησι.

Ὁ πρῶτος δίσκος ἦταν μαῦρος καὶ εἶχε ὀκτῶ ἐπιμήκειες σχισμὲς, χαραγμένες κατὰ κανονικὰ διαστήματα στὴν περιφέρειά του. Πάνω στὸν ἄλλο δίσκο

Τὸ φενακοσκόπιο

ποὺ ἦταν λευκός, ἦσαν σχεδιασμένα ὀκτῶ σκίτσα ποὺ παρίσταναν ἓνα ἄτομον ποὺ ἐκτελοῦσε κάποια κίνησι. Κάθε σκίτσο ἦταν σχεδιασμένο ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ μιὰ ἀπ' τῆς 8 σχισμὲς τοῦ μαύρου δίσκου.

Ὁ «θεατὴς» πλησίαζε τὸ μάτι του στὸ ὕψος μιᾶς σχισμῆς τοῦ πρῶτου δίσκου καὶ ἔκρινε καὶ τοὺς δύο, μ' ἓναν μοχλόν, νὰ περιστρέφονται ταχέως: ἡ μιὰ ὑστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ 8 σχισμὲς περνοῦσαν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του καὶ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὲς διέκρινε τὰ 8 σκίτσα.

Ἀργότερα, ὁ Ἀντουάν Πλατώ ἐβελτίωσε τὸ «μηχάνημα» του καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ «κυλινοδρὸν φενακοσκόπιον». Τὸ τελευταῖο αὐτὸ περιστρεφόταν ἀπὸ ἓνα ὑποστήριγμα. Στὸ ἐπάνω μέρος του ὁ κύλινοδρος αὐτὸς ἦταν ἐπίσης χαραγμένος ἀπὸ μιὰ σειρά σχισμὲς καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς συσκευῆς αὐτῆς ἦσαν τοποθετημένη μιὰ χάρτινη λουρίδα ζωγραφισμένη μὲ κατὰ σκίτσα ποὺ παρᾶσταναν ἓνα παιδί ποὺ πηδοῦσε τὸ σχοινί, ἓνα ἄνθρωπο ποὺ ἔτρεχε, ἓνα ἄλογο ποὺ πηδοῦσε ἐμπόδια κτλ.

Καὶ, φανερόν ἐστι, ὅτι ὁ γόητης τοῦ φενακοσκοπίου, ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐκείνου, ἔφθασεν ἕως τοῦ κινηματογράφου. Ὁ πρῶτος δίσκος τοῦ φενακοσκοπίου ἦταν μαῦρος καὶ εἶχε ὀκτῶ ἐπιμήκειες σχισμὲς, χαραγμένες κατὰ κανονικὰ διαστήματα στὴν περιφέρειά του. Πάνω στὸν ἄλλο δίσκο ποὺ ἦταν λευκός, ἦσαν σχεδιασμένα ὀκτῶ σκίτσα ποὺ παρίσταναν ἓνα ἄτομον ποὺ ἐκτελοῦσε κάποια κίνησι.

Γιά να μαθαίνετε

Γιατί; Όλα τα σύννεφα δεν βρίσκονται στο ίδιο ύψος.

Διότι: Άλλα σύννεφα είναι πιο πυκνά και άλλα πιο αραιά και η ατμόσφαιρα είναι πιο πυκνή στα χαμηλά στρώματα και αραιότερη στα ψηλά. Τα σύννεφα, λοιπόν, όσο πιο αραιότερα είναι, τόσο ανεβαίνουν, έως ότου φθάσουν σε ισόπυκνα ατμοσφαιρικά στρώματα, όπου και σταματούν.

★

Γιατί: η έκκλησία της Καπνικαρέας ονομάζεται έτσι;

Διότι: κάποτε οι Τούρκοι έβαλαν φωτιά για να κάψουν τας 'Αθήνας, που είχαν εγκαταλειφθεί από τους κατοίκους από το μέσα Μαρτίου 1688 μέχρι το 1690. Και όταν οι 'Αθηναίοι ξαναγύρισαν στην πόλη τους, βρήκαν, σκαλίζοντας μέσα στην έκκλησία, την εικόνα της Παναγίας, μαυρισμένη από τον καπνό και γι' αυτό την ονόμασαν Καπνικαρέα.

★

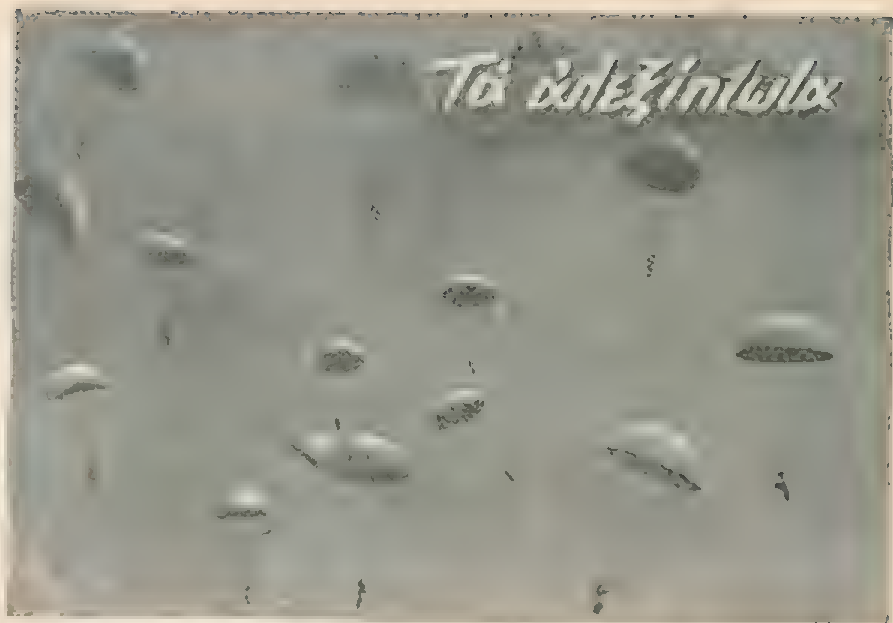
Γιατί: ονομάσθηκαν Κολοκοτρώνηδες οι γνωστοί εκείνοι σουγιάδες;

Διότι: όταν στα 1825, ή τότε 'Ελληνική Κυβέρνησις έφυλάκιζε στην 'Υδρα (στην Μονή του Προφήτου 'Ηλία) διαφόρους όπλαρχηγούς, καθώς και τον γέρο Κολοκοτρώνη, τούς έπηρε και τα σπαθιά τους και ό,τι άλλο μαγαζί είχαν έπάνω τους, άκουα και τούς σουγιάδες, αυτούς που χρησιμοποιούσαν στο τσαπέζι τους για να κόβουν το ψωμί τους. Καθώς πενούσε λοιπόν ο Κολοκοτρώνης, όταν έπρόκειτο να τον μεταφέρουν στο Ναύπλιο, μπροστά από ένα μικρό παραλιακό κατάστημα, που είχε μέσα σ' ένα ζευγίλι διαφόρους σουνιάδες με ξυλένια λαθή, άπλωσε το χέρι του και πήρε έναν απ' αυτούς, παρακαλώντας συγχρόνως τον έμπορο να τον χρεώσει γιατί δεν κρατούσε πενήταρα έπάνω του. Αυτό τ'ό έπεισάδριο διεδόθη άμέσως σ' όλη την πόλη από τούς ανθρώπους που παρευρέθησαν στην συνκινητική εκείνη σκηνή και από τότε τ'ό είδος πτό των σουνιάδων έπηρε σ' όλη την 'Ελλάδα τ'ό ένδοξο όνομα του μεγάλου Γέροντα.

★

Γιατί: ο καπνός της φωτιάς ανεβαίνει πάντα ψηλά;

Διότι: ο ατμοσφαιρικός άέρας, που έγγιζει τις φλόγες της φωτιάς ζεσταίνεται και διαστέλλεται κατά τούς φυσικούς νόμους. Γίνεται επομένως αραιότερος και κατά συνέπεια έλαφρότερος από τον γύρω ψυχρόν άέρα, που δεν έρχεται σ' έπαφή με την φωτιά. 'Ός έλαφρότερος λοιπόν ανεβαίνει συμπαρασύροντας μαζί του και τον καπνό που κι' αυτός είναι έλαφρότερος του άέρος.

Αμέσως μετά τις πρώτες έπιτυχίες της άνωψέως του ανθρώπου στον άέρα, ή σκέψις του στράφηκε στην έπιπνόση συσκευής, με την όποια θα μπορούσε να κατεβή σφός και άβλαβής στο έδαφος, άν τυχόν τ'ό άεροπλάνο πάθαινε καμιά βλάβη ή κατεστρέφετο.

Και σε πολύ παλαιότερα έποχή, πολλοί τολμηροί, από τον πόθο να πετάξουν, είχαν πετύχει να ρίπνυνται από μεγάλο ύψος, χωρίς να πάθουν τίποτε, στο έδαφος, χρησιμοποιώντας μέσα τ'ά όποια παρουσιαζαν αντίστασι στον άέρα και έμπόδιζαν την ταχύτητα της πτήσεως. Αυτό τ'ό μέσον που χρησιμοποιούσαν ονομάσθηκε **άλεξιπτωτο**.

'Ο Σιμόν ντέ-λά-Λωμπέρ (1692-1729) στο έργο του: «'Ιστορία του Σιάμ», γράφει για έναν τολμηρό άνθωπο που έδενε στο σώμα του δυο άλεξίπτωτα και διεσκέδαζε με τ'ό να πηδάει από μεγάλα ύψη.

Τ'ό πρώτο τελειοποιημένο όπωσδήποτε άλεξίπτωτο, και σχεδόν όμοιο με τ'ά σημερινά, όφείλεται στον Σεβαστιανό Λένουμαν, καθηγητή των Φυσικών στο βασιλικό κολλέγιο του Μονπλιέ. 'Ο Λένουμαν στα 1785 έκανε τ'ό πρώτο πείραμά του. Μέσα σ' ένα καλάθι που κρεμόταν από άλεξίπτωτο, που είχε σχήμα όυποέλλας, τοποθέτησε ένα σκυλί που έφθασε σφός στο έδαφος.

Στα 1793 ο άεροναύτης Μπλανσάρ, στο Παρίσι, έπεχείρησε να κατεβή από μεγάλο ύψος με άλεξίπτωτο, μά έπεσε στη γή και έσπασε τ'ά πόδια του.

Την πρώτη έπιτυχημένη κάθοδο από άεροστάτο έκανε ο 'Αντρέας 'Ιάκωβος Γκαρντενέν, ο άδελφός του και ή κόρη του Αίζα, που κατέβηκαν κατά τ'ό 1802 από ύψους 2.500 μέτρων.

Βραδύτερο, στα 1837, ο Κόκιγκ έπεχείρησε να κατεβή με άλεξίπτωτο, ιδιικής του κατασκευής, από τ'ό μεγάλο άερόστατο Ναοώ. Στην κάθοδό του τ'ό άλεξίπτωτόν του έπαθε βλάβη και έξφυγε τ'ό καλάθι σε ύψος 100 περίπου μέτρα από τή γή και ο άεροπόρος βρήκε οίκτρο θάνατο.

Σήμερα χρησιμοποιούνται διπλά άλεξίπτωτα, έν είδει σωσιδίων, που είναι συσκευασμένα σ' ένα σάκκο και τοποθετούνται τ'ό ένα στη ράχι του άεροναύτη και τ'ό άλλο στο στήθος του. 'Ο άεροναύτης ρίχνεται πρώτα στο κενόν και κατόπιν λύνει τ'ό σχοινί που συγκρατεί τ'ό όπισθιο άλεξίπτωτο, που άνοίγει και μετοιάζει την όρμη της πτώσεως. 'Αν τ'ό όπισθιο άλεξίπτωτο δεν λειτουργήσει κανονικά, ο άεροναύτης χρησιμοποιεί με τον ίδιο τρόπο τ'ό άλεξίπτωτο του στήθους.

Βέβαια χρειάζεται ο άεροναύτης να έχη μεγάλη ψυχραιμία γιατί πέφτει από τ'ά ύψη στη γή με ταχύτητα 25 περίπου μέτρων κατά δευτερόλεπτο.

Χάρη στις τεχνικές τελειοποιήσεις τ'ό άλεξίπτωτο έγινε της υόδας τώρα τον τελευταίο καιρό σ' όλα τ'ά μέρη του κόσμου, τόσο στην Εύρώπη όσο και στην 'Αμερική.

Στη Γαλλία κατά την τελευταία «'Εορτή του 'Αέρος» στο Μπουρζέ, οί θεαταί έμειναν έκπληκτοι με τ'ά τολμηρά γυνάσματα των άλεξίπτωτων.

'Ο 'Αμερικανός 'Ερμπερ Στάρκ κατέριψε τ'ό ρεκόρ στο άεροδρόμιο του Κόμπτον, κοντά στο Λός 'Αντζελες. Αυτός κατάρθωσε να πέση με τ'ό άλεξίπτωτο από τ'ό άεροπλάνο σε διάστημα 9 ώρων, 21 φορές και από ύψος 800 μέτρων, που άναλογούσε σε μία πτώσι κάθε 26 λεπτά της ώρας.

'Ο Στάρκ είναι μόνον 29 χρόνων κι' ως σήμερα έπεσε με τ'ό άλεξίπτωτο 600 περίπου φορές.

Και τον Στάρκ ξεπέρασε ο Ρώσος πιλότος-άκροβάτης Ντζέρκυ, που ένω πηδούσε από τ'ό άεροπλάνο μερδεύτηκε τ'ό άλεξίπτωτόν του και έσοχίστηκε κι' ο δυστυχής έπεφτε με μεγάλη ταχύτητα προς τ'ό έδαφος. Ξαφνικά βλέπει κοντά του άλλο συνάδελφό του να πέφτει με τ'ό άλεξίπτωτό του. Με γρήγορη και τεχνική κίνηση ο πιλότος-άκροβάτης πιάνεται από τ'ό άλεξίπτωτο του συνάδελφου του κι' έτσι προσγειώθηκαν κι' οί δυο σφός. Αυτό είναι από τ'ά σπάνια παραδείγματα

Πολλοί από τους αναγνώστες μας θα γνωρίζουν ή νομίζουν πως γνωρίζουν τις αιτίες που προκαλούν την βροχή ή τον άνεμο, τὰ μυστικά της πάχνης ή τῶν διαττόντων ἀστέρων. Ἄν ρωτήσωμε τοὺς περισσότερους νὰ μᾶς δώσουν κάποια βαθύτερη ἐξήγηση, ἴσως δὲν θὰ μπορέσουν. Γι' αὐτὸ δὲν θάταν ἄσκοπο νὰ μάθετε ὅλοι τὶς ἀκριβεῖς αἰτίες που προκαλοῦν αὐτὰ τὰ φαινόμενα.

Ὁ άνεμος

Ξαφνικά καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχη καὶ νένα μυστήριον τὸ ελαφρὸ ἀεράκι που μᾶς ὀροσιζει ἀρχίζει τὰ καπρίτσια του. Φυσάει λίγο δυνατότερα, μᾶς ἀναμαλλιάζει, κάνει τὴ γραβάτα μας νὰ φτερουγίξη, σηκώνει τὰ φτερά ἀπ' τὶς κόττες, τὶς χήνες, τοὺς γάλλους, ρίχνει κάτω τ' ἀδύνατα γλωσσόπουλα, κυρτώνει τὶς κορυφές, λυγίζει τὰ κλαδιά τῶν δέντρων, σπάζει τὰ κοτσάνια ἀπ' τὰ λεπτότερα λουλούδια.

Παρ' ὅλα ταῦτα τίποτε δὲν εἶναι ἀπλοῦστερο ἀπ' τὶς κινήσεις αὐτῶν τῶν ἐναερίων ρευμάτων, που φεύγουν ἀπὸ ἓνα τόπο ὅπου ὑπάρχει μεγάλη ἀτμοσφαιρική πίεσις γιὰ νὰ πάνε σ' ἄλλο τόπο ὅπου ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις εἶναι χαμηλὴ. Αὐτὲς οἱ κινήσεις τους εἶναι ὅμοιες μὲ τὶς κινήσεις τοῦ νεροῦ, που κατακυλάει ἀπ' τὴν κορυφὴ κάποιου βουνοῦ σὲ βάραθρον κάποιας χαράδρας. Μὰ ἐάν ἓνας τόπος που ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βαρομετρικὴ ἰσορροπία προσκαλῇ τὸν άνεμο σὲ μέρος του, ἡ περιστροφή τῆς γῆς ἐπεμβαίνει καὶ περιπλέκει τὰ πράγματα. Περιστρέφει τὸν άνεμο πλαγίως τῆς ἐπιφανείας τῆς καὶ μόνον ὅταν ἡ διαφορά τῶν θερμοκρασιῶν ἐλαττώνεται σὲ ἐλάχιστο, σὲ μερικοὺς τόπους, οἱ άνεμοὶ που παρασύρονται ἀθιλά τους γίνονται ὁμοιογενεῖς.

Ὁ φωτεινὸς κύκλος τῆς σελήνης

Πολλὲς φορές ὅταν φαίνεται πως θὰ βρέξη, βλέπομε τὴ σελήνη νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἓνα κύκλο κοκκινωπό σὲ κέντρο του καὶ γαλαζόλευκο

στὴν περιφέρειά του. Στὴν πραγματικότητα αὐτὸς ὁ χαρακτηριστικὸς κύκλος τῆς σελήνης δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ. Ἀπλὸς εἶναι ἀποτέλεσμα ὀπτικής ἀπάτης, που προέρχεται ἀπὸ τὴν διάθλασι τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων που περνοῦν διὰ μέσου τῶν παγωμένων κρυστάλλων, που αἰωροῦνται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἰὸ γαλαζόλευκο, φῶς διαθλάται περισσότερο ἀπὸ τὸ κόκκινο κι' ἔτσι οἱ ἀκτίνες ἐκτρέπονται ἀνόμειοι ἐντοπίζοντας τὸ κόκκινο χρῶμα σὲ κέντρο τοῦ φωτεινοῦ κύκλου.

Οἱ διάττοντες ἀστέρες

Βλέποντας τοὺς διάττοντας ἀστέρας θὰ νομίζετε πως εἶναι τὰ συνηθισμένα ἀστρα, που περιπλανῶνται σὸν οὐρανὸ. Ὅχι, γιατί τὰ πραγματικά ἀστρα εἶναι, σάν νὰ ποῦμε, φυλακισμένα ἀπὸ τὴν ἔλξη, που δημιουργεῖται πρὸς τὸ κέντρο τους καὶ κινοῦνται σὲ τόσο μακρινές ἀποστάσεις, που τὸ φῶς καὶ τῶν πιδ κοντεινῶν χρειάζεται τέσσερα χρόνια γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ γῆ. Ἔτσι ἐξηγεῖται πως τὰ βλέπομε ἀκίνητα, ἐνῶ τὰ «ψευταστέρια» ἢ καλύτερα, οἱ «διάττοντες ἀστέρες» εἶναι ἀπλὰ συντρίμματα τῶν διαφόρων πλανητῶν, που ζεσταίνονται περνώντας ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρά μας καὶ ζεσταίνόμενα λαμποκοποῦν.

Ὁ κεραυνὸς

Εἴτε φοβάσθε, εἴτε δὲν φοβάσθε τὸν κεραυνὸ πρέπει νὰ μάθετε ἀπὸ τί προέρχεται. Λοιπόν, ὅταν βρέχη τὰ σύννεφα εἶναι γεμάτα μὲ θετικὸ ἠλεκτρισμὸ. Ὅταν λοιπὸν πλησιάσουν τὰ σύννεφα περισσότερο ἀπ' ὅτι πρέπει στὰ πυκνὰ στρώματα τοῦ ἀέρος παράγεται μεταξὺ τους ἠλεκτρικὸς σπινθήρ, που ἔχει δύναμι ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἵππων. Ὁ κρότος τοῦ κερανοῦ καὶ ἡ λάμψις του γίνονται ταυτόχρονα, μὰ ἐπειδὴ τὸ φῶς τρέχει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἦχο, γι' αὐτὸ βλέπομε πρῶτα τὴν λάμψι κι' ὕστερα ἀκούμε τὸν κρότο. Ἔχει ὑπολογισθῇ ὅτι κάθε χρόνο πέφτουν στὴν γῆ 1.300—2.000 κατα-

ΞΕΡΕΤΕ ὍΤΙ...

...Πρέπει νὰ κοιμᾶσθε, κατὰ μέσο ὀρον, 8 ὥρες τὸ 24ωρο;

...Τὸ μικρόθειον τῆς φθίσεως ἀνεκαλύφθη τῷ 1882 ὑπὸ τοῦ Κῶχ;

...Ὑπάρχουν περὶ τὶς 200.000 ἀτμομηχανές σ' ὅλο τὸν κόσμον;

...Τὸ ρεκόρ ὕψους τῶν πιθήκων Γκιμπὸνς ἀνέρχεται σὲ 10 μέτρα;

...Στοὺς 30 μῆνες ἔχουμε 20 δόντια «τοῦ γάλακτος» καὶ στὴ μέση ἡλικία 32 δόντια;

...Ἡ πρώτη ἐναέριος φωτογραφία ἐλήφθη στὶς 10 Ἰουνίου 1855 ἀπὸ τὸ ἀερόστατον «Κομαντάν- Ριθιέρ»;

...Ἡ διάστασις ἐνὸς ἀνθρωπίνου κυττάρου δὲν ξεπερνᾷ τὰ 200 χιλιοστὰ ἐνὸς χιλιοστομέτρου;

...Ἡ μεγαλύτερα ἐφημερὶς τοῦ κόσμου εἶναι 2 μ. 60 ἐπὶ 1 μ. 83;

...Τὸ ἔντερον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι 10 μέτρων μήκους;

...Τὸ ἐμβόλιον τῆς λύσεως ἀνεκαλύφθη τῷ 1886 ὑπὸ τοῦ Παστέρ;

...Εἷας μέσης ἡλικίας ἀνθρώπος καταναλίσκει 18.864 λίτρες ἀέρος σὲ 24 ὥρες;

...Ὑπάρχουν 4.500 εἶδη μελισσῶν;

...Ἔχομε 24 ζεύγη σπονδυλικῶν νεύρων;

...Κατ' ἔτος καταναλίσκονται 160.000 τόννοι μπαγιάνες;

...Ἐνα ἠλεκτρον τοῦ ραδίου τρέχει 200 ἔως 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτον;

...Ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς Γροιλανδίας εἶναι 2 ἑκατομμύρια τετραγωνικά μέτρα περίπου.

...Τὸ ἔντερον τῶν βοοειδῶν εἶναι μήκους 50 μέτρων;

...Ὁ θαλασσινὸς ἀέρας περιέχει 0.259 τοῦ γραμμαρίου ὀξυγόνον κατὰ λίτρον;

...Κάθε παλμὸς τῆς καρδίας κάμνει νὰ τρέχουν 180 γραμμάρια αἵματος μέσα σὲ σῶμα 80 κιλῶν;

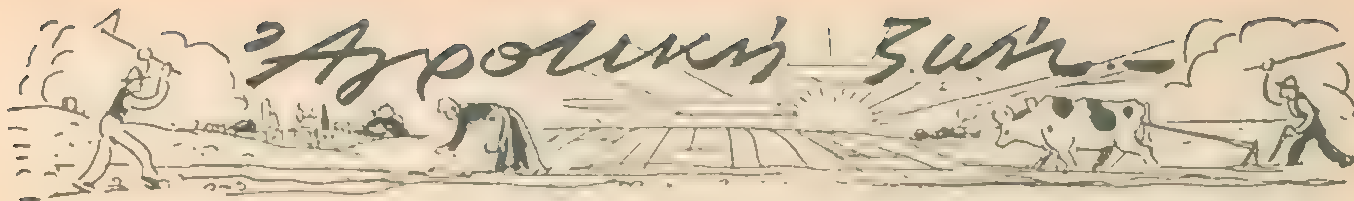
...Τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῖμα μεταφέρει τοὺς ἤχους μὲ 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτον;

κλυσμαίεις βροχές καὶ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἑκατὸ περίπου κεραυνοὶ κατὰ δευτερόλεπτο!...

Τὸ οὐράνιο τόξον

Ἄν νομίζετε πως ὅλος ὁ κόσμος βλέπει σάν κι' ἐσᾶς, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ οὐράνιο τόξον, γελίεσθε, γιατί δὲν ὑπάρχει πιδ λεπτὴ ὀπτασία ἀπ' αὐτὸν τὸν πέπλο τῆς Ἰριδος, τὸν ἀγγελιαφόρο τῶν θεῶν, καθώς ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας.

Γιὰ νὰ δῇ κανεὶς τὸ οὐράνιο τόξον, πρέπει νὰ σταθῇ κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἔχη τὸν ἥλιο πίσω του, γιατί τότε οἱ ἀκτίνες, που ἀπτανακλῶνται μέσα σ' ἓνα σύννεφο, που διαλύεται σὲ βροχὴ ἀποσυντίθεται καὶ παράγουν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ φάσματος, δηλαδή, τὸ ἰώδες, τὸ κυανῶν, τὸ ἰνδικὸ (λουλάκι), τὸ πράσινο, τὸ κίτρινο, τὸ πορτοκαλὶ καὶ τὸ κόκκινο.

Κρότων (ρεταινολαδιά)

Ο κρότων (ρεταινολαδιά) είναι δεντρούλακι που φτάνει ίσα με δύο τέσσαρα μέτρα στο ύψος και καλλιεργείται στις Ίνδιες, στη Βόρειο Αμερική, αν και η καταγωγή του είναι από την Ασία και την Αφρική. Σήμερα καλλιεργείται έντατικά και στην Ευρώπη λόγω που η φαρμακευτική το χρησιμοποιεί σε μεγάλη μοίρα για καθαρισμό. Το φυτό αυτό, εκτός από τη θαλασσινή, δό του επιρρεπής ως καθαρισμό, χρησιμοποιείται σε πολλές βιομηχανικές εργασίες, λόγω χάριν στη σαπωνοποιία κλπ., και το μεταχειρίζονται σε πολλά μέρη και ως φωτιστικό. Έπειδή δε είναι ψιλό λάδι και ακριβώς με ψιλά λάδια λαδώνονται πολλές λεπτές μηχανές, χρησιμεύει για λιπαντικό στις διάφορες μηχανές. Ίδιως των αεροπλάνων.

Ο κρότων (ρεταινολαδιά) εύδοκιμεί σε άμώδη και όγρη μέρη. Πριν να σπαρθεί, κάνουμε τρία όργωματα στη γη, τα δυο με άλετρι, την άνοιξη το ένα και το φθινόπωρο το άλλο, και ένα με βολκόπο ύστερα από λίγο καιρόν από το δεύτερο όργωμα.

Τα φυτά της ρεταινολαδιάς, που επιτυχαίνουμε στις πρασιές πιο μπροστά με σπορά, φυτεύονται στο τέλος του χειμώνα σε σειρές που απέχουν ή μία από την άλλη 75-80 πόντους, τα δε φυτά πάλι πρέπει ν' απέχουν το ένα από το άλλο 80-90 πόντους. Για ν' αποφύγουμε το σάπιομα δεν πρέπει ποτέ το βάθος του φυτεύματος να είναι πιο πολύ από 6-8 πόντους.

Στα τέλη του Απριλίου γίνεται το σκάλισμα για να καταστραφούν τα ξένα χόρτα καθώς και ξένα άλλο ακόμη στα τέλη του Μάη.

Έπειδή δε το ώριμασμα των καρπών της ρεταινολαδιάς δε γίνεται όλο μαζί, το μάζευσμά του βασίζεται από τα μέσα του Σεπτεμβρίου ως τα μέσα του Οκτώβρη και γίνεται τρεις φορές.

Σάν είναι πιά οι καρποί αρκετά ξεροί, τους βάζουν σε σακ/κιά και τους προστρίβουν με τα πόδια ή τους χτυπάνε μ' ένα ξύλο. Ύστερα, για να χωρίσουν τα σπειρίδια από τις φλούδες τους, τους βάζουν σε κόσκινο και τους κοσκινίζουν, έτσι δε πιά, σά χωριστούν, μαζεύονται εύκολα. Τα έργοστάσια της Ελλάδας και του Περσικού αγοράζουν εις καλές τιμές και τους σπόρους τούτους.

Ανάλογα δε με τη χρονιά και με την ευφορία της γης ή απόδοσής του στο κάθε στρέμμα κυμαίνεται από 150-200 δκά-

δες καρπούς, που δίνουν 30-60% λάδι, το όποιον πωλείται εις μεγάλας τιμές. Μετά το μάζευμα, τα στελέχη του φυτού κόβονται πιο πάνω λίγο από την επιφάνεια του εδάφους και χρησιμεύουν για καύσιμη ύλη.

ΚΛΩΣΤΙΚΑ ΦΥΤΑ

Λινάρι

Το λινάρι είναι από τα πιο χρήσιμα και πλουτοφόρα φυτά. Μπορεί κανείς να πη έλευθερα πώς είναι από τα πιο πολύτιμα, και στο μέρος που καλλιεργείται κάνει τους καλλιεργητές του εύτυχισμένους. Από τις κλωστές του στελέχους του ή βιομηχανία παράγει πολλών ειδών υφάσματα. Εκείνο δε που χρησιμοποιείται ιδιαίτερα, είναι η φλούδα του στελέχους του. Αλλά και ο σπόρος του δεν μας είναι ολιγώτερο χρήσιμος. Εκτός που και άκατέργαστος χρησιμοποιείται, παράγεται από αυτόν ένα λάδι που είναι χρήσιμο σε πολλές βιομηχανικές εργασίες και ιδιαίτερα στη σαπωνοποιία, χρωματοποιία, φαρμακοποιία, φωτισμό κλπ., περιέχει δε 30-40% λάδι.

Από τις ίνες του στελέχους του κατασκευάζονται όραι-ότατες δαντέλλες, βατίστες, καθώς και πολλά άλλα λεπτότατα υφάσματα.

Από αυτό μπορεί κανείς να ένοηση εύκολα πόσο όφελιμη είναι η καλλιέργεια του και πόσο επικερδής. Σή-

μερα δε με την όπωσδήποτε ανάπτυξη της έγχωριου βιομηχανίας μας, αν έπικραθή η καλλιέργεια του λιναριού, πολύ γρήγορα θα γίνη μία από τις πρώτες πλουτοφόρες και πλουτοπαραγωγικές δυνάμεις του τόπου μας.

Καλλιέργεια.

Αι γαίαι που προκόβει πρέπει να είναι άργυλοσαμώδεις και αρκετά γόνιμοι. Εάν δεν είναι το χωράφι γόνιμο, το κοπρίουμε με κοπριά ή με χημικό λίπασμα 6-8-8 (40 δκ. το στρέμμα), το όποιον σκοπρίζουμε στο χωράφι στο τελευταίο όργωμα. Εκτός από τα όργωματα που του είναι άπαραίτητα, ο άγρος πρέπει να όργωθή δύο τρεις φορές και να βολοκοπηθή για να γίνη ή γη λεπτή. Ο σπόρος, σά σπέρνεται, ρίχνεται σκοπιστά και έπειτα σκεπάζεται με τη σάβαννα. Για τη σπορά στο κάθε στρέμμα χρειάζονται 8-10 δκάδες σπόρος, όταν το καλλιεργούμε προ πάντων διά τον λιταρόπορον. Όταν το καλλιεργούμε για κλωστή, θέλουμε 15-18 δκάδες σπόρον.

* ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ *

Τα διάφορα δολώματα.

Όπως κάθε άνθρωπος έχει ιδιαίτερα προτίμησι για ώριμμένα έδη τροφών, το ίδιο συμβαίνει και με τα ψάρια. Άμέσως παρακάτω αναφέρω τα κυριώτερα δολώματα εις τα όττοια έχει ιδιαίτερα προτίμησιν κάθε ψάρι.

Με άμυγδαλιές διαφόρων εντόμων πιάνονται όλα σχεδόν τα ψάρια, αναλόγως των έτοιχών του έτους. Με στάρι πιάνονται οι τοιτούρες, οι κάρτες και οι λίτσοι.

Με χρυσάλλιδες πιάνονται οι κέφαλοι και οι πέστροφες.

Με τυρί πιάνονται τα μπαρούτια.

Με μύγα κοινή πιάνονται οι κέφαλοι, οι λίτσοι και τα ασπράγγα.

Με μύγα του κρέατος πιάνονται οι πέστροφες.

Με νεροσκούληκα πιάνονται όλα τα ψάρια και καθ' όλες τις έποχές του έτους.

Με σηκότι πιάνονται οι τούρνες και όλα τα ψάρια του βυθού (κατά τον χειμώνα).

Με πηγμένο αίμα πιάνονται οι κέφαλοι και τα ασπράγγα.

Με ακρίδες πιάνονται οι κέφαλοι και οι πέστροφες.

Με σκουλήκια της γης πιάνονται όλα τα ψάρια, σαρκοφάγα και μη σαρκοφάγα.

Με έντόσθια πουλερικών πιάνονται οι τούρνες.

Με κρέας όωδ ή βρασμένο πιάνονται τα μπαρούτια, οι πέστροφες και οι λίτσοι.

Με κρέας όωδ ή βρασμένο πιάνονται τα μπαρούτια, οι πέστροφες και οι λίτσοι.

Με κρέας όωδ ή βρασμένο πιάνονται τα μπαρούτια, οι πέστροφες και οι λίτσοι.

κι' όταν το καταπιή τινάζει το σώμα του δεξιά κι' αριστερά. Τ' άγκιστρι σηκώνεται με τα πρώτα τινάγματα που κάνει.

Η τοιτούρα άγγίζει έλαφρά το δολώμα κι' άφου το περιεργασθή για κάμποσο, μά σπαιώς το καταπίνει. Τ' άγκιστρι το σηκώνουμε στο πρώτο έλαφρό τινάγμα που αισθάνεται το χέρι μας.

Τι τούρνα κυττάει άμέσως με δύναμη το δολώμα κι' άμέσως το καταπίνει. Τ' άγκιστρι το σηκώνουμε ύστερα από το πρώτο τινάγμα, άλλα όχι άπότημα.

Η κάρτα πλησιάζει με προφυλάξεις το δολώμα κι' άφου για κάμποσο, μά σπαιώς το καταπίνει. Τ' άγκιστρι το σηκώνουμε ύστερα από το πρώτο τινάγμα.

Ο ωθίδος άρπάζει διά μιας το δολώμα και το όρρει προς το μέρος του. Τ' άγκιστρι σηκώνεται άμα περσών ο έλαφρος κυματισμός που γίνεται τη στιγμή που όρρει το δολώμα.

Ο κέφαλος άγγίζει με όλο το σώμα του το δολώμα και το όρρει προς το μέρος του.

Ο λίτσος έλκεται με όλο το σώμα κι' ύστερα το καταπίνει άπότημα. Τ' άγκιστρι σηκώνεται άμέσως μετά το πρώτο τινάγμα.

Ο ασπράγγος έλκεται με όλο το σώμα κι' έπειτα το καταπίνει άπότημα. Τ' άγκιστρι σηκώνεται άμέσως μετά το πρώτο τινάγμα.

Η πέστροφα ή κοινή κυττάει δυνατά το δολώμα κι' άμέσως το καταπίνει. Τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

Το πέστροχανο καταπίνει άμέσως το δολώμα. Τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

Η πέστροφα ή μικρή πέστροφα, καταπίνει άπότημα το δολώμα και τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

Η μεγάλη πέστροφα, καταπίνει άπότημα το δολώμα και τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

Η πέστροφα ή μικρή πέστροφα, καταπίνει άπότημα το δολώμα και τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

Η πέστροφα ή μικρή πέστροφα, καταπίνει άπότημα το δολώμα και τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

Η πέστροφα ή μικρή πέστροφα, καταπίνει άπότημα το δολώμα και τ' άγκιστρι σηκώνεται άπότημα.

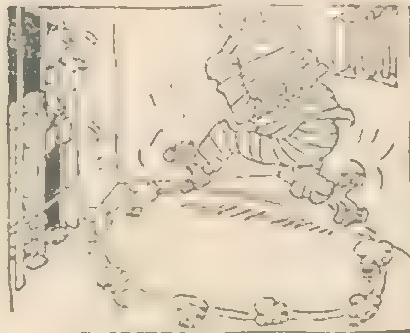

415

Λίγη εὐθυμία

ΠΟΛΥ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ...

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ...

“Ένας νεαρός φοιτητής επέστρεψεν από την Αθήνα στην πατρίδα του, ύστερα από απουσία δύο χρονών.

Οι γονείς του τον καμάρωναν και ο φοιτητής, θέλοντας να δείξη στον πατέρα του τη σοφία του, του είπε την ώρα που εκάθονταν στο τραπέζι για φαγητό.

— Βλέπω πατέρα ότι είμαστε τρεις και ότι έχουμε να φάμε δυο περιστεράκια.

— Σωστά βλέπεις, του είπε ο πατέρας του, μη ξέροντας που επρόκειτο να καταλήξη ο γυιόκας του.

— Ναί, αλλά εγώ μπορώ να σās αποδείξω πώς θα φάμε τρία!

“Ο πατέρας εξεπλάγη και έθαύμασεν...

— Μπα; Πώς, βρέ παιδί μου;

— Νά, αυτό είναι το ένα. Και τα δύο μαζί είναι δύο. Το ένα όμως και τα δύο γίνονται έν' όλω τρία!

“Απογοήτευσις εις τόν γέροντα πατέρα, ό οποίος όμως έκρινε καλόν να μη θεωρήση τό ζήτημα λήξαν...

— Είσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος, απήντησε με ύφος θριαμβευτικόν ο υιός.

— Λαμπρά, κατέληξεν ο πατέρας. Έγώ θα φάω τό ένα, ή μητέρα σου τό άλλο και σὺ τό τρίτο!...

ΛΟΓΙΚΟΝ...

Έρωτούν ένα σεβάσιμον κύριον:

— Γιατί τά μαλλιά σας είναι άσπρα και τά μουστάκια σας μαύρα; Μήπως τά βάφετε;

— “Οχι, άπαντᾷ, ή διαφορά όφείλεται εις τό γεγονός ότι τά μαλλιά μου είναι είκοσι χρόνια μεγαλύτερα άπ' τά μουστάκια μου!

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ...

“Ο δικαστής: “Απεδείχθη ότι με πλαστά τσέκ κορόϊδευες τόν κόσμο, χωρίς να έχης καταθέσεις. Χίλιες δραχμές πρόστιμο.

“Ο άπατεών: Καλά... Θα τάς πληρώσω άμέσως. Ίδου ένα τσέκ χιλίων δραχμών!

ΑΛΛΟΥΣ ΕΣΩΣΕ...

— Είναι έξη μήνας τώρα που βρίσκομαι χωρίς θέσι. Ζητώ εργασία.

— Και τί έκανες πρίν;

— Μά...διηύθυνα ένα γραφείο εξευρέσεως εργασίας.

“Ο φυλακισμένος:

— Θαυμάζεις τά πατίνα μου; Είναι τό πρωτοχρονιάτικο δώρον της θείας μου...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ Κ. ΤΥΧΕΡΟΥ

“Ο κ. Τυχέρος είχε πολυμελή οικογένειαν, καρδίαν άγαθήν και πλούτον σημαντικόν. Τρία δεδομένα δηλαδή, τά όποια του δημιουργούσαν χίλιες δυο έγνοιες τάς παραμονάς του Νέου Έτους.

Διότι ή πολυμελής οικογένεια ήθελε δώρα. “Η άγαθή του καρδιά του όηγόρεινε να προσφέρει δώρα αξίας και ή σημαντική του περιουσία του επέτρεπε να πραγματοποιήση την καλήν του αυτήν επιθυμίαν.

“Αλλά τί θα προσέφερε; Έσκέφθη επί ημέρας πολλές “Εβασανίσθη επί νυκτας όλυγής. Έστειλε τόν έγκριμένον του, έστειλε αποφασίαι και τας άσπασε. Και ταύταις άλλας και εκ νέου τας άσπασεν. Έυρεση εις αυτῶν και ήρωτη, την σύζυγόν του.

— Τί θέλεις να σοῦ προσφέρω, άγαπητή μου, διά τόν Νέον Έτος;

Δεν διαφώτισθη όμως.

Τό δωρόν, είναι μία έκπληξις, άπερανθή ή σύγχυσις. Δέν είναι σωστό να έρωτας τι δώρο θέλω.

“Απυθύνθη εις τό άγοράκι του:

— Τί δώρο θέλεις, Κωστάκη;

“Ο υιός άπασ ήτο καλόνσυνδριμένος

“Ο,τι θέλει, πατέρα

Τό έρώτημα υπεβλήθη εις όλα τά μέλη της οικογενείας. Και όλα απήντησαν κατά τόν ίδιον περίτοι τρόπον.

“Ο κ. Τυχέρος περιέπιεν εις απογνώσιν. Δώρα ήρπαι να κανή. Άλλα τι δωρό, έρωτας, βεβαίως, να είναι εύχαριστά, αλλά και χρήσιμα. Και τίς ήτο δυνατόν να γνωρίξη τι τριτεύουσι ή καρδιά τας κινήσεις. “Ητ, πρόσθετι ότι έπρεπε να όρίσκειν οι ίδιοι τέ αντικείμενον τών πόθων των.

Τους ήρώτησε λοιπόν εκ νέου. “Αλλά ή άπάντησις ήτο και πάλιν άπειριστική:

— “Ο,τι νομίζεις καλύτερον.

“Ο κ. Τυχέρος ήτο καλός και άγαθός, αλλά εις τό βάθος της ψυχής του έκρυπτεν ένα μικρόν απόστημα κακότητος και κατωχθονότητος. Δι' ό έσκέφθη:

— Πρέπει να έκδικηθώ:

★

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς εφύασεν στο σπίτι του κ. Τυχέρου, ή ένα αυτοκίνητο, τά δώρα Παικίτα, κοιλία και τάκια και όλα τά παρρηκίτα. “Η οικογένειαι άσπεκινήθη. Συναγερμένη περί των δωρων. Και ό καθείς (αλλά τό άντικείμενον τον προσωρίζοι ό αυτόν, συμφώνως προς τάς έπιτηδαιότας του έπληροαν επάνω εις τά παικίτα.

Μετά την διανομήν έκηκριώθη από τούς έκπληκτους συγγενείς ότι έδόθησαν τά έξής δώρα από τόν κ. Τυχέρου:

Στ. μητέρα του: Μία ρετιρομπλικά

Στ. πατέρα του: Ένα αυτοκίνητακι

Στην κόρη του: Μία πιατά.

Στην γιαγία του: Ένα πατίτι

— Στόν πατρίου του: Μία κούλα

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟΝ...

Κάποιος διηγείται έντρομος ότι είδε τη νύχτα, έπιστρέφοντας στο σπίτι του, ένα φάντασμα.

— Πότε τό είδες τό φάντασμα; τόν έρωτᾷ ένας φίλος του.

— Χθές τη νύχτα, μόλις μπήκα στο σπίτι μου, επάνω στον τοίχο της αυλής.

— Και τί είδους φάντασμα ήτανε;

— Σάν ένας μεγάλος γάιδαρος.

— Καυμένη, θά ήτανε ή σκιά σου!...

ΕΥΤΥΧΩΣ...

“Η ύπηρετρια:

— Κύριε, κάποιος έκλεψε τό αυτοκίνητό σας. Δέν κατώρθωσα να δώ τά χαρακτηριστικά του, αλλά πρόσθασα να πάρω τόν αριθμό του αυτοκινήτου!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάθησε φρόνιμα Κώστα! Μη μ'άναγκάσης να σε δείρω. Μόνο τούς γαϊδάρους βέρνουν!

— Τί λές καλέ μητέρα! Έγώ είδα προχθές ένα άμαξά που έδερνε τό άλογό του.

— Που ένίκησε ό Λεωνίδας τούς Πέρσας;

— Στή σελίδα 38, κύριε καθηγητά!

— Μπαμπά, τό βράχο μπορούν να τόν φωτογραφήσουν;

— Βεβαίως!

— Μά αφού δέν έχει μάτια πώς θα κυττάξη στην τρύπα της μηχανής;

— Φέρε μία βόλτα να δής άν ό Νίκος είναι στον κήπο.

— Και που να την βρώ τη βόλτα;

— Τί θα κάνης Τάκη άμα σου πέση τό λαχείο;

— Τί θα κάνω; Θα σκύψω να τό πάρω.

Ρωτούν ένα μικρό μαθητή τί θα πή έγκυκλοπαιδεία.

— Παιδιά μέσα σε κύκλο! άπαντᾷ.

— Στην άδελφή του μία ζυριστική μηχανή.

— Στη θεία του: 12 στρατιωτάκια.

— Στην πεθερά του: Μία σάλτιγκα.

— Στο άγοράκι του: Ένας μουστακοδέτης.

— Στην κουνιάδα του: Μία δωδεκάδα κολάρα.

— Στο κοριτσάκι του: Τό “Ποινικόν Δίκαιον” εις 2 τόμους.

— Στόν πεθερό του: Ένα κρηγιόνι χειλιών.

— Στο γιού του: Μία γούνα ρενάρ.

ΓΙΑ ΝΑ

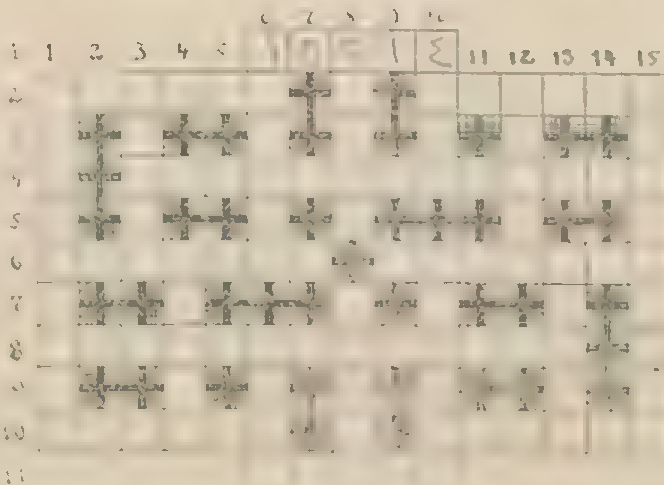
ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Χαλί.
2. Προφυλάσσει τούς τολεμιστάς.
— 'Εκείνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πέρα.
4. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
6. Ὄνομα αὐτοκράτορος τῆς Ἀθουσίας. — Δὲν ἔχει κτῆμα.
8. Βαθμὸς κληρικοῦ.
10. Τὸ πρότυπον τῆς ἀνδρικῆς καλλονῆς, ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ. — Υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου.
11. Γ' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ παρατακικοῦ ρήματος τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει μιὰν ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας ἰδέας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

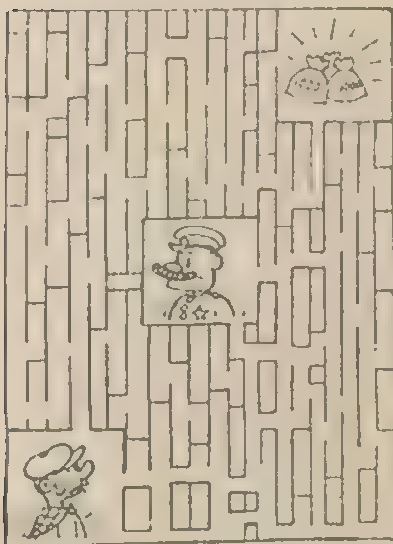
ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
3. Ἀπαραίτητος τροφή τοῦ ἀνθρώπου (αἷν.).
4. Τὸ χρησιμοποιεῖ ἡ ὁφάντουρ-για.
6. Ἀνθρώποι ἐπικρατοῦσης ἐθνότητος εἰς Κράτος τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. — Δειδροφυτευμένοι χώροι, ἐντὸς καὶ περὶ τῶν πόλεων κυρίως.
8. Ἐπρὸς τὰ ἐμπρός, ναυτικὸν παράγγελμα. — Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.
10. Νῆος τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου (αἰτιατικὴ καθομιλουμένης). — Μῆρος τοῦ σώματος.
12. Σύζυγος τοῦ Πριάμου.
13. Οἱ ἡμίσεις (δημ.).
15. Κάτοικοι περιφερείας τῆς Δ. Στερίας Ἑλλάδος.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ὁ κλέφτης, ἀφ' οὗ σκέφθηκε καλὰ, ἐφθάσε ὡς τὸ θησαυρὸν, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ φύλακος. Πῶς θὰ εὗρεται καὶ οἱς μέχρι τοῦ θησαυροῦ, γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κλέφτην, ἀκολουθῶντας τὸν ἴδιον δρόμον;

ΜΕ ΣΥΛΛΑΒΕΣ

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν βασιλόπαιδα:

1. Μέσον ἐπικοινωνίας μακρόθεν, 2. Ἐργαλεῖον ὑλοτόμου, 3. Τὸ κοινὸν ὄνομα Ἑλληνικοῦ ποταμοῦ, περιφ. ἰου εἰς τὴν νέαν Ἰστορίαν, 4) Ἀλεξανδρινὸς ποιητὴς καὶ γραμματικὸς.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ...

Ὑπνωτίζετε δὴθεν κάποιον ποὺ εἶναι καλὸ μέντιουμ, ὅπως λέτε, ἀλλὰ πραγματικὰ ποὺ εἶναι προσυνενωμένος μαζί σας.

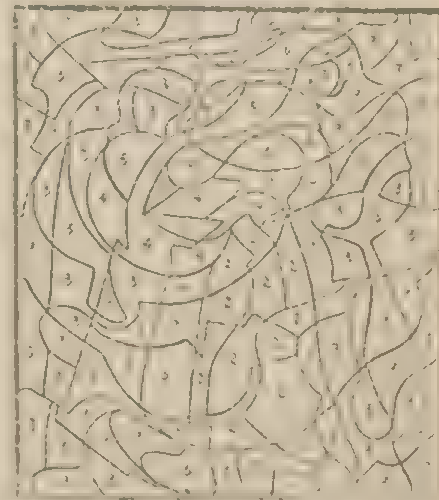
Τὸν καθίζετε σ' ἓνα κάθισμα μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν ὁμήγουριν καὶ τοῦ δένετε τὰ μάτια.

Κατόπιν λέτε σὲ ἓναν ἄλλον νὰ σᾶς πῇ υυστικά μιὰ λέξι ἢ νὰ σᾶς δώσῃ κάτι δικό του, π.χ. τὸ μαντήλι του, ἓνα ἐπισκεπτήριό του.

Ἐσεῖς, κρατώντας τὸ ἀντικείμενον, ποὺ σᾶς ἔδωσαν, διατάσσετε τὸν ὑπνωτισμένον νὰ σᾶς πῇ τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κρατᾶτε ἢ ποῖα εἶναι ἡ λέξις ποὺ σᾶς εἶπαν. Καὶ πρὸς κατάπληξιν δ' αὐτοῦ, ἐκεῖνος τὸ βρίσκει μολοντί δὲν βλέπει καθόλου!

Τὸ «κόλπο» εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἐνῶ μιλεῖτε στὸν «ὑπνωτισμένον», προσέχετε, ὥστε τ' ἀρχικὰ ἐκάστης δευτέρας ἢ τρίτης λέξεως ποὺ λέτε, νὰ σχηματίζουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀντικειμένου ποὺ κρατᾶτε. Ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν μπορεῖτε νὰ ὀρίσετε συλλαβὰς, τὴν πρώτην συλλαβὴν κλπ. τῆς 1ης, τῆς 3ης, τῆς 5ης κλπ. λέξεως τῆς φράσεως, ποὺ θὰ σχηματίσετε. Π. χ. Σᾶς δίνουν ἓνα σουγιά. Ἐσεῖς, διατάσσετε τὸ μέντιουμ: «Σὺ ὁ ἐπιβάλλω γιὰ νὰ μοῦ πῇς αὐέως, τί κρατῶ στὰ χέρια μου!» Τὸ μέντιουμ παίρνει, ἀνὰ δύο λέξεις, τίς πρώτες συλλαβὰς (ἢ τὸ μολονούλαθο, ὅπως ἐδῶ) καὶ ἀπαντᾷ: «Κρατᾶτε ἓνα σουγιά!».

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἐξῆς: 1, κίτρινο, 2, πράσινο, 3, ρόζ, 4, κόκκινο, 5, καφέ, 6, μαῦρο.

Τὰ μέρη, ποὺ σημειοῦνται μὲ 0, θὰ μείνουν λευκά.

Αἱ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 11ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρολεξόν. Ὁριζοντίως: 1, θέτιμα, 2, ἱκανόν-νιός, 4, ἴα-ἀπο, 6, ἀείρα, 8, λειότη-χαρά, 9, αἰσιφ-Πάρος Κασ, 1, θέτω-γύλα, 2, ἐκ-εἰ, 3, τὰ-ἱαρος, 4, ἱτ-Νῶε νι, 5, σάλα-ιστῶ, 8, ἡν-γά, 9, γαῖα-ἡτορ, 10, ΜΥ-τύρ-ρό, 11, ἀστο-ἀγας.

Πυραμίδ. Ὁριζοντίως: Κ-τῶρ-Μέρων-Ἀργολίς-περιστέρ, Καθῆτως: Κύρος, Ἀπό-τ' ἀντίθετα, ἑλάν-μέτρον-δρι-ποῦ.

Μεταγραμματισμός: Φίδι-Ἰδι-Κρυπτογραφικόν: Ὑάκινθος (Ἄθα-τος, κύκνος, Ἰκόνιον, Νίκαια, Θάσοι-Ἄσσα, Σαυθία).

Z

12

1

357 P. 2

ΟΙ ΣΥΝΔΕΣΤΕΣ ΟΡΩΤΕΛΕΥΣΗΣ

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤ ΚΟΥ ΕΠ ΤΡΟΠΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑ ΑΝ.

[illegible]

കുറിപ്പ്: 1. 2018-19-ലെ പദ്ധതി പ്രകാരം.

Οἱ νεοὶ παρὶ τῶν νεκρῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς περιμένουν

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့၊ မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရက

ចង្ហែង ចង្ហែង

Ἰωάννης Κονδύλιος

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ ΜΕΣΟ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ

— 444 —

46) Οριστική με ποσό της ερωτηματικής Θελασγίντου

TRU MEMBERSHIP ON THE HUNTERSHOOTING TESTAMENT

[illegible]

1. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

1. SYMMETRY THE CRANIOLOGICAL
IN THE WEALTHY THE PROPORTION AS

Οι Ικνησιαί και Πρωτεύουσαι

Ο ΦΑΛΑΓΓΙΤΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

4 EORTH THE BAZILADHNTAZ

7777
UNIVERSITY

ΕΛΛΑΔΟΣ

Εκδόσεις: Γεν. Ήρωδωνος, 777

83 Αγοστή 777 777777

ZOH KAI MINHUE THE NEPAALAY MARE

Οι Σχηματισμοί Πρωτεϊνών

1. Subject
 2. Address
 3. City
 4. State
 5. Zip
 6. Phone
 7. Age
 8. Sex
 9. Marital Status
 10. Occupation
 11. Education
 12. Religion
 13. Political Party
 14. Interests
 15. Other

Follow Us Online
 YouTube: @TheMuseum
 44. The 40th Anniversary

A XE MEΘ NA EON KAI ZYTKENTPOIE Z E X
HM MAKEADON KHN EPDREYOUSAN

$$4.10^6 \text{ mol}^{-1} \text{ s}^{-1} \text{ (1)} \quad 2.10^6 \text{ mol}^{-1} \text{ s}^{-1} \text{ (2)} \quad 1.10^6 \text{ mol}^{-1} \text{ s}^{-1} \text{ (3)} \quad 0.10^6 \text{ mol}^{-1} \text{ s}^{-1} \text{ (4)}$$

ΟΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

α) μετ' οίκου
β) μετ' οίκου

Προσέχεται
από τον
Πρόεδρο
της Ε.Ο.Π. οι όποιες προτάσεις
πελάσσονται ή απορρίπτονται του Υπουργού

Πρόεδρος της Ε.Ο.Π.
Πρόεδρος της Ε.Ο.Π.

Κ. ΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣ)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

11

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ε.Ο.Μ. ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

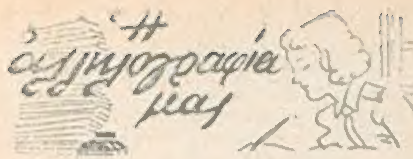
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΡΕΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ

Δημοτικόν Σχολεῖον Καρύτης (Λαρίσης).
Ἐλήφθησαν. Ἐστάλησαν. — Πρόεδρον Κοινο-
τήτος Σαπῶν. Ἐνηργήσαμεν συμφώνως πρὸς
τὸ τηλεγράφημά σας. — Καθηγητὴν Ἡμιγυ-
μνασίου Γαστούνης. Πολὺ καλὰ! Ἐλήφθησαν.
— Ἀποστολὸν Βασιλάκη. Ἐνεγράφητε. — Σύν-
δικον Ἐργοληπῶν, Καρδίτσας. Ἐνεγράφητε.
— Ν. Ἰντζόν. Ὑπενωματάρχην. Ἐγένετο ἡ
ἐγγράφη. — Ντῆον Ἡλιάδην. Ἐλάβουμεν τὸ
πλήρες ἐνθουσιασμὸν τοῖμα σας. — Ἡλῖαν Πε-
τροπούλκην. Ἐλάβουμεν. Ἐχετε ταλάντο, μὰ
πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε διαβάοντας. —
Χρῆστον Π. Κανακάρην, Λυκαονίαν. Μαρὰ δὲ
σας. Τὸ γράμμα σας δέχνην τὸν ἐνθουσιασμὸν
σας. Ἐργασθὲτε λοιπὸν καὶ αἰεὶ σύμφωνα μὲ
τὰς ἰδέας σας τὰς τῶσον ὠραίας. — Ἀχ. Μπα-
λῆν. Ὑποδιοικητὴν Ἀθηνῶν. Πολὺ παράκαιρα
ἔφθασεν εἰς χεῖρας τῆς συντάξεως ἡ ἐπιστολή
σας. — Μιχ. Τσιγαροπούλου. Συνοραῖον το-
μέα. Ἀπὸ τῶν ὁραίων ἐπιστολῶν σας ἀποσπώ-
μεν τὴν κατωτέρω περικοπὴν. Τὴν θεωροῦμεν
ὅτι βγαίνει ἀπὸ τὰς ψυχὰς διὰ τὸν ἀκρίτων·
«Εἰμεθα ὑπερήφανοι καὶ εὐτυχεῖς, διότι σὲ μᾶς
ἡ Πατρίς ἐπισημαίνεται τὰ Σύνδρα τῆς, ἡμεῖς
δὲ ἐμψυχώμενοι μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἰερωτέρου
τούτου καθήκοντος στέλλομεν στοὺς προσφιλεῖς
μας ὅλης τῆς Ἑλλάδος τοὺς πλεόν ἐγκαρδίους
χωρητισμοὺς μας, ἀναφωνοῦντες πρὸς τὴν γε-
νέον τοῦ Νέου Κράτους πᾶς δὲ μινωμεν πι-
στοὶ τῆς φουροῖ σὴν γήϊονα τέκνα τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Φυλῆς. — Νεόφυτον Νεοφύτου, Βελ-
λὰ. Πολὺ καλὸ τὸ «Θέλω». — Κουκάκη Κων.
ἐφημέριον καὶ Ὀδοντάρχην Ἰωάννην. Ἐχαρι-
στούμεν. Ποιήματα ἀπεστάλησαν ἐπιτροπῇ. —
Ι. Δρακάκη. Καὶ τὸ δικό σας. — Δ. Σ. Ραυ-
τόπουλον. Ἐλήφθη. Πολὺ καλὰ! — Μιχ. Καν-
τάβελον. Ἐλήφθη σταυρολέγον. — Γεώργιον
Παπαγιωάννην. Πολὺ καλὸ. Θὰ ζητηθῇ ἀρμοδῶς
ἡ ἔγκριστις διὰ τὴν δημοσίευσίν σου. — Διονύ-
σιον Γ. Ρίκον. Ἀναμειβεσθῆναι σὲ σὰς σπη-
ρίζει τὴν ἐλπίδα τῆς Ἑλλάς. Ἐργασθὲτε
λοιπὸν ὅλοι μὲ ἀφοσίωσιν διὰ νὰ φανθῇ ἀντά-
ξει τῶν φροντῶν τῆς μεγάλης Μάνης μας,
τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου
Μεταξά. — Κ. Ν. Ἀποστολάκη. Τὸ διηγημά
σας ἀδιάσπαστο. Πολὺ μεγάλον καὶ γραμμένον
στὶς δύο θεμεῖς τοῦ χαρτιοῦ. Συναγγραφεῖτε
το συντομώτερον καὶ συμφορηθεῖτε στοὺς ὀ-
ρους ποὺ ἔχομε καταστήσει γνωστοὺς. —
Ὀλγαν Σολιδάκη. Καὶ μὲ σὰς τὰ ἴδια. «Τὸ
λακονίζω ἐστὶ φιλοσοφία». Μὴ τὸ λησμονῆτε.
— Ζαχαρίαν Βελούδην, Λίγνιν. Ἐλήφθησαν.
Χρεάζεται νὰ ἐργασθῆτε, νὰ καλλιεργήσετε τὸ
ταλάντο σας. — Τάχην Σιακάν. Καὶ γὰρ σὰς
τὰ ἴδια λέμε. — Ἐμμ. Κατρινιάν, Ἀνταύμαθα
πολὺ καὶ συμμεριζόμεθα τὴν θέσιν σας. Πάντως
ἔχετε ὅπ' ὄντιν σας διὰ τὸ ἐκθέσθαι σας ἀπο-
τελεῖ πάντοτε λόγον καλῶς καὶ διὰ δημοσίαν
ὀνηροφάν, ὅς εἶναι καὶ τοῦ καθηγητοῦ. Γιατὶ δὲν
φροντίζετε νὰ σπουδάζετε μίαν ἐπιστήμην ποὺ
δὲν ἔχει περιορισμούς; — Ἀναστάσιον Τσιό-
ραν. Ἐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐστάλη εἰς τὸν
ἀρμοδίον συντάκτην. — Χαράλαμπος Ἀθ. Ἀν-
τωνόπουλον. Ἐλήφθη τὸ κομμάτι σας ποὺ τὸ
τιτλοφορεῖτε: «Στὴ Σημάς». Ἐχαριστοῦμεν.
Ἐστάλη πρὸς κρίσιν. — Ὁρέα Γ. Μαρμαρί-
δην. Ἐλάβουμεν τὰς λύσεις. Θὰ ὀφείτε καὶ μῖνος
σας πόσο τὸ ἐπεύξατε. — Φλωδραν Περαχιά.
Λοτὴ πραγματικὰ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀληθὴς
ἐλευθερία: ἡ Ἑθνικὴ. Στὰ ἄλλα, ὅπως εἶπε
καὶ ὁ Ἀρχηγός, δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία. Γιατὶ
ἐκάνειν μὲς δὲν εἶναι ἐλευθερία. Εἰμεθα ὅλοι
ὀνηρῆται τῆς Πατρίδος. — Ἀποστολὸν Βλα-
στόν, Παναγιωτῆν. Πάρα πολὺ καλὴ ἡ ἀρχή.
Ἀλλὰ τὸ τέλος οὐκ ὅσο καλὸ. Γιατὶ σὸ τέλος
τὸ ἀδυνατίζει τὸ κομμάτι; Πάντως θὰ προσ-
παθῶμεν νὰ δημοσιεύσῃ. — Βασίλειον Χ. Πε-
θαίον. Σκοῦπαν. Ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. —
Θεοδοσίαν Ζαχαροπούλου, Νέον Φιλαδέλφειαν.
Ἐχαριστοῦμεν τὴν μαμὰ σου καὶ σίνα γὰρ τὰ
καλὰ σας λόγια. Τὸ τοῖμά σας πολὺ ὠραῖον
καὶ συγκινητικόν! — Ἰωάν. Ἀξιώπουλον. Πολὺ
καλὰ. Ἀλλὰ οὐκ διὰ τὸ περιοδικόν. Πρέπει νὰ
ποῦμε στοὺς νέους γὰρ τὸς ἄλλας βιομηχανικὰς
ἐπιστὰς! — Διονύσιον Ραυτοπούλου. Πολὺ καλὸ
ἐπὶ τῇ. — Ζανέτον Δημουλῆν. Πολὺ καλὸ αὐτὸ
ποὺ μᾶς γράψατε. Ἀλλὰ τὸ θέμα ἀρκετὰ κοινόν!
Χιλιοεπιμεινόμενον πράγμα, γραμμένον ὡς μὲ τέ-
χνη. — Κυριακὸν Δουραμῆν. Ἀλλ' ὅλιν. Ὅχι
τέλειον. Ἀλλὰ καλὸ δὲν δημοσιεύεται ὡς διότι
γράφετε καὶ στὶς δύο θεμεῖς τοῦ χαρτιοῦ. — Διο-
νύσιον Μαντζιράν. Ἐλήφθη. — Κωνστ. Λειβα-
διάν. Δὲν διαβάσαμε τὴν συνεργασίαν σας. Εἶ-
ναι γραμμένη καὶ στὶς δύο θεμεῖς τοῦ χαρτιοῦ.
— Δ. Παπαριαντάπουλον, Βέρροιν. Ἐλήφθη.
— Μηνῶν Ἐμμ. Ματσόκη, Πειραιᾶ. Τὰ συγ-
γραφήριά μας. Πολὺ καλὸ τὸ ἀποσταλῆν, τὸ

ἵπτον θὰ δημοσιεύσῃ. Ἰωάννην Ἀλεξόπουλον.
Ἐχαριστοῦμεν. Γράψετε, ἀλλὰ στὴ μίαν ὁμ. τοῦ
χαρτιοῦ. — Γ. Ἀποστολίδην. Ἀξιώπουλον.
Μαρὰ σας. Συναγγραφεῖν γὰρ τὰ ἀισθηματικά
σας. — Δ. Μαρκοπούλου, Καβάλλαν. Ἐδιαβά-
σαμε μὲ προσοχὴ τὸ ἀποσταλῆν. Πολὺ καλὸ.
βαρὶ ὅμως πολὺ διὰ τὴν «Ἠλικίαν». — Ἐλ-
ληνόπουλον, Ἐνταῦθα. Ἐχαριστοῦμεν. Τὸ ἐπιλό-
γραμμά, ὅπως τὸ λέτε, ἀδύνατον νὰ διαβάσῃ.
Πολὺ πολὺ μεγάλον καὶ στὶς δύο θεμεῖς τοῦ
χαρτιοῦ. — Ἰωάννην Χοντζόπουλον, Λευκίδιον
Κυνουρίας. Ἐφθασε ἡ ἐπιστολή σας ἀφ' οὗ εἶχε
κλεισθῇ πρὸς τὸ φύλλον τῶν Χριστουγέννων. Ἀν-
τιμεθα πολὺ. — Δημήτριον Ε. Κωνσταντοπού-
λον. Προσέχετε. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐστεῖλατε μοιά-
ζει περισσότερο μὲ λόγον παρά μὲ ἄρθρον. Πάν-
τως μὴ καταπιάνεσθε μὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ
λόγου. Εἶναι τὸ δυσκολώτερον. — Μ. Χρυσόπου-
λον. Ἐλήφθη. Ἐχαριστοῦμεν. — Ἀστέριον, Φι-
λιππῶν. Ἐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Ἀν. Θεμ.
Ματσόκη. Ὁμαδάρχην Ε.Ο.Ν. Συναγγραφή-
ρια. Πολὺ ὠραία τὰ γραμμένα σας. — Νικ.
Κατσούλιν. Ἐστάλη εἰς ἐπιτροπὴν. — Δημή-
τριον Εἰρηνοπούλου. Παράκαιρα. Συναστελλεῖτε
τὰ Χριστογεννητὰ τοῦ 1939. — Κ. Μικρόν.
Γαυματάρχην Β' Γυμνασίον Ἀρρέων. Ἡ αὐ-
στιαστὶς πολὺ σοφὴ. Τὴν ἔχομεν ὅπ' ὄντιν σας. Ὁ
Ἀρχηγὸς αὐτὴν τὴν κατεῖχον μὲς ἔδωκε.
Ἀλλὰ δὲν γίνονται διὰ εὐδὸς ἐξ ἀρχῆς. —
Νίκη Δημητροπούλου, Μόρτον Δύλης. Δημή-
τριον Καρασκάλην. Κ. Ἀποστόλου, Διευθυν-
τὴν Σ. οὐλίου Βράχα, Δημήτριον Βασιλάκη.
Ἰωάννην Κωνσταντοπούλου, Βασ. Μόσσοφον.
Ἀνδρέαν Παπαπληροπούλου, Γεώργιον Σι-
μιτῆν, Ἀγγελικὴν Ἀργυροπούλου, Ἀυλαῖαδα,
Θεοδωρὸν Πατρικῶν. Ἀποστόλον Χαλῆαν.
Χρῆστον Τζέκον. Ἰωάν. Μόκαν. Ἀθ. Ἀντ.
Τζέκον. Δημ. Κύρκον, Διευθυντὴν Δημοσίας
Ἐμπορικῆς Σχολῆς Ἡρακλείου Κρήτης (διὰ
τοὺς μαθητάς), Λιουὴ Γρηγόριον, Γαβρόλιν
Διοδύσιον, Βασιδῶν Γεωργίον. Σακελλαρίην
Εὐάγγελον, Παναγιώτην Ἀδερῶν, Βασιλείου
Ἀναστάσιον, Πουλῆν Ἀθανασίαν, Ἀγριαντῶ-
ν Γεωργίον. Ἐνεγράφητε. — Ἀριστέιδην
Σκούλκην. Ἐνεγράφητε. Ἐχαριστοῦμεν. —
Ἀθηνῶν Παπαδάκη, Μαρῖαν Γιοθασιδάκη. Ἐ-
λαμπρίαν Τζανιδάκη καὶ Ἐλπίδα Μανούσκα.
Ἐνεγράφητε. — Μηνῶν Ἐμμ. Ματσόκη. Ἐλά-
βουμεν. Ἐχαριστοῦμεν. Πολὺ καλὸ τὸ «ἔδωρο
τοῦ Γιαννάκη». Ἀλλὰ μᾶς ἔβλεπεν πρὸς εἰ-
χὴν ἐτοιμασθῇ τὸ πρωτοχρονιάτικόν φύλλον. Πάν-
τως θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ. — Κυριακὴν Ἀρ.
Ἐλάβουμεν. Μπορεῖ νὰ ἔχετε ταλάντο, ἀλλὰ
πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε. Οἱ στίχοι σας
ἔχουν ρυθμὸν καὶ ἀρμονίαν, πωχὲς ὅμως ἰδέες
καὶ πολὺ κακὰ ἐκφρασμέναι. — Μαρῖαν Ἀν.
Κοντέλου. Γιατὶ τόσαι πολλὰ! Γραμμένον μά-
λιστα, εἶναι ὅπως εἶναι πυκνογραμμένον, καὶ
στὶς δύο θεμεῖς τοῦ χαρτιοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ
διαβάσῃ. Δὲν λυσιθεῖ οὐτε τοὺς τυπογρά-
φοις, οὐτε ἡμᾶς. — Σάσαν Τασοπούλου. Πολὺ
πολὺ ἀργὰ πέρασε τὸ χριστουγεννιάτικόν σας.
— Κωνσταντῖνον Μητσοῦν. Ἐνταῦθα. Πολὺ κα-
λὴ ἡ ἐκθεσίς σας. Θὰ δημοσιεύσῃ. Ἐχετε ὅμως
ὅπ' ὄντιν σας ὅταν μᾶς γράψετε νὰ ἐλθετε σὺν-
τομος. — Κοινότητά Ἀμφικλείας. Πολὺ καλὰ.
Θὰ χρησιμοποιοῦν. Τὰ συναγγραφήριά μας διὰ
τὴν δρᾶσιν σας. — Θ. Γούλιαν, Φλώριναν. Ἐ-
λήφθη. Ἐχαριστοῦμεν. — Ὑποδιοικητὴν Ε.Ο.Ν.
Ἀγρινίου. Ἐλήφθη. Ἐχαριστοῦμεν. — Γεωρ-
γίαν Τζοῦτον, Χαλκίδα. Μᾶς γράψετε: «Εἰμαι
καὶ ἐγὼ μίαν ἀπὸ τῶν θαυμαστῶν τοῦ μεγάλου
ἔργου τοῦ Κυβερνήτου μας καὶ μέλος τῆς Ἑ-
θνικῆς μας ὀργανώσεως». Ὁραματίζομαι καὶ
ἐγὼ καθὼς καὶ εὖ εἶναι λαμπρὸ καὶ δοξαριῶν
μέλλον γὰρ τὴν γλυκεῖαν μας Πατρίδα. Ὁγε
σας. Ἐτοίμην νὰ μιλοῦν οἱ Ἑλληνοποῖτες.
Πραγματικὰ: Ὅπως μᾶς γράψετε τὸ παρά-
δειγμα καὶ γενικά τὴν πολιτικὴν τοῦ ἀρχηγοῦ μᾶς
γεμίζει ὅλους ἀπὸ αἰσιοδοξία. Ἡ ζωὴ τῆς χώ-

ρας ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς τὰ κορίτσια. Ἐοῦς
τοῦ θὰ γαλουχήσετε μεθ' ὅριον τοὺς νέους πολί-
τες τῆς χώρας. — Γ. Δαβιλάκη. Πρόεδρον
Κοινοτήτος Δήμητρας. Ἐλήφθη. Ἐχαριστοῦμεν.
— Κατὴν Σεδρόν. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. —
Πρόεδρον Κοινοτήτος Κοντοδοκίου. Ἐχαρι-
στοῦμεν. Θὰ σὰς σταλῇ. — Ὑποδιοικητὴν Κα-
στορίας. Ἐλήφθησαν. Μὴ μᾶς στέλλετε ποιή-
ματα γνωστὰ. Τοῦ Προδελγυλίου εἶναι τόσο
γνωστὰ. — Ἀγγελ. Φιλιππῶν. Ἐχαριστοῦμεν.

Διὰ νὰ μὴ καταστρέφονται τὰ τεύχη,
ἀπὸ τοῦ δεκάτου (10) φύλλον ἀπὸ τῆς ἑξ-
αμῆνης τοὺς ἀναγνώστὰς μας τῆς ὀποχρέω-
σεως νὰ συνοδεύουν τὴν ἀλληλογραφίαν
τῶν μὲ τὸ «Δελτίον ἀναγνώστου» συν-
δρομητοῦ, παρακαλοῦμεν ὅμως τοὺς ἀ-
ποστέλλοντας συνεργασίαν νὰ φροντί-
ζουν νὰ ἀναγράφουν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς
τῶν, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ἐπαγ-
γέλμα, ἡλικίαν καὶ διεύθυνσιν (πόλιν,
ὁδόν, ἀριθμὸν, ἢ χωρίον πάντοτε δὲ καὶ
τὸν Νομόν).

ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1888

ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΕΔΡΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
(ΓΑΛΑΤΑ)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ

ΓΕΝΗ ΔΖΑΜΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΔΑΝΑ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Παραπλεύρως δημοσιεύονται οἱ ὅροι τῶν νέων συνδρομῶν.
Παραλλήλως παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ νὰ ἔχωσιν
ὅπ' ὄντιν των καὶ τὰ ἀκόλουθα:

- 1) Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.
- 2) Συνδρομὴ μικροτέρα τῆς τριμήνου δὲν γίνεται δεκτὴ.
Κατ' ἐξαιρέσιν ὅμως ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς μαθητάς, Φα-
λαγγίτας καὶ στρατιώτας νὰ ἐμβάζουν τὴν τρίμηνον συνδρο-
μὴν εἰς δύο δόσεις.
- 3) Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν συνδρομητῶν ὅπως εἰς τὰς
ἐπιστολάς ἀναγράφουν λεπτομερῶς τὴν διεύθυνσίν των: ἤτοι
ὄνομα, ἐπώνυμον, πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρχίαν καὶ Νομόν.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ἐπιμελεία τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Πλατεία Συντάγματος, Καραγώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σόλωνος, 33

Αρ. Τεύχ 12 • 31 Δεκεμβρίου 1938
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, δεῖτις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀνταπλοούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρομὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπο-
δείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγ-
ματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ	Μή
	μαθητῶν	μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικοῦ) Δρ.	160	- 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80	- 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	40	- 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρα Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ ἰδιω- τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):		
ΕΤΗΣΙΑ	Δραχ.	200

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ:
Περιοδικὸν ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ: Κεντρικὴ Διοίκη-
σις Ε.Ο.Ν. Πλατεία Συντάγματος, Ἀθήναι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρά τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ὁργανώσεως νὰ παρέχῃ εἰς τὴν ἐλαχίστην τιμὴν τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ εἰς τοὺς συνδρομη-
τάς καὶ τοὺς ἀναγνώστας, παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀρ-
χικῶς καθορισθεῖσα τιμὴ καὶ συνδρομαὶ τῆς «Νεολαίας» καθίσταται ἀδύνατον νὰ διατηρη-
θοῦν, διότι παρὰ τὴν ἀθρόαν ἐγγραφὴν συνδρο-
μητῶν καὶ πώλησιν, ἡ ἔκδοσις δὲν ἀνταποκρίνεται
εἰς τὰς μεγίστας δαπάνας τῆς. Ἡ ἰσχύσασα
μέχρι τοῦδε τιμὴ τῶν 3 δραχμῶν καὶ ἡ 100δραχ-
μος ἐτησίᾳ συνδρομὴ δὲν ἐκάλυπτε τὸ κόστος
ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' ἄφηνε ζημίαν
καὶ ἡ ζημία ἠῤῥξανεν ὅσον περισσότερον ἠῤῥξα-
νεν ἡ ζήτησις τοῦ περιοδικοῦ. Πλὴν τούτου, ἡ
διατήρησις τῶν ὀρισθεῖσων ἀρχικῶς τιμῶν καὶ
ἀν ἀκόμη ἤρκουν αὗται νὰ καλύψουν τὰς δαπά-
νας τοῦ περιοδικοῦ πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατος λόγῳ
κωλύματος ἐκ τοῦ Νόμου, τοῦ καθορίζοντος τὰ
κατώτερα ὅρια πωλήσεως τῶν περιοδικῶν καὶ
ἐφημερίδων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ συμμορ-
φωθῇ καὶ ἡ «Νεολαία».

Τούτου ἔνεκα ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος ἡ αὐξη-
σις τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως καὶ τῶν συνδρομῶν
ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἀρχομένου ἔτους, ὡς ἔπεται:

Συνδρομαὶ α) Φαλαγγιτῶν, μαθητῶν ἔτη. ἑ. ἀμ. τ.
καὶ στρατιωτῶν 160 80 40
β) Ἰδιωτῶν 200 100 50
γ) Δήμων, Κοινοτήτων,
Σχολ. Ἐφορ., Νομ. Προσ.
Ἰδιωτ. καὶ Δημοσ. Δικ. 300 150 75
δ) Ἐξωτερικοῦ γενικῶς ΛΙΡ. ΑΓΓΛ. 1
ε) Ἀμερικῆς ΔΟΛΛΑΡΙΑ 6

Πάντες οἱ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1939 ἐγγρα-
φόμενοι νέοι συνδρομηταί, ὡς καὶ οἱ ἐγγεγραμ-
μένοι δι' ὅσονδήποτε χρόνον καὶ μὴ πληρώσαν-
τες ὑπάγονται εἰς τὰ ἀνωτέρω τιμολόγια συν-
δρομῶν.

Οἱ καταβαλόντες τὰς συνδρομὰς τῶν βά-
σει τῶν παλαιῶν τιμολογίων εἰς οὐδεμίαν
πρόσθετον καταβολὴν ὑποχρεοῦνται, μέχρι
λήξεως τῶν.

Ἐξαιρετικῶς οἱ Δήμοι, Κοινοότητες, Νομ. Πρό-
σωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ
αἱ Σχολικαὶ Ἐφορεῖαι ὑπάγονται εἰς τὸ παλαιὸν
τιμολόγιον μέχρι τέλους Μαρτίου 1939, ἥτοι μέ-
χρι λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ἀπὸ 1ης Ἀπρι-
λίου δὲ παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ
χρεοῦνται διὰ τοῦ νέου τιμολογίου συνδρομῶν,
ὥστε νὰ προβλέψωσι τοῦτο εἰς τοὺς νέους προϋ-
πολογισμούς των.

to 1939
"elos D!

Σελυχομένο